

9.5.2. Elementen van religiefilosofie

Deel 2: p. 153 tot 303

Steekproef 29.- De heelalziel(estof) tantristisch. (153/161)

Wanneer men de gewone woordenboeken raadpleegt, dan vindt men b.v. het volgende: “Tantra is een onzijdig Sanskriet woord, dat allereerst ‘keten’ (aaneenrijging) betekent (b.v. van een weefsel), maar ook, in leerstellig verband, ‘theorie’, ‘leerstelsel’ (een aaneenrijging van zinnen)”.

Heel bijzonder betekent het tantra welbepaalde heilige teksten in India (en elders). die over het tantrisme handelen, waarin de goddelijke ‘actieve’ energie, de vrouwelijke nl., waarvan de naam luidt ‘Sjakti’ (Shakti), de vrouwelijke tegenhanger is van Sjiva (Shiva), de mannelijke wederhelft.

Wij zagen dat zowel in mantiek-en-magie als in animisme het geslachtelijke leven soms een zeer doorslaggevende rol speelt. Het tantrisme is één van de steekproeven inzake geslachtelijke religie. Laat ons daar nu wat dieper op ingaan.

De Bijbel.

Behalve de zeer zeldzame passus over David en Abisjag (*1 Kon. 1:1/5; E.RF. 148*) b.v. is er *Genesis 1:27/28*: “God schiep de mens naar zijn beeld. Naar het beeld van god schiep hij hem. Man-en-vrouw schiep hij hen”. Onmiddellijk daarop: “God zegende hen en zei: “Weest vruchtbaar. Vermenigvuldigt u. Bevolkt de aarde en onderwerpt ze (...)”.

In het archaisch taalgebruik is ‘beeld’ (weergave, gelijkenis) steevast ook samenhang. Metafoor is metonymie! Wanneer de mens, en wel als man-en-vrouw, Gods natuur weergeeft, dan betekent dat dat de mens deelneemt aan Gods natuur en juist daardoor boven de anorganische natuur, de planten, de dieren uitsteekt.

Gen. 5:3 zegt: “(...) Adam verwekte een zoon naar zijn gelijkenis, naar zijn beeld”. De zoon geeft (de natuur) van de vader weer en deelt in die natuur.- Zo ook maar analoog, gedeeltelijk identisch gedeeltelijk niet-identisch, geeft de mens God natuur weer en deelt hij erin. Of liever: delen zij, man-en-vrouw, erin.

Laat ons deze teksten als motto nemen om dieper door te dringen in wat volgt.

A. Lefèvre, *La religion*, Paris, 1921., 248/262 (*Les génies*), raakt ons thema aan.

De term ‘genius’- aldus Lefèvre - vertoont de wortel ‘gen’ die ‘verwekken’ (zijn, worden) betekent. De term verraadt een oud Romeins geloof in de verwekkingsenergie,- geloof dat intiem ineen loopt met alle religieuze denkbeelden der Romeinen.

J. Schmidt, Griekse en Romeinse mythologie, Helmond, 1968 (// *Dictionnaire de la mythologie grecque et romaine*, Paris, 1968), 151, zegt wat volgt.- Iuno (vermoedelijk van dezelfde wortel als Jupiter) is de grote godin nevens de oppergod Jupiter. “Als beschermster van de vrouwen begeleidt zij dezen haar hele leven lang, vanaf de geboorte (*opm.*:- eigenlijk vanaf de verwekking) tot aan de dood. Zij vervult de rol van een soort goddelijke dubbelgangster, daar iedere vrouw haar iuno heeft en iedere man zijn genius bezit”.

Laat ons weerom naar Lefèvre luisteren.- Zoals alle mannen hun genius in zich dragen, zo dragen alle vrouwen in zich haar iuno.- Deze dubbelganger/ dubbelgangster geldt zelfs voor de godheden.

Vgl. *E.RF.* 117 (Bafomet is hermafrodit); 129 (Baal/ Astarte).- Men richt smeekgebeden (*E.RF.* 54; 66; 86; 101; 102; 109; 114; 140; 147) tot de genius van Jupiter, Janus,- tot de iuno van Mars, Ceres. Er is zelfs een “iuno Iunonis” (= iuno van Juno).

Lefèvre besluit: “Zodat genius-en-iuno de levensverwekkende kracht betekenen die in de godheden en in de (levende) wezens aanwezig is en ermee onafscheidelijk verbonden is”.

Opm.:- Men zou de termen genius en iuno in het Nederlands kunnen weergeven door “mannelijke dijgeest” en “vrouwelijke dijgeest” die het gedijen beheersen.

Het tantrisme.- Er is natuurlijk heel veel geschreven over het tantrisme. Maar soms zo ingewikkeld dat men meer vergeet dan begrijpt.

Toch één artikeltje dat goed is: *Aurore Gauer, Le tantrisme (L'énergie féminine du corps)*, in: *L'autre monde* No 132 1993: janvier), 64/67.

A. Gauer heeft het vooral over het hindoe tantrisme, een archaische religie in India (maar ook b.v. in Tibet).- Het biologisch lichaam wordt als goddelijk geduid door - vooral de hindoe-tantrika's (= aanhangers van het tantrisme). Zij zien er “het kosmische bewustzijn” in voor zover dit een biologische vorm aanneemt.-

Opm.:- De term “kosmisch bewustzijn” komt overeen met “wereld- of heelalziel(estof)”. Men versta dus de term animistisch. Dan wordt hij begrijpelijk.

De scheppingsmythe.- Het axioma wordt in de vorm van een verhaal, een ‘mythe’, gegoten.- “In den beginne” (wat wil zeggen: vanaf de aanvang van de kosmos maar ook “als oorsprong die altijddurend werkt”) was er paramasiva; d.i. “het universele bewustzijn” (de heelalziel(estof)). Paramasiva was in een onontvouwde, ongedifferentieerde toestand.

Opm.:- Blijkbaar ‘hermafrodit’, ‘androgien’, ‘tweeslachtig’. - Maar, in een volgende beweging, paramasiva splitst zich op in twee godheden die als elkander aanvullende tegenhang(st)ers fungeren.

- Shiva, als geest-en-besef, is de mannelijke godheid die, louter van zich uit, passief, niet tot eigenlijk gelukt handelen in staat is.

- Shakti, als verwekkende en scheppende energie, is de vrouwelijke godheid die van zich uit actief, tot eigenlijk gelukt handelen in staat is.

Beider zinnebeeld is de lingam (fallus) en de yoni (vulva). Zij - de zinnebeelden - bevatten de twee werkstoffen bij uitsteking, het sperma (shiva) en het bloed (shakti).- Cfr. *E.RF. 63*.

De sjakti-religie.- Doordat zij geldt als de bewegende energie in al wat leeft, lokt Shakti een groter verering uit dan Shiva.- Zij is, in haar macrokosmische vorm, d.i. als grote godin, alom aanwezig (in al wat leeft,- dus ook in de geesten der anorganische natuur) als een soort heeralmoeder.-

1.- In India toont zij zich (theofanie) als een godin met vele verschijningsvormen en namen. Zo: Devî, Kalî, Durga, Parvati, enz.. - Schrijfster vergelijkt dit met de Franse eretitel van O.L. Vrouw “Notre-Dame”, waarin ‘dame’ komt van het latijn ‘domina’, heerseres.

- **2.-** Voor de ‘bâul’, de minnezanger in Bengalen, die één type van tantrika is, is iedere vrouw o.g.v. het mysterie van het leven dat zij in zich draagt, een ‘belichaming’ van Shakti. Met als gevolg een soort ‘aanbidding’ die in haar de grote godin vereert.

De kundalini-structuur.

E.RF. 125; 128.- In het menselijke lichaam is de (fijnstoffelijke of fluidieke) seksuele energie de tastbaarste want de meest natuurverwante uiting van Shakti.-

Deze energie situeert zich (volgens de yoga-systemen en het tantrisme) aan de basis van de ruggengraat (de onderste chakra of energiewaaier). In haar statische, in rusttoestand zich bevindende vorm heet men ze ‘kundalini’. Zij wordt vaak uitgebeeld (*opm.:-* want zo gezien door mantisch begaafden) als een opgerolde slang. Zij is in zekere zin Shakti-in-het klein (microkosmische shakti).

De tweeledige activering van sjakti.

Erotiek activeert Shakti/ shakti (macro-microkosmisch).-

1.- De eerste en frequentste activering grijpt plaats wanneer twee mensen liefdespel plegen om een kind te verwekken.- Vgl. *E.RF. 63 (Tôledôt); 83 (Totemisme als conceptionisme).*-

Het liefdesspel met bevruchting is het uitwendig teken van een fluïdieke mede-bevruchting. Binnen het tantrisme bevruchten Sjiva/ Sjakti mee.-

2.- De tweede, veel minder frequente activering is het doen ontwaken van de slang der vrouwelijke energie.

De subtiele of (hoog)fijnstoffelijke energie, immers, situeert zich (volgens de yogasystemen en het tantrisme althans) aan de basis van de ruggengraat, in het basiscentrum of -chakra. Cfr. *E.RF. 128* (De chakra's/ shakra's).

1. In haar statische en latente, d.i. onontwaakte, ongeactiveerde vorm wordt de kundalini, d.i. de vrouwelijke energie voor zover sterk erotisch-seksueel, door mantisch begaafden ervaren of zelfs gezien als een opgerolde slang. Zij is, maar dan erotisch-seksueel, Shakti in het klein (microshakti) in ieder van ons.

2. De tweede activering dus bestaat erin dat men "de slang" doet opstijgen -langs de ruggengraat - doorheen de zes hoger gesitueerde chakra's, - tot juist boven het hoofd (waar zij - volgens de tantrika's - "het reine bewustzijn" vervoegt).

Uitleg. -

De kundalini, indien zij zich op evenwichtige wijze wil ontplooiën, moet doorheen de as (= sushumna) die zich situeert tussen het linker pad (IDĀ of maankanaal) en het rechter pad (pingalā of zonnekanaal).

(A) Met name: in zijn opgang naar "de geest" (versta: de volledig geactiveerde kundalini) gaat het slangevuur (*E.RF. 121*) doorheen de sjakra's of energiewaaiers. Maar deze kunnen - let wel: kunnen - de levensenergie vertragen, remmen, uiteenspreiden. Bij iedere chakra, die niet in orde is, loopt de kundalini het gevaar af te wijken nu eens naar links dan weer naar rechts.

Resultaat: een veelvoud van evenwichtsstoornissen in de energie (die zich uiten in psychische en lichamelijke stoornissen allerhande). -

(B) Ja, het ontwaken van de kundalini maakt titanische energieën of zielestoffen vrij. Deze, indien niet grondig beheerst, kunnen een werkelijke gevaar behelzen voor het algehele evenwicht van de tantrika.

Een grondige vorming vereist de leiding van een guru (wijsheidsleraar/ wijsheidslerares) of goeroe, die de axiomata kent,- die thuis is in de mysteriën van het grofstoffelijke lichaam voor zover het beheerst wordt door de kundalini-energieën.

Opm.:- Hier stoten wij natuurlijk weerom op het animisme: de heelalenergie, opdeelbaar in passief-mannelijke en actief-vrouwelijke energieën, maakt de grondslag uit én van lichaam én vooral van ziel.

Wanneer de heelalzielestof ‘titanisch’ is, dan stelt zij zware evenwichtsproblemen. Zoals *P. Grimal, Dictionnaire de la mythologie grecque et romaine*, Puf, 1988-9, 461, zegt, zijn de Titanen en de Titaniden de zonen en de dochters van het oerkoppel Gaia (aarde, moeder aarde) en Ouranos (hemel, vader hemel).

Wij vernoemen opzettelijk Gaia eerst want zij is de actief-stichtende energie, basis van het actieve handelen van Ouranos. De Titanen (en ook wel de Titaniden) zijn de oerlaag in de Griekse godhedenwereld. Zij zijn inderdaad ‘wild-energetische’ figuren.

De jongste was Kronos uit wie de latere laag der godheden in het Griekse pantheon ontstonden, nl. de Olympische of lichtgodheden, die veel beheerster zijn ofschoon nog in, de grond zeer ‘titanisch’ (wat blijkt uit de schunnige en gewelddadige daden die de mythologen vertellen).

Welnu, terecht gebruikt schrijfster de term ‘titanisch’ voor de kundalini-energie want zij is in ons allen de zielestof of het zielelichaam (iuno, vrouwelijke dijgeest) die ‘wild’ kan te werk gaan.

In het psychoanalytisch taalgebruik komt dit voor als ‘erös’ (wilde seks) en ‘thanatos’ (wild geweld).

Het tantrisme als religie.

Aurore Gauer haalt *A. Van Lysebeth, Tantra (Le culte de la féminité)*, Paris, Flammarion, aan: “In India heeft men stevast op diepgaande wijze “de vrouw” vereerd en “de geslachtelijke eenwording met de vrouw” als een bij uitstek heilige praxis, - als een echt scheppende activiteit die men op religieuze wijze behoort aan de dag te leggen”.

De tantrische teksten - ‘tantra’s’ geheten - zijn op dat punt overduidelijk: zonder erotiek en seksualiteit is de godheid (*opm.:-* in tantrische zin begrepen, nl. shakti/ shiva) onvindbaar.

Zo geduid lijkt de seksuele act slechts van verre op wat wij, westerlingen (*opm.:-* vooral sedert de doorbraak van “Make love no war” (1955+; 1962+) en nog meer de porno-industrie), daarin zien.

Maituna (tantrische ritus). (157/161) Eén van de basismethoden, aanbevolen door de tantrische guru’s - om de titanische kundalini te ‘temmen’ is **1.** seksualiteit **2.** maar gereinigd (catharsis, reining) door yoga-technieken,- in maituna, de tantrische ritus.

“Waarom seksualiteit?” (aldus Aurore Gauer). Omdat de seksualiteit wellicht de meest directe methode mogelijk maakt om ons van “de shakti in ons” bewust te worden.

Maar dat behelst dat ‘seksualiteit’ streng ascetisch, d.i. verstorven (niet ‘titanisch’) geduid wordt en op “het hogere” gericht wordt.

Opm.:- Dit betekent dat maituna in feite neerkomt op wat de Griekse mythen ‘titanomachia’, titanengevecht, vooral in de vorm van “gevecht met titanen”, heten. Shakti is een ‘godin’ (versta: goddelijke zielestof) die uit zichzelf ‘titanisch’, wild, is. Wat o.m. inhoudt dat zij, eens losgelaten, gewetenloos is. Dat uit zich b.v. in de porno-vorm ervan.

1.- Eerste maituna-vorm. (156/157)

Men kan dit “huwelijk met shakti “ heten.- Dit is - terloops - één der vele vormen van ‘hiërogamie’ of “sacraal huwelijk”.

Daartoe let men zeer aandachtig (*concentratie: E.RF. 72*); 68 (*Mania*); 98; 100; 130; 140; 143; niet het minst 74) op Shakti, de grote godin in de partnerin of in de partner (beiden immers bezitten shakti in zich, zoals beide geslachten, in de Romeinse mythologie, èn iuno èn genius in zich dragen),- op Shakti die ons doet leven en situeert in het leven binnen de materiële kosmos.

Opm.:- Wij zeggen wel “materiële kosmos”, want de zielestof is slechts één der vormen van materie.

Het mythologisch axioma.

Herlees even *E.RF. 154* (Scheppingsmythe).

Maituna, geslachtelijke eenwording, in dat licht gezien, is de zicht- en tastbare, grofstoffelijke tegenwoordigstelling van de geslachtelijke eenwording van Shakti-Shiva “in den beginne”, (d.w.z. **a.** vanaf het begin van al wat leeft in de kosmos, **b.** als axioma dat vanaf dat begin voorlicht).

Let goed op: ofschoon beiden, man en vrouw, zo de tweeledige, tweeslachtige (androgyn, hermafrodiet) wereldzielestof in zich trekken, toch vangt enkel de individuele shakti in beiden de kosmische energie (verzinnebeeld in Sjakti/ Sjiva) ter verwerking, ter opwekking van de vuurslang op.

Gevolg: de man concentreert zich - scherp denkend - op de energie van de vrouw die het vuur van zijn erotiek alsook dat van haar eigen erotiek, in haar shakti, aanpokert.

Volgehouden concentratie.- De man moet zo lang één blijven met shakti/ Shakti, zich opladen met haar magnetische energie totdat “de goddelijke trilling” (*opm.:-* i.p.v. over ‘energie’ te spreken spreekt men over ‘trilling’) hem overweldigt (= piekervaring).

Daartoe is uitgerekend een ontspannen maar feilloos volgehouden concentratie op al wat lichamenlijk ervaren wordt,- op de uitwisselingen, nodig.- Aldus (zo zegt A. Gauer) *Raghu Rai/ Louis Frédéric, Khajuraho (Sanctuaire de l' amour en Inde*, Paris, Bordas.

M.a.w.: in de maituna is de vrouw (shakti/ Shakti) toonaangevend. De man levert zich over aan de erotiek van de vrouw,- lijdelijk maar zich geconcentreerd geheel openstellend,- erotiek van de vrouw die van nature veel verder reikt (*opm.*:- tot in de uiterste grenzen van de kosmos, voor zover deze zielestof bevat). Door met de vrouw één te worden, wordt hij niet enkel één met het vrouwelijk orgaan (yoni) maar tegelijk met haar hele lichaam en meteen met het hele tweeslachtige heelal.

Opm.:- De beeldende kunsten - beeldhouwkunst, schilderkunst e.d.m. - geven dit weer b.v. als volgt: Shiva (door de man vertegenwoordigd) ligt op de rug tegen de aarde neer; Kali (door de vrouw vertegenwoordigd), met de fallus (lingam) in haar yoni, zit - triomfantelijk - neer op hem.

2. - Tweede maituna-vorm. De beheersing van de zaadlozingsenergie. (154/161)

Wil de man Shakti/ shakti de vrije loop laten tot en met de eindvervoering, dan moet hij de vloed van zijn eigen energieën beheersen. Weerom is de concentratie op de fluïdieke energieën doorslaggevend.

De versterving (ascese) bestaat er, in hoofdzaak, in de spermagebonden energieën op hoger vlak te verheffen (sublimering) zo dat ook het lichaam deelt in de hogere vreugde.

Axiomatiek.

Hierbij volgen de tantrika's de axiomata van de yoga-systemen. Zij schrijven het beheersen van 'prânâyama' (de ademtocht van het leven; *E.RF. 122 (Rohde); 128 (Etherische dubbelganger)*) voor.

Toegepast op de geslachtsgemeenschap:

De beheersing komt ertoe naar willekeur het sperma los te laten of zelfs terug te trekken.

Iedere zaadlozing, die eigenlijk een vluchtige geslachtelijke genieting is, drijft het biologisch lichaam en meteen de geest van de man op de weg van de afgeleefdheid.

Dit terwijl het innerlijke opstijgen van het levenselixer (poëtische naam voor "seksuele energieën") - een soort levitatie (verheven worden) - de ingeslapen kundalini wakker maakt.

Wat juist de eenwording van “het hoogste bewustzijn” (mannelijk aspect) en de hoogste energie (vrouwelijk aspect) is. Deze sticht een onuitputtelijke vreugde - aldus steeds A. Gauer - als piekervaring, die het al te kortstondige genieten van de gewone zaadlozing overtreft.

Opn.:- In niet-tantrische culturen, vooral dan de verlicht-rationalistische, gelooft men dit niet. Toch moet men zeer voorzichtig zijn: op andere terreinen hebben o.m. de yogi's het westen verrast door uitzonderlijke prestaties o.g.v. concentratie (op hun wijze)

De ‘alchemie’ van twee (ziele)lichamen.

Dit geldt zowel voor het ‘mystische’ huwelijk (vorm 1) als voor de zaadlozingsbeheersing.- De term ‘alchemie’ wordt hier zinnebeeldig gebruikt voor ‘fusie’, ineenvloeiing.

Wij hernemen hier de namen van de chakra's. De eerste is de muldhara (wortelsjakra). De zes volgende heten svadhistana (navel), manipura (milt), anahata (hart), vishudda (keel), ajna (voorhoofd), sahasrara (kruin). *Cfr. E.RF. 128.*

De tantrische ervaring komt neer op de onderlinge ineenvloeiing van de chakra's.- De eerste chakra (onderaan) is noch mannelijk noch vrouwelijk bij de man en bij de vrouw (onontvouwde vorm).

De zes hoger gesitueerde zijn opeenvolgend mannelijk en vrouwelijk bij de man, vrouwelijk en mannelijk bij de vrouw.

“In de loop van de geslachtsgemeenschap voert de eerste chakra (muladhara) van de man de paringsdaad uit met die van de vrouw.- Eens geactiveerd en gevitaleerd (*E.RF. 149* (Revitalizeringsreligies) hebben

zij tot taak de hoger gesitueerde chakra's tot ontwakken te brengen door een tweeledige gekruiste ineenvloeiing”. (*Mitsou Naslednikov, Le chemin de l'extase (Tantra: vers une nouvelle sexualité*, Paris, Albin Michel).

Piekervaring.

Eens dat de vervoering haar hoogtepunt doorleeft, d.i. wanneer de twee kundalini's met elkander verstrengeld zijn doorheen de twee hoogste chakra's (voorhoofd en kruin), is er geen uiteen bestaan meer maar ineen bestaan.

Van dat onzichtbare ‘huwelijk’ is de geslachtsgemeenschap het uitwendig waarneembaar teken: wat “in den beginne” was, de oerandrogynie of hermafrodisie van Shakti en Shiva, wordt zichtbaar tegenwoordig gesteld.

De tweezielige structuur.

Dit is het animistisch aspect in de striktere zin.- Aurore Guere vermeldt eventjes de beleving in zichzelf van de hermafrodiëte structuur. Buiten alle geslachtsgemeenschap om ‘ziet’ of ‘voelt’ de tantrika dat hij/ zij eigenlijk, occult, tweeslachtig zijn.

Opm.:- Schrijfster is erg kort. Te kort.- Wij vullen aan. Wie ‘zien’ kan (*E.RF. 37 (Wichelen)*) of ‘voelen’ kan (sensitief zijn, - vlg. *Reichenbach (Der sensitive Mensch)*), ziet, voelt wat volgt.

1.- Bij sterke geladenheid

(b.v. wanneer een magnetiseur/ magnetiseuse sterk inwerkt gedurende een genezingsproces) komt enerzijds (de linkerkant) de vrouwelijke iuno, zoals de oude Romeinen ze noemen, bloot als een zwarte madonna,- zwart als de donkere aarde. Zij kijkt met haar hoofd eventjes buiten nek en hoofd van de betrokkene.

Terloops: er zijn talrijke “zwarte madonna’s” in de katholieke wereld, waaronder b.v. in Roc-Amadour (Z.-W. Frankrijk) en in Czestochowa (Polen). Welnu, de vrouwelijke shakti (iuno) ziet er gewoon zo uit. Wat erop wijst dat de christenen die zo’n heiligdommen stichtten, ergens O.L. Vrouw in die verschijningswijze ‘gezien’ hebben.

2.- Bij sterke geladenheid met fluidum

- wij steunen erop - komt anderzijds (de rechterkant) de mannelijke genius, zoals het oude Rome hem noemde, bloot,- minder geneigd zich te tonen.

Wanneer de geladenheid met energie zeer groot is, ziet men hem uittreden en de vorm van een soort grote vogel aannemen die ‘zweeft’ boven de betrokkene.

Wie oud-Egyptische afbeeldingen bekijkt, zal zoiets zien als een arend zwevend boven b.v. een gemummificeerde. Welnu, de genius of shiva heeft dat uitzicht. Wat erop wijst dat in het antieke Egypte mensen de genius (wellicht) zo gezien hebben. Natuurlijk overheerst bij de man “de vogel” en bij de vrouw “de zwarte madonna”.

Op zeker ogenblik, wanneer b.v. het genezingsproces zijn piek bereikt naar het einde toe van de magnetische behandeling, ziet men beide ‘copuleren’. Waaruit wij besluiten dat het tantrisme in de grond ontstaan kan zijn nadat zienden of sensitieven die eenwording gezien/ gevoeld hebben.

Steekproef 30.- Wat een geestrijke drank eigenlijk dekt. (162/164)

Iemand, een landgenoot, was in de loop van oktober 1994 op doorreis op het Griekse eiland Lesbos. In de hoofdstad Mytilene ontmoet hij op een avond twee jonge Griekse 'heksen'. Danig benieuwd, ofschoon hij van 'hekserij' niets afweet (en er ook niet van wil weten), liet hij zich op de volgende avond bij haar uitnodigen.

Zodra hij weer thuis was, heeft hij vlug een aantal nota's genomen zo dat hij aansteller van deze tekst een zo nauwkeurig maar kort gehouden verslag kon geven. Geven wij eerst een aantal verklarende opmerkingen, dan zijn verhaal.

Opm.:- De term 'geestrijke drank' weze even uitgelegd. - Eén der vele betekenissen die het klassieke woordenboek geeft bij het woord 'geest' luidt: "Als stofnaam - in de algemene taal vrijwel verouderd-vluchtige stof, 'spiritus'. Zo b.v. "geest van brandewijn", zo ook: "De geest is uit de fles ontsnapt". - 'Geestrijk': "rijk aan geest, alcoholisch". Zo: "een geestrijke drank is een vocht dat veel alcohol bevat".

Opm.:- In het Frans 'spiritueux' (term die reeds voor 1478 gangbaar lijkt te zijn).

Opm.:- Het is duidelijk dat de termen 'geest' (in de zin van een stofnaam) en 'geestrijke' archaische termen zijn die een mantisch-magische betekenis dekken, die nog min of meer voelbaar blijft - als getuigerest - in het huidige,- gemoderniseerde taalgebruik. 'Pneuma' is 'adem' (in antiek Grieks); het antieke Latijn vertaalde door 'spiritus', dat, eveneens in zijn eerste betekenis, 'adem' betekent. M.a.w.: een term die levenskracht aanduidt. 'Geest(rijk)' betekent dus - religieus-occult - ziel, zielestof. M.a.w.: een animistische term.

En nu het verhaal.

De twee vrouwen, de ene een ware heks, blijkbaar, de andere haar leerlinge heks. Toen ik binnengelaten werd, werd ik geboden - ik werd bevolen alsof ik te gehoorzamen had - mij op één der drie voorziene stoelen neer te zetten zo dat ik zo goed mogelijk haar eerder gebroken Frans-Engels (een mengelmoesje) zou kunnen snappen. Wat, tenslotte, ook gelukte. De twee zetten zich daarop knusjes op haar plekken,- duidelijk klaar en duidelijk voorziene plekken. Rituele plekken, als men wil.

Op de tafel tussen ons drieën stonden nog ongeopende flessen, de ene goudgeel, "liqueur de bananes", de andere rozerood, "liqueur de roses". De flessen behoorden blijkbaar tot een soort dat voor uitvoer bestemd was, gezien de niet-Griekse titels.

Inderdaad: in Griekse restaurants hier in het land kan men zo'n likeuren krijgen.- Maar er was meer: er stond ook een glasheldere fles waarop, in Griekse letters 'Ouzo', een typisch lesbische drank, misschien nog erg ambachtelijk gemaakt. In alle geval: in Mytilene zelf aangemaakt. 42° .

Blijkbaar - ik viel van de ene verrassing in de andere, want ikzelf ben een soort ongelovige - waren mijn gastvrije dames - jong, 22 en 23 - zeer orthodox - gelovig. Maar - zo zegden zij - ofschoon de kerk zeer afkerig staat t.o.v. al wat wichelen en toveren is, toch hebben wij én een plaatselijke traditie, "van het volk", én een reeks boeken, nogal uit het westen, Franstalige, Engelstalige over "la voyance" en over wat de Engelsen 'spell' (lotsworp) heten. En - zegden zij - wellicht onze diepe aard! Wij zijn "de nieuwe heksen".

Opm.:- Wie daar niets over weet, kan het volgende raadplegen:

- *M. Eliade, Occultisme, sorcellerie et modes culturelles*, Paris, Gallimard, 1978 (// *Occultism, Witchcraft, and Cultural Fashions*, The University of Chicago, 1976 (waarin wij, terloops, 125/166 (*Esprit, lumière et semence*) sterk aanraden, omdat, o.c., 134/142, het tantrisme verwoord wordt).

- *Gisela Graichen, De nieuwe heksen (Gesprekken met heksen)*, Baarn, De Kern, 1987 (// *Die neuen Hexen (Gespräche mit Hexen)* Hamburg, 1986).

- Interview: *Hexe Petra S. und von Herzen alles Bose*, in: *Cosmopolitan* 1985: Okt., 30 / 35.

Terloops: er wordt heel wat, ernstig en niet-ernstig, gepubliceerd! Nogal wat door onwetenden!

De heks neemt twee kleine borrelglaasjes, zet ze op de tafel. Zij schenkt een kwart van een borrelglas bananenlikeur en ook een kwart rozenlikeur in voor zichzelf. Nodigt de leerlinge uit tot 'kijken' (mantisch blijkbaar) naar wat zij (voor)doet. Zij nipt en zegt 'Vader', nipt weerom en zegt 'Zoon', nipt een derde keer en zegt 'Geest'. Beiden, blijkbaar om een goeie 'orthodoxe' indruk te geven (*opm.:-* dat is de mening van de verteller), zeggen daarop: "Drie-eenheid/ Vader".

Daarop komt - wat zij heten een hoogtepunt - een tweede heildronk.- De Ouzo fles wordt geopend. Weerom een derde ervan in ieder der borrelglaasjes. Maar nu drinken beide vrouwen, diep ingetogen (ik vermoed dat zij dingen voor mij hermetisch afsluitend verbergen.- als 'buitenstaander').

Het 'ritueel'. - 'Vader' (beiden tikken het glas en nippen). 'Zoon' (beiden tikken het glas en nippen). 'Geest' (beiden tikken het glas en nippen). - Weerom: "Drie-eenheid/ Vader".

"Wat gebeurde er?" vraagt de heks. De leerlinge: "Ik zag zeer duidelijk een slangetje, zo'n twintig centimeter lang, rechtop in de fles Ouzo. Terwijl wij tegelijkertijd dronken, nippend, trokken uit de zwarte aarde, aanvankelijk gitzwarte slangetjes, even lang, via de flesslang in onze kundalinislang.

Sidderenderwijze klommen zij omhoog vanuit de stuitchakra tot de kruinchakra. Zodra zij in de onderste chakra drongen, werd die chakra bolrond, zo'n vijf - zes centimeter doormeter. De ene na de andere werden - tegelijkertijd - ieder van onze chakra's bolrond. Tot de hoogste, juist boven onze koppen. Zij waren eerst zwart. Dan hevig rood. Dan gloeiend wit.-"Meteen werd ik erg sexy".

Ziedaar een verslag,- spijtig genoeg van iemand die er, uit zichzelf niets van kent en, meer nog, die er eerder met minachting op neerkijkt.

Opm.:- Het verslag vermeldt niet dat beiden 'lesbiennes' waren. Iemand die de tantrische magie kent, weet dat, wanneer zoiets gebeurt - de vorming van 'bolvormige sferen' (de 'bollen' waarover de verhaler het had), tegelijkertijd beide drinkenden een "tantrisch huwelijk" (*E.RF. 158*) uitwerken in beider vrouwelijke ziel.

Het aspect 'shiva' (de genius of mannelijke dijgeest in beide vrouwen blijft, natuurlijk. Maar het wordt a.h.w. overweldigd door het aspect 'shakti' (de iuno of vrouwelijke dijgeest) in beiden.

Resultaat: een kundalini en een chakrasysteem die uiterst 'tantrisch' (met de nadruk op 'titanisch' (*E.RF. 158*)) worden, gedurende uren. Zonder de geslachtsgemeenschap zoals in de manvrouwgemeenschap der tantrika's. Maar ook zonder de vrouwdierlijke copula der traditionele West-Europese heksen (*E.RF. 64*).

Indien dergelijke vrouwen echt gemeend zich afstemmen op **a.** raadgeving, **b.** bezwering (uitdrijving) en **c.** vooral genezing, dan zijn zij er occult uiterst toe in staat.

Maar, indien zij kwaadaardig zijn, dan zijn zij ook uiterst 'titanisch', onberekenbaar, onvoorspelbaar, ja tot op zekere hoogte gewetenloos. Dat is zo nogal wanneer het pornomodel de ritus bepaalt (vooral wanneer de pornstar zich door een dier laat dekken). Dit klinkt 'rauw', maar onze ontwortelde cultuur vereist zo'n spreken.

Steekproef 31. Energiepunten en -lijnen in en rond het zielelichaam. (165/170)

Met de oudste Griekse denkers (*E.RF. 119*) blijkt het animisme dat wij aan het uitdiepen zijn, een alom aanwezige oerstof,- ziel(estof), voorop te stellen.

De sterkste vorm van die oerstof heten wij met Herakleitos van Efesos (*E.RF. 121* (*Het altijd levend vuur*) 'vuurenergie'. Wij zagen ze aan het werk in haar misschien tweesnedigste verschijningswijzen *E.RF. 129* (*Vuurenergie*) en *E.RF. 153* (*Tantrisme*) en *E.RF. 162* (*Geestrijke drank, lesbisch*).

Binnen het menselijke lichaam zagen wij dat de kundalini (menselijke vuurenergie (*E.RF. 125; 128; 155*)) a.h.w. de spil uitmaakt die de zeven (hoofdzakelijke) chakra's of energiewervelkanalen (*E.RF. 128; 156; 160*) van onder naar boven voedt.

Nu staan wij kort (te kort eigenlijk) stil bij wat vooral het archaische China blootrok, nl. de energiepunten en -lijnen.

Acupunctuur of naaldbewerking der energie.

Wat wij nu geven, is geen uiteenzetting over acupunctuur. Wel over één der grote axiomata ervan, nl. het systeem der energiepunten en -lijnen.

Acupunctuur is een archaische, in China ontstane therapeutische methode: o.g.v. welomschreven axiomata bewerkt zij, d.m.v. puntige middelen (aanvankelijk gescherpte stenen, later metalen naalden), in de opperhuid vastgeplant, punten en lijnen die, gestoord, daardoor hersteld worden, - binnen het algehele systeem van het menselijke zielelichaam.- Aldus *Dr. J.-Cl. Trokiner, Les aiguilles de beauté. (Lifting par acupuncture)*, Ed. H. Veyrier, 1987).- Dankzij Soulié de Morant drong sinds 1929 de acupunctuur in het westen door.

De axiomatick.

Het domein der acupunctuur wordt door *Dr. Kho Hing Gwan, Acupunctuur*, Nijmegen, Gottmer, 1975, als volgt verwoord.

De basisbegrippen zijn energie (in yin en yang gestructureerd), meridianen (energielijnen of -linten met punten). Soms worden de zgn. vijf elementen (vuur - hout / aarde - water / metaal) vermeld (o.c., 28 / 31).

Deze vooropstellingen die het domein aflijnen, worden in de diagnostische methode (o.c., 31/34) praktisch toegepast op energie-evenwichtsstoornissen die in punten en lijnen blootkomen.

Steller schetst de methode als volgt.

De acupuncturist(e):

1. bekijkt de patiënt(e) in zijn/ haar verschijningswijze: gelaat, houdingen e.d.m.),
2. luistert aandachtig (*E.R.F.* 68; 74; 98; 100; 130; 140; 143; 158: *mania (concentratie)*) naar de klachten van de patiënt(e) en de wijze waarop hij/ zij deze verwoordt,
3. stelt vragen waar hij/ zij het nodig acht,
4. betast pols, alarmpunten (die hetzij uit zichzelf hetzij bij zachtvaardig betasten pijnlijk overkomen), buik,- blijkbaar gericht op het energiesysteem,
5. informeert naar de geboortedatum.

Opm.:- Wat betreft een korte stand van huidige zaken: *Dr. J. Vibes, L'acupuncture aujourd'hui, in: Thérapeutiques naturelles (Médecine auxiliaire) No. 91 (1991: mars), 6/12, waaruit blijkt dat, zoals alle traditionele systemen, ook de acupunctuur evolueert, zoals zij blijkbaar vanaf haar ontstaan gedaan heeft.*

Het begrip 'Ki' (Tch'i. Tsj).

Dr. Chen You-Wa, La consultation, in: Les cahiers pratiques de médecine (Numéro spécial: Acupuncture) 1994: août - sept., 6/9, zegt wat volgt.

Begrippen als materie en energie zijn onmisbare basisbegrippen' want de traditionele Chinese geneeskunde wendt de term 'QI' (= KI) aan om de levenskracht aan te duiden. QI bezielt het leven, houdt het in stand en verdedigt iedere enkeling tegen zowel uitwendige (klimaatgebonden, voedinggebonden,- ja, kosmisch als inwendige (psychische, erfelijke) aanvallen.

Yin/ yang.- Dr. Chen You-Wa zegt dat de energie tweepolig is. De systechnie (tegenstellingspaar) "yin/ yang" (jin/ jang) beheerst het hele heelal.

Opm.:- Blijkbaar is het fluïdieke of oerstoffelijke heelal bedoeld,- animistisch.- Onder meer de gezondheid is beheerst door deze tweeledigheid: indien het evenwicht gestoord geraakt tussen yin en yang, dan heeft de mens 'klachten'.

Opm.:- *Dr. Chao-Lai Meng/ Dr. W. Exel, De Chinese geneesmethoden, Naarden, Strengolt, 1986, 21/22, zegt dat oorspronkelijk 'yin' de schaduwzijde (b.v. in een vallei) aanduidt, terwijl 'yang' de zonbeschenen zijde aanduidde.*

Dr. F. Mann, Genezing door acupunctuur, Amsterdam, De Driehoek, s.d., 82/87 (Het principe der tegenstellingen), zegt ter zake: "Om het leven (...) mogelijk te maken, moest de wereld in tweeën worden gespleten (...), in yin en yang (...). Deze twee 'principes' vormen de diepste grondslag van de Chinese levenswijze (...)."

Opm.:- Het probleem is dat yin/ yang zowat alle mogelijke tegengestelden aanduidt: zon (mannelijk)/ maan (vrouwelijk) b.v..

Maar ook b.v.: dag/ nacht; heldere dag/ bewolkte dag; lente- zomer/ herfst - winter; oost- zuid/ west - noord; boven/ onder; uitwendig/ inwendig; warm/ koud; vuur/ water; licht/ duisternis (als natuurfenomenen);- verder lichaamsdelen als lichaamsoppervlakte /lichaamsinwendige; wervelkolom/ borstkas; rug/ buik; helder of schoon/ troebel of lelijk; zelfs energie (qi)/ bloed; alsook ziekte tekens als acuut/ chronisch; virulent/ passief; krachtig/ zwak; bloeiend/ in verval; de patiënt(e) heeft warm, voelt warm, is warm, heeft koorts/ de patiënt(e) heeft koud, voelt koud, is koud, heeft ondertemperatuur; droog/ vochtig; opkomend/ afnemend; haastig/ talmend.

Zelfs de twaalf basisorganen zijn of yin of yang: galblaas/ lever; kleine ingewanden/ hart; maag/ milt (= pancreas); grote ingewanden/ long; blaas/ nier; drievoudige verwarmers/ pericardium (= hartzakje).

Opm.:- Deze koppels herinneren aan de systechnieën der paleopythagoreërs die ook zo'n uiterst breed begrip 'koppel' hanteerden.

Opm.:- De chinezen benadrukken dat de koppels correlatief zijn, d.i. dat het ene element niet zonder het andere bestaat.

Toegepast: galblaas (yin) en lever (yang) zijn dermate onderling verbonden dat de acupuncturale behandeling van de galblaas "een zekere invloed" (het hangt van de hele situatie af welke) op de lever heeft.

Daaruit blijkt dat de koppels eigenlijk betrekkingen zijn van twee elementen, zo dat, indien het gaat over behandelingen, niet het afzonderlijke element doch de betrekking behandeld wordt. Cfr. Mann, o.c., 87.

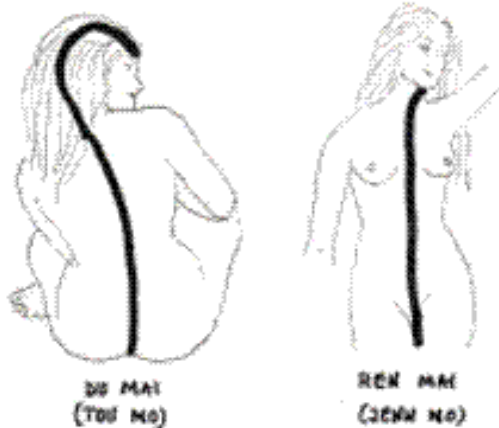
Punten/ lijnen.

Dr. Mann, o.c., 18/27 (De acupunctuurpunten), zegt dat er "ongeveer een duizendtal punten" kunnen behandeld worden. Om ze toch enigszins overzichtelijk te maken voert men lijnen in (o.c., 28/32 (De meridianen)). Zo kent de Chinese acupunctuur twaalf hoofdgroepen en enkele aanvullende groepen van punten die door een lijn of lint verbonden zijn. De naam is 'jing', eigenlijk 'baan'.

De extra-meridianen.

Mann, o.c., 30 (tekening o.c., 45/46): "Er zijn echter twee extra-meridianen die niet gepaard zijn (*opm.:-* links en rechts van het lichaam gesitueerd), doordat zij precies midden over het lichaam lopen, nl. de conceptiegeleider ren mo (jenn mo) en de besturingsgeleider ou mo (tou mo)".

Opm.:- Gezien het animistische belang ervan staan wij, o.m. met een astrobioloog, er even bij stil.

Hierbij geven wij schemata, genomen uit J. Bossy /L. Roccia /Nguyen Tai Thu, *Analgesie acupuncturale*, Paris, 1982, pp. 123 en 125. De astrobiologische mening van J.-E. Emerit, *L'acupuncture traditi-onnelle*, Paris, Trédaniel, 1986.

Steller gaat natuurlijk uit van de traditionele axiomata, hierboven summier uiteengezet. Maar hij staat bijzonder stil bij één aspect, nl. de tijdgebondenheid.

De energie-omloop doorheen punten en linten (meridianen) wordt mede beheerst door een tijdgebonden ritme.

Zoals vloed - stijgend - en ebbe - dalend - de aardwateren een tijdgebonden ritme opleggen (model), zo ook wordt de energie-omloop in ons lichaam door een ritme beheerst.

De Chinezen, dankzij intuïtief aanvoelen en/ of eeuwenlange ondervinding (empirisme), hebben dat ritme trachten bloot te trekken. En dit voor iedere meridiaan. Zij stelden vast dat de volledige kringloop vierentwintig uren duurde, waarbij ieder der twaalf meridianen gedurende twee uren overheerst. (O.c., 27/44 (*La circulation d' énergie*)).

Opm.:- Dit onderdeel van de axiomata wordt ook door de anderen bevestigd (*Mann; Dr. G.E.R. de Smet, Fysiologie van de acupunctuur*, Deventer, Ankh-Hermes, 1978-2, 77/79 (Het diurnale (dagelijkse) ritme) (omtrent drie uur 's morgens zet het in); 79, 81(Het seizoenritme); e.a.).

Tou-mo en jenn-mo (du mai en ren mai).

“Niet veertien - aldus Emerit, o.c., 28 - want de tou-mo en de jenn-mo maken op zich een centrale en zelfstandige energie - omloop uit”.

Wat verraadt dat? Steller houdt van ingewikkelde en gesofistikeerde termen: “Dat verraadt de durende voorrang van de astrale tussenlijnen (parangon's) van de twee onpare meridianen,- de voorrang van het androgiene licht dat enig is (in zijn tweeledigheid van yin-en-yang) als de verwekkende kern”.

M.a.w.: wat in India, in yogi-middens, het oerkoppel “shakti/ shiva” (als uitdrukking van Shakti/ Shiva) - cfr. *E.RF. 154 (158)* (De scheppingsmythe) - is, is, volgens Emerit, in China het koppel tou-mo/ jenn-mo.- Hij legt uit.

O.c., 10.-Tou-mo en Jenn-mo zijn meridianen zonder organen waarvan gezegd wordt dat de ene (de moeder is) van Yin en de andere de vader van Yang.- O.c., 11: Tou-mo vertegenwoordigt zonne-energie (verwijst naar het beeld “de leeuw”) en Jennmo vertegenwoordigt maanenergie (verwijst naar het sterrenbeeld “de kreeft”).

Zo-even had hij, o.c., 10, gezegd: de maan geldt als de vrouwelijke tegenhanger van de (mannelijke) zon.

Astrologie en acupunctuur.

Zoals de aarde geen eigen dierenriemteken bezit, zo ook de twee meridianen, Tou - mo en Jenn-mo - althans bij de volwassen mens -: zij bezitten geen eigen organen.

Als axioma vermeldt Emerit: de astrobiologie. Dit is het verband tussen het leven (in en buiten de mens) en de hemellichamen als studieobject.- Hij heet dat ook ‘zodiologie’ (naar het Frans woord dierenriem’) ‘zodiac’).

Emerit geeft toe dat hij vernieuwt: de Chinese ordening der meridianen laat hij als axioma hebben de westerse astrologische traditie. Cfr. o.c., 13; 131; 134.

Opm.:- Wij weten allen dat, bij zuiver rationele sterrenkundigen, de astrologie (oorspronkelijk was zij ‘astrotheologie’) als ‘irrationeel’ afgewezen wordt.

Louter astronomisch hebben zij grondig gelijk. Maar animistisch, d.i. met een open blik op de wereld- of heelalziel(estof.), hebben zij even grondig ongelijk. En daarover hebben wij het hier. Niet over gewone sterrenkunde!

Wij zagen dat alle animisten ervan overtuigd zijn dat de ziel van de mens (en het leven op de aarde b.v. ook) baadt in de zee van ziel(estof), ‘wereldziel’ geheten.

Wanneer Emerit, o.g.v. uiterst ingewikkelde redeneringen overigens, de structuur der punten en meridianen, via de twee uitzonderlijke meridianen, situeert in het heelal en diens oerstoffelijke rijkdommen, dan verraadt hij een animistisch axioma. Dat hij op zijn eigenzinnige wijze uitlegt, natuurlijk.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij, te midden van de heelalzieleestof, ook de androgynie (manvrouwelijke structuur) meent te ontdekken. Tot daar een confrontatie “acupunctuur-astrologie”.

Acupunctuur en yoga.

E.RF. 159 zagen wij dat de tantrika's yoga overnamen. Yoga diende daar als basis van energiebeheersing (bij het doen ontwaken (opstijgen) van de vuurenergie, kundalini.

Vergelijken wij nu acupunctuur en yoga met *Dr. G.E.R.- de Smet, Fysiologie van de acupunctuur*, Deventer, 1978-2.

Opm.:- Genoemd werk verklaart de term 'tsji' (qi, ki, tchi).- Het Chinese alfabet heeft daar een teken voor: onder het teken 'stoom' staat het teken 'rijst'. Dat betekent dat 'ki' de eigenschappen van beide bestanddelen vertoont: 'stoom' is de hemelse energie; 'rijst' is zuiver materiële kracht. Samen maken zij één enkele kracht uit. Zij zijn beide hetzelfde in een andere vorm.- Zo is er "het ki van het bloed", "het ki van de spieren" e.d.m..

Vergelijking.

O.c., 104/112 (Neurofysiologie en hatha yoga).- Yoga wil - aldus steller - energie ('prana') beheersen. Deze is in omloop langs de 'nadi' (kanalen), waarop de chakra's zich vertonen. De 'nadi' situeren zich in de ruggengraat en links en rechts ervan.

Het ruggengraatkanaal heet 'sushumna'; het kanaal links ervan heet 'Ida'; dat rechts 'pingala'. De zeven chakra's enten zich op het sushumna-kanaal.

Volgens De Smet stemt het verloop van het sushumna-kanaal overeen met de voornaamste meridiaan van het yangtype, nl. tou-mo.

Opm.:- Hier rijst een probleem: de kundalini is manvrouwelijk! Terwijl, volgens De Smet, Tou-mo yang is en dus eerder mannelijk.

De Smet vat samen.- Yoga als opwekking van kundalini (vuurenergie) bedoelt de activering van de totale ziel.

Acupunctuur echter bedoelt het energiestelsel der punten en linten als basis van lichamelijke gezondheid.- Yoga sluit de lichamelijke gezondheid niet uit. Integendeel. Acupunctuur sluit de totaliteit van de mens niet uit. Integendeel.- Aldus de Smet, o.c., 108.

Opm.:- Tot slot nog dit.- *Guide des techniques du toucher*, Chêne-Bourg (Genève), Recto Verseau Genève, 1989, geeft een zeer korte beschrijving van al wat massage is. Het boekje dat goed gemaakt is, vermeldt zomaar eenentwintig types van massage.

Onder die massagetechnieken inspireren zich aan de acupunctuur: voetreflexologie, shiatsu, shiatsu-vertebrotherapie (J.F.Thie) en wellicht nog andere methoden.

Steekproef 32.- De mens als microkosmos (“nei kung”). (171/175)

Bibl. st.: Mantak Chia/ Maneewan Chia, *Nei kung de la moelle des os*, Paris, 1991.-

Mantak Chia, schrijver van meerdere werken inzake taoïstische methoden, geboren in 1944, stichtte in 1979 het Tao Healing Center in New York. Sedertdien verspreidde zijn methode zich over vele landen. Hij bestudeerde zowel het aloude Chinese taoïsme (o.m. in Hongkong en Singapore) als de westerse geneeskunde. Zodat zijn werken, verspreid in het westen, een mengsel uitmaken van beide vakken.

“Chi kung” in China is een methode waarbij men al ademend te werk gaat (“ademend inwerken”) om via ‘chi’ of levenskracht op het lichaam in te werken.

“Nei kung” staat dichtbij chi kung, maar in beginsel verloopt deze methode zonder ademend inwerken: geestesconcentratie (meditatie), visualisering (beelden in de verbeelding), ontwikkeling van het aanvoelen (‘sensitiviteit’) van de lichamelijke en psychische processen worden gericht op het beendersysteem als omhulsel van beendermerg dat een zeer belangrijke rol speelt in de huishouding van het hele lichaam (o.m. als bloedbron).

Zodat nei kung een taoïstische methode is die tracht via chi, levensenergie, het beendermerg te regenereren.

Een parallel getuigenis.

O.c., 17s.. - Michael Winn, in de voorrede, schetst als volgt.

“Zeven jaar geleden vatte ik nei-kungoefeningen aan. -Toen werd ik mijn beenderstelsel niet gewaar: mijn gebeente leek mij hard, stijf, dicht (gecondenseerd), - het tegengestelde van wat ik in mijzelf trachtte te bereiken.

Dankzij de meditatie en de bewegingen van tai chi chuan trachtte ik mijn gebeente te cultiveren.- Ik wist niet dat mijn beenderen ‘leefden’ en doorlopend aan het groeien waren,- dat mijn leven afhing van de eigenschappen van het bloed dat zij voortbrengen. Ik wist niet dat ik in hoge mate op mijn gezondheid doorheen mijn beenderen kon inwerken.

Ik was aan verbazing en verrassing toe doordat zelfs op de simpelste oefeningen - b.v. “het ademen der beenderen” - mijn gebeente antwoordde met het wonderlijke gevoel dat zij ‘herboren’ werden. In de loop van tai chi chuan leken mijn vlees en mijn organen te verzwinden en kon ik mijn gebeente lichtjes voelen “dansen in de lucht”. (...) Na een nog maar matige “geseling van de beenderen” voel ik a.h.w. een diepgaande massage die de hele dag voort zindert.(...).

Ondertussen zijn mijn beenderen en ik de beste vrienden geworden sedert ik geleerd heb “ermee te spelen” en mijn meditatie erop te richten. Nei kung verschaftte mij het middel om het gecondenseerdste gedeelte van mijn lichaam te verbinden met de fijnstoffelijkste (‘subtielste’) uitwasemingen van mijn geest. (...)”. - Tot daar een tekst om de hele sfeer te typeren.

Slechts een areligieuze methode?

Het boek ademt een soort “dood van God” uit.- Letterlijk wordt beweerd: “Volgens het taoïsme bevindt het lot van de mens zich enkel in de macht van de mens en niet in die van God, want wij kiezen onze daden in het leven”. Gevolg: godheden, middelaars/ middelaresses, riten - al wat ‘religie’ is - worden uitgesloten. Zij worden o.m. aan menselijke onwetendheid en lijdelijkheid toegeschreven.

Wat is taoïsme inzake lot dan wel?

Het is een ‘filosofie’ van het leven die:

- a. meditatie toepast alsook
- b. methoden eigen aan de natuurwetenschap (‘physique’) om chi, d.i. de aan de zicht- en tastbare wereld ontsnappende levensenergie, te cultiveren.

Opm.:- Het animisme in alle traditionele religies aanwezig in verschillende vormen cultiveert eveneens de subtiele, ijl- en fijnstoffelijke levensenergie! Zodat het taoïsme, niettegenstaande de beweringen van de stellers, toch zeer religieuze methoden aanwendt.

Het paradoxale geval.

Dat stellers een paradox, een innerlijke tegenspraak, beoefenen, blijkt uit o.c., 20s.. - Nei kung, gericht op het merg in de beenderen, genereert enorme dosissen chi.

Er dreigt dan ook gevaar voor al te voortvarende gegadigden zonder innerlijke zelftucht wanneer zij chi versterken d.m.v. meditatie. Het lichaam kan oververhit geraken door een teveel aan energie.- Letterlijk!

Daartoe is het, in het taoïsme, noodzakelijk de meditatie gericht op de micro-kosmische omloop -

Opm.:- zie tekening - in te studeren, voordat men d.m.v. chi kung een bijkomende energie opwekt (...).

“Ik ken een gevorderd leerling die overijverig de oefeningen gericht op het gewichtheffen d.m.v. chi - dankzij nei kung der beenderen - beoefende om meer “seksuele levenskracht” te verwerven die hij, dankzij ‘trillingen’ (*opm.:-* energie opgewekt door gedachtekracht), in zijn beenderen dreef waarbij hij zich bediende van een geselingsapparaat.

Met zijn penis in erectie tilde hij zeer zware voorwerpen omhoog, - ver boven de 4,5 kg. die in onderhavig werk aanbevolen worden. (...). Hij beging echter de fout niet te mediteren over de wijze waarop hij de zo opgewekte chi kon verwerken.(...).

Op de duur leed hij aan een soort paranoia. Met als gevolg dat, nadat een medium hem had onthuld dat meerdere geesten van laag peil als parasieten aan hem kleefden (*E.RF. 302*: indringing) en zijn teveel aan seksuele energie wegzogen, alles opgaf (...). Het is een bizarre geschiedenis (...) die ertoe dient allen die geen maat kunnen houden wanneer het om nieuwe technieken gaat, te waarschuwen”.

Opm.:- Dit gebeuren dat steller onwaarschijnlijk vindt doordat hij religie a priori uitschakelt, toont de paradox: terwijl hij beweert dat er geen religie mee gemoeid is, vertelt hij dat, bij foutieve praxis, “geesten van laag allooi” indringen. Een fenomeen dat alle religie die naam waardig zeer goed kennen. Waarom dan niet nederig bekennen dat tao en inzonderheid nei kung wel degelijk iets met religie te maken hebben? Of praat hij westerse sceptiekers en atheïsten naar de mond? Het zou de eerste keer niet zijn dat oosterlingen dit hier doen.

Nei kung en ‘onsterfelijkheid’

De lang geheim gehouden leer der Chinese taoïsten zegt het volgende.- Nei kung leert de ‘macht’ of ‘dunamis’ (tsji = chi = tchi = ki) die zonder ons weten in het beenderstelsel opgeborgen ligt, mobiliseren, activeren. In het antieke China beschouwden die taoïsten die het innerlijke leven (ascetisch-mystische zijde van het dagelijkse leven) verzorgden, een grondig besef van de rol van het beendersysteem als een wezenlijke fase op de weg naar de ‘onsterfelijkheid’, d.i.:

- a. op aarde een gezonder en langer leven en
- b. na de dood een ‘zaliger’ leven als onsterfelijke.

Pre- en postnatale energieën.

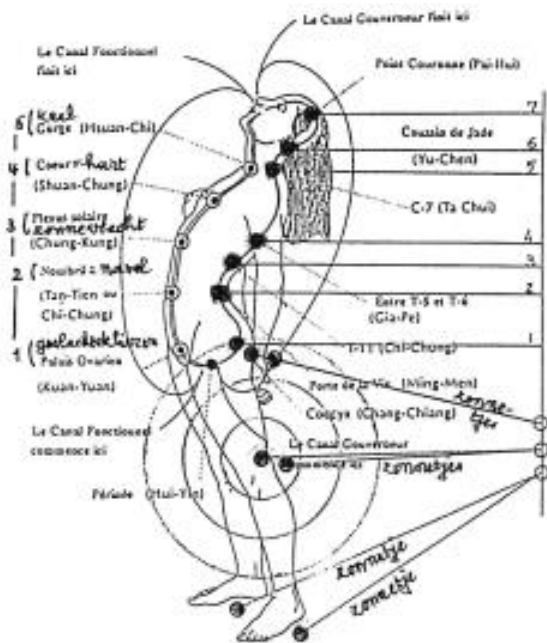
Indien de postnatale chi, d.i. heel de energie die voortspruit uit:

- a. gedachten en gevoelens en

b. uit de voeding die de onze zijn na de geboorte, de microkosmische omloop (zie tekening) doorloopt op normale wijze, dan maakt die chi de prenatale chi of levenskracht, opgeborgen in de hersenen en het merg der beenderen, vrij. Het is die prenatale (= primordiale, voorhemelse) chi die de fijnstoffelijke basis uitmaakt van:

- a. van het fijnstoffelijke zielelichaam (= lichtende lichaam, onsterfelijk lichaam) en
- b. van het vergeestelijkt bewustzijn van de gerijpte mens. O.c., 21.

Nei kung als revitaliseringsreligie..

Stellers vatten het doel als volgt samen.

a.1. energieën opnemen van buiten het lichaam.

a.2. seksuele energie, (= ching chi) liefst in hoge concentratie activeren en doorheen het lichaam stuwen.

b.1.a. het beenderstelsel bewerken zo dat het die energieën opneemt om het merg te regenereren.

b.1. b. het beenderstelsel bewerken zo dat “het vet” dat de bloedvorming belemmert, verwijderd wordt.

b.2. de zenuwstelsels en het lymfestelsel (*E.R.F.* 171 vv.) ‘reinigen’.

Opm.:- Men ziet dat stellers doorlopend de antieke taoïstische begrippen mengen met elementen uit de westerse medisch-biologische wetenschappen. Wat niet altijd aan de juistheid en de klaarheid ten goede komt, natuurlijk. Zij willen blijkbaar ook op dit terrein ‘ingang’ vinden in onze westerse mentaliteit.

Terloops: het is vanzelfsprekend dat elementaire begrippen van acupunctuur en pressuur steevast een hoofdrol spelen.

De microkosmische omloop.

De basis zijn “de zes zonnetsjes”: twee onder de beide voetzolen, twee binnen de knieplooiën, twee ineen vloeiend in de stuitstreek. Langs daar vloeien kosmische energieën binnen.

Het geslacht is, bij uitstek ofschoon niet alleen, het trefpunt van die energieën.- Langs de rug omhoog vloeit een energielijn met zeven centra (1 + 3 + 3).

Vooran vloeit een energielijn met vijf punten of centra (eierstokken/ testikels, navel, zonnevlecht, hart, keel).

Beide energiestromen komen samen boven de mond en onder de kin, waar zij als een energieregen uiteenspatten over en doorheen het hele lichaam. Om het zowel fluïdiek (fijnstoffelijk) als biologisch (inzonderheid het merg der beenderen en diens functies maar ook en vooral het lymfestelsel) te ‘dynamiseren’ (van energietoever te voorzien).

Opm.:- De macrokosmische streken.

Deze zijn op de tekening (p. 174) aangeduid d.m.v. concentrische cirkels.- De huidige kosmologie (heelalkunde) kent twee regionen die elk op hun beurt nog in twee kunnen onderverdeeld worden. Samen: vier regionen.

1. De aarde (de ‘chthonische’ of ‘tellurische’ sfeer (die occult het sterkst is juist onder (‘hupochthonisch’) en juist boven (‘epichthonisch’) de begane grond).

2. De atmosfeer, de siderale hemel (bekend bij de astrologen) en de extrasiderale hemel,- alle boven onze hoofden als “de hemel”.

De energieën en processen, de wezens en de handelingen, gesitueerd binnen deze vier regionen, verschillen zeer grondig tot tamelijk grondig.

Nekronomikon (boek der dode namen), met als schrijver Abdul al-Hazred (een yemeniet uit de VIII-ste eeuw na Chr.), roept vooral wezens op uit de extrasiderale wereld. Zij zijn bijzonder dierlijk en gewetenloos.

Santeria, een religie in de Karaïben (vooral bij de Spaanse bevolkingen), roept eveneens op de eerste plaats extrasideralen op.

Men kan vaststellen, vooral sedert 1955+ (beatnik’s) en 1962+ (hippie en yippies) en de hele tegencultuur, vooral wanneer deze postmodernistisch-anarchistisch is, dat de zielen (der jongeren vooral) ‘bezield’, om niet te zeggen ‘bezeten’ zijn door vooral extrasiderale wezens en energieën. Wat het b.v. voor een katholiek-kerkelijke bezwering aartsmoelijk maakt om hierin met resultaat in te grijpen.

De ervaringen van missionarissen, indien zij de waarheid willen zien en zeggen, bewijzen dat de oerreligies - de aloude heidense religies - hoofdzakelijk beheerst worden door de extrasideralen. Cfr. *E.RF.* 324 (‘*Demonisch*’); 329 (*Santeria*);- 313 (*De nacht van een ingewijde*);- 292 (*Sheeba; ngil*).

Terloops zij vermeld dat de joodse Talmoed, een uitloper van het oude testament, een onheilsvoorspelling bevat die parallel loopt met de voorstellingen van *Nekronomikon*, nl. “dat er een (eind)tijd komt waarin bijzonder woeste wezens uit de onzichtbare werelden de mensheid zullen beheersen”.

Fr. Kafka wordt vanuit die hoek begrijpelijk.

Welnu, occulte ervaringen bewijzen dat wij in die periode zijn. Vandaar de planetaire cultuurcrisis waarop alle traditionele opvoedingssystemen niet de minste vat hebben. Waardoor niet? Doordat zij te eenzijdig afgestemd zijn op chthonische en atmosferische energieën en wezens die veel minder gevaarlijk en schadelijk zijn dan de astrologische (siderale) en de extrasiderale.

Steekproef 33.- De energiestromingen in het lymfestelsel. (176/177)

(176/180) “Zodra er ook maar iets vreemds naar binnen wordt gebracht, organiseren de lymfocyten (*opm.*:- een soort witte bloedlichaampjes) de hele afweer”. (*Ilse Dorren, Natuurlijk alternatief*, Amsterdam, Sijthoff, 1987, 401).

Men kan het niet beter samenvatten. Want behalve de systemen hierboven even geschetst (kundalinistroming, chakra's, energiepunten en -lijnen), is er één systeem - dat ook onzichtbaar werkt - dat de energieën van het zielelichaam naar buiten richt.- Laat ons daar even op ingaan.

Het lymfestelsel.

Een Amerikaans 'lymfoloog' prof. Drinker, legde er de nadruk op: het lymfvaten-systeem is het belangrijkste subsysteem binnen het systeem van het lichaam én van dier én van mens.

Structuur: - Het centrum bestaat uit “een lymfehart” dat pulserend het lymfevocht doorheen het hele organisme stuwt. Het situeert zich - merkwaardig genoeg van animistisch standpunt - rond de wervelkolom.-

De periferie omvat o.m. lymfespieren die, doorheen een kleppenstelsel, de lymfe richtend voortstuwten.- Verder zijn er een stel lymfehaarvaten (capillairen) dat het hele organisme beheerst als een dicht netwerk. Deze lopen samen in bredere 'banen' die, op hun beurt, samenlopen in één van de nog bredere hoofdlymfebuizen.

***Opm.*:-** Zonder al te gedetailleerd te zijn zie wat nu volgt.- De rechter lymfebuis vangt, in hoofdzaak, de lymfe op uit de rechterhelft van het hoofd, de hals, de borst en de rechterarm.

De borstbuis vangt, in hoofdzaak, de lymfe op van de darmen, het bekken, de buikholte en de benen.

Beide hoofdlymfebuizen worden opgevangen in de overeenkomstige sleutelbeenderen (achter het sleutelbeen - het gebogen been aan de zijden van de hals, boven de eerste ribben, tussen het borstbeen en het schouderblad -) die de verbinding voor de arm- en halsaders uitmaken.- Daar stroomt de lymfe weer in het bloed.

Lymfocyten. - In de specifiek “lymfatische organen” - milt, amandelen en lymfeklieren. - ontstaan dagelijks miljarden lymfocyten. In erge ziektegevallen echter ontstaan er omtrent twintig maal zoveel om de ziektekiemen uit te schakelen.

Inderdaad: lymfocyten ontwikkelen afweerstoffen: indien een lymfocyt een ziektekiem ontmoet, dan verwekt hij de aangepaste antistoffen. Een proces dat zeer snel verloopt (in de lymfeklieren). De lymfocytenomloop bevochtigt én het bloedsysteem én, natuurlijk, het lymfevatensysteem in alle weefsels van het lichaam.

Reiniging.- Het lymfestelsel:

- a. voert uit de weefselsafvalstoffen af en
- b. voert alle levensnoodzakelijke werkstoffen naar de cellen.-

Dit tweeledig proces wordt, in hoge mate, door de lymfeklieren bepaald. Zij reinigen het lymfevocht.- Zo b.v. bij het verteren van vetten scheiden de darm-lymfeklieren ‘chylus’ af dat de vetten opneemt.

“Naar buiten gericht”.

Dat zegden wij zo-even. Inderdaad: zelfs plantaardig en dierlijk voedsel wordt als ‘indringer’ beschouwd. Zo ontstaan n.a.v. dierlijk voedsel kort na het eten meer lymfocyten!

Opm.:- Lymfedrainage (Dr. Vodder, Deens bioloog).- Onze spierbewegingen b.v. en onze diepe ademhalingen houden de lymfedoorstromingen op gang. Maar dat is, vaak gezien het huidige leven, onvoldoende.

Volgens **R.J. Blom, Alternatieve geneeswijzen**, Houten, 1988, 160v., geschiedt de drainage of dynamisering als volgt.

Zij wordt uitgevoerd met de duimen, die afwisselend een lichte tot sterkere druk op de lymfevatjes uitoefenen. “De massage is niet prettig en verbetering van klachten treedt eerst na langere tijd op”. Aldus Blom.

De bewegingen zijn cirkelvormig. Waardoor? Doordat de energiepunten en -lijnen in het zielelichaam die het lymfesysteem beheersen, niet de punten en lijnen zijn van de Chinese acupunctuur! Zij lopen dwars doorheen de acu-punten en -lijnen! In cirkels of liever cirkeltjes. In de diepte situeren zich daar waar die punten en lijnen zich bevinden, de haarvatjes, de banen, de buizen.

Het staat vast dat lymfedrainage gevaarlijk kan zijn maar mensen die mantisch ‘zien’ of sensitief ‘voelen’, laten zich leiden door hun mantische feeling.

Opm.:- Tussen de schouderbladen zien/ voelen zij twee ‘blaasbalgen’ die occult het hele lymfestelsel beheersen. Dàt vooral bewerken zij met de hele hand die, zoals handlijnkundigen weten, in de handheuveltjes kleinere chakra’s bergt: deze laten de energieën uit de kundalinistromingen en de zeven ‘grote’ chakra’s via de eigen lymfepunten en -lijnen doorstromen.

Wat ons ook iets leert omtrent handoplegging b.v..

Steekproef 33: De energieën mesotherapeutisch gezien. (178/179)

Bibl. st.: Dr. Andrée O'Dy, *La mésothérapie (Une médecine d'avenir)*, Paris, Laffont, 1985.

Dr. Michel Pistor ontdekt, 1955, de methode. In 1964 wordt la Société de mésothérapie gesticht. De mesotherapie situeert zich op de grens van de allopathische (versta: overheersende geneeskunde) en de alternatieve geneeswijzen. Zij werkt immers met allopathische geneesmiddelen. Maar in een sterk verzachte vorm. Met name: zo zeldzaam mogelijke, onderhuidse of intradermische micro-inspuitingen worden toegediend daar waar “de kwaal” zich op de opperhuid aandient.

Microspuitjes.

De waaier of differentiaal ervan gaat van:

- a. een ingreep niet eens doorheen de huid (in dat geval brengt men het geneesmiddel zachtjes op de ‘basale’ huid (de cellen tussen het epiderma en het derma)) tot
- b. hoogstens vier millimeter.

De term ‘mesotherapie’.

Het weefsel van het embryo ontwikkelt zich tot een driedelige structuur waarin de organen en het beendersysteem post vatten.

1.- Het endoderma.

Dat zijn de ingewanden.

2. - Het mesoderma.

Dat omvat:

- (1) het bindweefsel (verspreid over het hele lichaam,- een orgaan op zich;
- (2) de beenderen, de kraakbeenderen, de pezen, de gestreepte spieren (d.i. het motorisch systeem);
- (3) de effen spieren: hart, spieren van de ingewanden en aanpalende gedeelten, baarmoeder;
- (4) de vaten, bloedcellen, lymfecellen;
- (5) de nieren, de gonaden (teelballen / eierstokken) en haar afscheidingskanalen;
- (6) de milt;
- (7) de bijniere, de bijnierschors (die klieren zijn).

3.- Het ectoderma.

Dat omvat:

- (1) de huid (een echt orgaan);
- (2) de hersenen en het zenuwstelsel;
- (3) het oogstelsel.

De spuitjes gaan dus doorheen het ectoderma tot eventjes in het mesoderma. Vandaar de naam.

De schoenmaker die doof was.

Alle mesotherapeuten kennen dat paradigma.- Pistor, nog een jong arts, wordt geconfronteerd met een schoenmaker uit Bray-et-Lû (Val d’ Oise) die aan doofheid leed.

Hij had ook astma. Rond de oren en de wenkbrauwen spuit Pistor hem een product in dat hem moest helpen ademen. Resultaat: hij begint te horen!

Het lemma.- Pistor vat de draagwijdte van de verrassing: hij veronderstelt dat het feit dat hij dààr behandeld heeft waar de kwaal zich onthult, het middel is dat de kwaal geneest. Hij ziet dit éne geval als juist één exemplaar van een algemene methode. Dus behandelen niet ver van de plaats der kwaal!

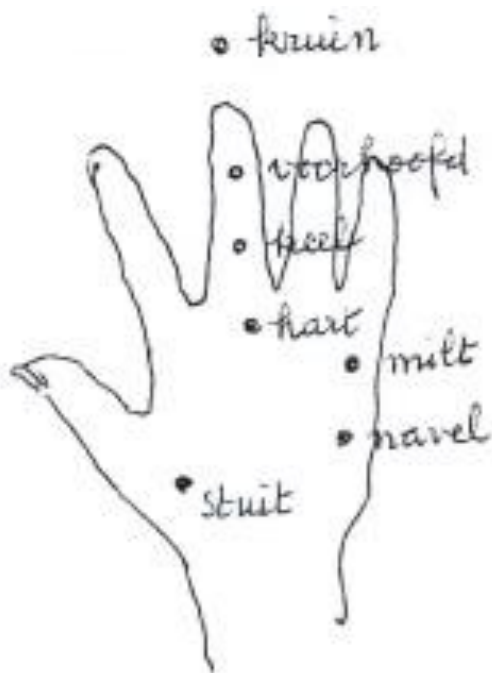
Dit wordt bevestigd. Maar natuurlijk, zoals in vakwetenschappelijke middens zo goed als altijd: hij stoot op weerstand en ongeloof. Doch dierenartsen proberen de methode uit eerst op honden, later ook op paarden. Zo dringt de waarheid geleidelijk door.

De grenswaarde.- Allopathisch ja, maar. - Want in l'Hopital de Bobigny leidt men mesotherapeutische artsen op in een driejarige cyclus. Let nu goed op: eerste jaar: homeopathie; tweede jaar: acupunctuur (*E.RF.* 165); pas derde jaar: mesotherapie.

Vandaar **a.** de ultrakleine dosissen (// homeopathie) en **b.** de micro-naaldsteken (// acupunctuur).- Wat de indruk wekt dat mesotherapie een 'zachte' methode is. Niet zonder enige reden.

De 'begrijpende' methode. - *E.RF.* 30.- Zie ook *E.RF.* 55; 86; 102.

M.a.w.: de medemenselijkheid. Dr. O 'Dy - een uitstekende mensenkenster, - heeft uren besteed om er diepgaand op in te gaan (*E.RF.* 68; 74; 98; 100; 130; 140; 143; 158; 166: *mania, concentratie*) hoe Dr. Didier Mrejen het haar voordeed,- hoe hij zoekend-tastend zijn vingers plaatste op de opperhuid ... om de zieke punten te vinden die de dieper gelegen kwaal blootgaven.

Opm.- kundalini en mesotherapie.- Begaafden 'zien', resp. 'voelen' (sensitief) dat stuit, navel, milt- en hartchakra's het endoderme beheersen, - dat de keelchakra het mesoderma beheerst en dat de voorhoofd-chakra het ectoderma beheerst. De kruinchakra vat de vorige samen. - Geconcentreerd - mania! - op de drie onderdelen kan men dan ook, via de zeven kleine handchakra's (tekening), op het zielelichaam inwerken en zo op het biologische lichaam. Waarbij het ogensysteem een hoofdrol speelt. Maar dat is dan inwerkingstechniek.- Door de voeten heen immers kan men zich op de drie dermate concentreren,- voeten die eveneens de zeven chakra's (in het klein) vertonen.

Steekproef 34.- De ‘ akasja’ als animisme. (180/187)

In de loop van al wat voorgaat, werd steeds weer gewezen op “mantisch begaafden” (zienden, sensitieven). Men dringt immers maar door tot al wat ziel, bezielend en (heelal)zieleestof is, in de mate dat men mantisch begaafd is.- Daarom hernemen wij steekproef 4 (E.RF. 37vv.) over de wichelarij. Daar waren wij te kort om echt een inzicht te geven.-

Bibl. st.: D. Anzieu e.a., *Les extra-sensoriels*, Sand, 1984-2 (een boek dat éérentwintig medewerkers aan het woord laat).

De toegang tot de akasja.

Het grote axioma van mantiek luidt: akasja (akasha).

Deze Sanskriet term betekent de totaliteit van de blijvende sporen van al wat was, is, zijn zal. Of als men wil: de totaliteit van alle lotgevallen (zodat de term de basis uitmaakt van een animistische lotskunde of lotsanalyse).

Dit sacrale, verborgen archief is eigenlijk de alom aanwezige oer- of zielestof voor zover zij getuigeresten vastlegt die het kenmodel zijn van al wat was, is en zelfs zijn zal (want de ijlstoffelijke materie bevat ook de ‘sporen’ van wat op ons toekomt).-

Terloops: bij de Amerikaanse psycholoog William James wordt de akasja als “kosmisch geheugen” geduid.

Typologie. (180/181) E.J. Speer, *Die geistige Welt aus dem Hintergrund der materiellen Welt*, Lausanne, Moser, 1987, 243 (*Mantische Praktiken*), deelt als volgt in:

1.- Onder ‘mantiek’ - in een engere zin - verstaat Speer: de vaardigheid van al wie ‘ziet’ dankzij een of ander afdwingend middel. Want - zo voegt hij daaraan toe - de op dat terrein begaafden hebben telkens weer getracht - o.g.v. een geëigend bewustzijnspeil - met geweld het akasja-archief binnen te dringen, - om dat te vernemen wat andersaangelegden op louter intuïtieve wijze opvangen.

2.1.- Overwegend ‘rationele’ mensen - die geen persoonlijk-onmiddellijke toegang tot het akasja-archief hebben - steunen zich op vooral wetmatige processen (voortekenvolgv, resp. oorzaak-gevolg), perioden, de micro-macrokosmische structuur e.d.m. om tot het onderkennen van het lot te komen.

2.2.a.- Aan een materiële infrastructuur gebonden begaafden komen - aldus Speer (die daarin zeer eigenzinnig is) slechts occasioneel tot één of ander doordringen in de akasja en kunnen - aldus weer Speer - de keninhouden niet ordenen.

Zij steunen op een infrastructuur: een glazen bol, een pendel, een spiegel, theebladeren, koffiedik (in een tas),- kaarten, dranken e.d.m.. - Het hele stel heet men wel eens 'kristallomantiek'.

Opm.:- De hautaine minachting van Speer klopt niet altijd, - verre van - met de werkelijkheid, zoals wij aan de hand van een steekproef zeer duidelijk zullen kunnen uitmaken.

2.2.b. Aan een subjectieve-ASC, altered state of consciousness, bewustzijnsverruiming, 'mnèmosunè' of 'anamnèsis' (in antiek Grieks) of ook 'mania' (*E.RF.* 68) - toestanden gebonden begaafden komen slechts tastend (aldus Speer) tot 'intuïties' in de akasja.- Zij steunen op (desnoods door drugs (geestrijke producten) vergemakkelijkt) roestoestanden, vervoeringen, extases, tempelslaap, droom e.d.m -

Opm.:- De opnieuw minachtende waardering van Speer klopt zeker niet altijd,- verre van. Dat zagen wij reeds meermaals hierboven.

Opm.:- Speer lijkt 'mantiek' te verengen tot 'gewelddadig' en met "afdwingende middelen" te werk gaande mantiek. Dat zoiets bestaat, is zeker. Soms zo dat dit aan kritiek onderhevig is, vooral vanwege Bijbelse theologen. Maar het veralgemenen laten wij voor Speer's rekening.- De indeling echter, in haar algemeenheid, blijft geldig.

Opm.:- *Fr. Kallenberg, Offenbarungen des siderischen Pendels (Die Leben ausströmende Photographie und Handschrift)*, Diessen - München, 1921- 2, 13, zegt: "Ieder lichaam bezit een hem alleen eigene, de totaliteit van al zijn kentrekken weergevende straling (*opm.:-* fluïdum), - zowel een ons 'dood' lijkend gesteente als een plant, een dier of een mens".

De pendel b.v. - aldus Kallenberg - vangt die straling op voor zover hij in de handen van een begaafde is.- Wat hij van de pendel zegt, is geldig voor al wat "stralingen opvangend" is, zowel voorwerpen als subjectieve toestanden (of liever de twee samen, wanneer een voorwerp gebruikt wordt).

Een steekproef in mantiek. (181/187) - "*J. Pancrazi, La voyance en héritage*, Paris, 1992.- Wij hebben reeds de concentratie nagegaan met schrijfster o. m. *E.RF.* 74vv.. Wij diepen, dit nu uit van animistisch standpunt: schrijfster legt er telkens weer de nadruk op dat men de straling moet opvangen.

M.a.w.: zij situeert al wat zij inzake zienster zijn doet, in de akasja! Al wat zij “in de kaarten ziet” is een steekproef uit de onmetelijke oerstof van het heelal.

Meer nog: indien zij niet zelf over de noodzakelijke en voldoende oerstof beschikt, zal haar zien falen!- Wat zij zegt, geldt b.v. geheel en al voor al wat in oud en nieuw testament ‘zien(st)er’ is. Het geldt zelfs daar waar Jahweh of Drie-eenheid genadig de gave schenkt, - mutatis mutandis natuurlijk.- Daar gaan wij.

O.c. 16.- Een schijnbare tegenvaller.

Schrijfster ontvangt een dertigjarige vrouw (met een timmerman getrouwd). Zij komt “uit gewoonte”, zonder enig dringend probleem. De kaarten geven een eentonig beeld. Maar plots verandert de keninhoud: wanneer ik tot de toekomst overging, verrasten de drie eerste kaarten (tarot) die ik bloot trok. Zij lichtten op! Met wat zo-even als totaal kleurloos onthuld was, hadden zij geen uitstaans: nu kwam er ‘leven’ in, verandering. Zelf was ik volkomen met verbazing geslagen.

Is er iets dat niet klopt”, vroeg de vrouw met een stem die mij “uit mijn stomme verbazing” rukte.- Doch, vooraleer te antwoorden, concentreerde ik mij weerom,- met al mijn krachten.- “Wat gij aanvoelt, moet beantwoorden aan het fluidum dat de raadplegende uitstraalt”.

Ik herhaalde in mijn binnenste deze uitspraak van mijn moeder (*opm.*:- die ook zienster was) die - volgens haar - de sleutel van een gelukt zien is.- Ik trachtte mijzelf wijs te maken dat “dit alles” zonder samenhang was en niet bij die vrouw paste. Toch besloot ik te spreken. “Ik zie grote veranderingen. Uw leven zal onderste boven gehaald worden. Om te beginnen door een lange, lange reis”.

De jonge vrouw fronste de wenkbrauwen (...). Het was evident: deze voorspelling die ik nochtans had gemilderd door ze om te zetten in een voorzichtige conditionering, viel absoluut niet in haar smaak.

“(…) Die reis is onmogelijk. (...) Ik versta er niets van”.

Ik: “Gij gaat zelfs een grote liefde doormaken. Ik zie een passie, verwoestend, machtig. De liefde zoals gij ze ongetwijfeld nog nooit gekend hebt”. (...).

Zij: “Wij zullen zien. Maar ik moet bekennen dat “dat alles” mij als waanzin overkomt. (...)”.

Eens dat zij buiten was, zette ik mij opnieuw neer en wel tien keren overliep ik in mijn binnenste de raadpleging. Doch het zinnetje van mijn moeder liet niet af : “Het fluidum, de uitstralingen: vang ze op zelfs indien het voor u persoonlijk nonsens lijkt. De rest heeft geen belang”.

Maanden later krijgt de zienster een nerveus geschreven brief uit de Antillen. Daaruit bleek dat zij zich niet vergist had. De timmerman moest, op zeker ogenblik, op de Antillen een restaurant opknappen. Maar de eigenaar kon niet betalen. Hij nam het restaurant dan maar zelf over. Doch mettertijd had haar man haar laten vallen. Wat later was zij op een diplomaat smoorverliefd gevallen die met haar wou huwen.- Tot daar het uittreksel.

Het paranormale of 'fluidieke' contact (183/185).

De communicatie en interactie tussen object en subject in en doorheen de akasja als medium verloopt volgens eigen wetmatigheden.- Daarover wat volgt.

1.- O.c., 59.- Haar moeder: “Gij moet, tussen iedere reeks kaarten, spreken.- Begin echter met het verleden van de raadplegende op te roepen. Zoiets geeft gezag en het is ook het middel om hem/ haar te leren kennen. Het scheppen van een vertrouwenssfeer is essentieel, want men weet nog niet met precisie wat men zal moeten onthullen”.

O.c., 172.- Een zienster die, al was het maar lichtjes, ziek is of die met persoonlijke zorgen zit, moet niet de kaart leggen. Want zij loopt het gevaar het fluidum van de raadplegenden verkeerd op te vangen. Met als gevolg dat zij zich vergist en zich bovendien uitput.

O.c., 172.-”Nooit liet ik het leven van mijn naastbestaanden en mijn ziensters-arbeid ineenvallen. Wanneer de kinderen van school - vaak luidruchtig - thuiskwamen, moest ik ze waarschuwen: “Laat mij gerust! Spreekt mij niet aan! Ik moet eerst alles (*opm.*:- de raadpleging) van mij afzetten. Dan kom ik onmiddellijk”.

O.c., 172.- Ik leerde alles (*opm.*:- de inhoud van de raadplegingen) van mij afzetten. Al die levens die - één voor één - op mijn tafel terechtkwamen, leerde ik uit mijn geest bannen”.

2.- O.c., 22.- Onze kaarten zijn de projectie van onze begaafdheid, die van geslacht tot geslacht (*opm.*:- schrijfster is de zoveelste van haar stamboom) werd doorgegeven. Het zijn de kaarten van mijn grootmoeder en mijn moeder. De duizenden keren dat zij gebruikt werden, hebben de meeste figuren erop, de meeste kleuren weggeveegd. De vorm is niet meer rechthoekig maar onregelmatig ovaal.-

Meer dan een eeuw gebruik heeft ze zo toegetakeld. Wij heten dat “notre support” (onze onderbouw of infrastructuur).- Let nu goed op wat schrijfster zegt (wat Speer’s minachtend oordeel op de helling zet): “Deze kaarten zijn slechts een middel dat onze concentratie opvangt, kanaliseert,- meteen de tijd schept nodig om “capter le fluide que chacun émet” (het fluïdum op te vangen dat iedereen uitstraalt)”.

M.a.w.: doordringen tot de akasja wordt vergemakkelijkt d.m.v. “un support”, een onderbouw. Maar het eigenlijke doordringen tot de wereldziel(stof) ligt in de concentratie (mania). Vandaar het zich b.v. van de eigen gezinnsfeer afzonderen. Vandaar ook, na een raadpleging, het van zich afzetten. Met tussenin het leggen van het contact, o.m. door het verleden op te roepen.

O.c., 27.- Veel te veel mensen menen dat men onmiddellijk ‘ziet’, zonder voorbereiding. Zoiets is een onmogelijkheid. De concentratie en het vermogen om ze te beheersen zijn, inzake ‘zien’, doorslaggevend.- Eens uit die toestand ‘ziet’ men niets meer en wordt men “een normaal mens”. Wat wel tussendoor doorgaat, zijn de waarschuwingen, de voorgevoelens, heel de tijd.

Opm.:- M.a.w.: het onderduiken in de akasja wordt wel als raadpleging onderdrukt maar niet als levenswijze.

Opm.:- O.c., 210.- “De begaafdheid is alom aanwezig,- in velen onder ons. Ik heb ze zelfs soms waargenomen bij het cliënteel. Eén onder hun is zelfs zienster heden. Op mijn aansturen”.

Opm.:- Het blijkt inderdaad dat, wanneer zgn. niet-begaafden er hun intentionaliteit (Fr. Brentano) duurzaam en zo deskundig mogelijk (liefst o.l.v. iemand) op richten, zij soms zeer snel het onderduiken in de akasja leren.

O.c., 60.- Een foto is een belangrijk element. Velen die u raadplegen zullen u de ene of de andere afbeelding van een naastbestaande voorleggen “om eens te horen wat gij zegt”. Opgelet: sommigen zullen u in een hinderlaag lokken door u b.v. een portret van een gestorvene voor te leggen.

Opm.:- Dat steunt op wat Kallenberg (*E.RF. 181*) zegt: de uitstraling van de afgebeelde met al zijn/ haar kentrekken is bevat in de buitenlichamelijke ziel(estof) of (uitgebreide) aura,- die vooral sterk aanwezig is in de afbeelding als model waar doorheen het origineel in zijn fluïdum kan gecontacteerd worden.

Men ziet: het is weer animisme!

O.c., 61s.. - Mijn moeder leerde mij het fluïdum van de medemens op te vangen op een simpele wijze: zij nam mijn linker hand en legde ze op het koele hout van de tafel. “Het volstaat - zelfs vooraleer de kaarten te trekken - uw rechterhand op die van de raadplegende te leggen. Eén seconde volstaat om het fluïdum door te krijgen. Lichamelijk contact is zeer belangrijk. Maar het kan zeer onaangenaam overkomen. Maar toon het nooit”.

3.- O.c., 55.- *De grenzen van de onthulling.* (185/187).

De grenzen van het onthullen hangen af van de persoon die daar vóór u zit,- van de kracht, van de macht die hij/ zij uitstraalt.

Opm.:- Dat betekent dat, volgens schrijfster, iedere raadpleging, eigenlijk neerkomt op een stille of patente krachtmeting waarbij twee fluïda met elkander geconfronteerd worden. Het is inderdaad een feit dat zien(st)ers gewoon door de knieën gaan doordat de persoon die daar voor hen/ haar zit, op occult gebied (d.i. inzake akasja en wereldzielestof), machtiger is en onderwerpt. - Wat de raadpleging heel en al in de war stuurt.

O.c., 59.- Een dood voorspellen is één van onze verantwoordelijkheden. Of een ziekte.- O.c., 181/182. “Ik wil weten of mijn man mij bedriegt”.

O.c., 171s.. - Sommige cliënten zijn moeilijker dan andere. Zieken b.v., doordat zij zeer zwak fluïdum uitstralen. Maar ook vrouwen die haar maandstonden doormaken. Dat kan verwonderen. Toch is het geen onoverkomelijke hindernis: men voelt gewoon dat zij niet in haar normale toestand zijn.

O.c., 194.- “Ik ontmoette meermaals hermetisch gesloten cliënten/ cliëntes die “geen enkel fluïdum” lieten doorkomen”.

Opm.:- “Geen enkel fluïdum” is een stijlfiguur: iedereen, ook de meest geslotene, straalt uit. Maar wat niet doorkomt, is het noodzakelijk en voldoende fluïdum dat het probleem waarvoor geraadpleegd wordt, - waardoor de zien(st)er ervan afgesloten wordt. Dat heet men “occult verzwijgen”. In zo’n geval put men enkel de geraadpleegde uit. Meer niet.

O.c., 201.- Meermaals heb ik - vooral aan vrouwen - gezegd dat zij zich van een juweel moesten ontdoen. Ik ving dit onmiddellijk op: wanneer ik mijn hand op die van de raadplegende legde; voelde ik onmiddellijk het juweel dat onheilstichtend was,- het juweel dat men haar had ten geschenke gegeven opdat het uitgerekend “le mal” zou verwekken.

Opm.:- Het geven van geschenken die onheilstichtend zijn, is een oeroud gebruik van zwarte magie. Het valt voor, ook in onze streken.

Natuurlijk kan een juweel of een antiek stuk ook onheilstichtend werken zonder dat het geschonken is met de bedoeling kwaad te stichten. In dat geval “hangt het kwaad erin” (*E.RF. 151* (Het geheugen der muren)).

O.c.; 176.- Prostituees zijn uitstekende cliënten: haar openhartigheid verraste mij telkens weer.

O.c., 177.- Zware jongens stralen geen ‘ongezond’ fluïdum uit.

Opm.:- Natuurlijk stralen prostituees en zware jongens een “zwart fluïdum” uit (gezien hun moraliteit die hun kundalini beïnvloedt). Maar schrijfster legt uit wat zij onder “ongezond fluïdum” verstaat.

O.c., 177.- Wel voelt men sterk die verschrikkelijke boosaardigheid aan bij anderen die voor de rest volkomen eerlijk zijn.

O.c., 172.- Sommigen stralen “ongezonde fluïda” uit. Ik weigerde daarom meermaals cliënten/ cliëntes. Want men voelt boosaardigheid, soms de gewelddadigheid waartoe zij in staat zijn.- Ik weigerde en zei dat ik “te moe” was.

Opm.:- Hier raakt de mantiek de sfeer van het on- en onderbewuste zieleleven dat hetzij onbewust verdrongen hetzij bewust onderdrukt wordt. Schrijfster geeft de indruk dat de “ongezond overkomende” boosaardigheid iets met satanie te zien heeft.

‘Ongelovigen’ - O.c., 171.- Er zullen altijd twijfelenden zijn.- “Ik zeg het u vooraf: ik geloof niet in mantiek”. - Het enige probleem dat zo’n cliënten/ cliëntes stellen, is dat zij veel uitputtender zijn dan de anderen. Eenvoudigweg doordat zij een muur tussen hun fluïdum en het onze oprichten.

Gevolg: men moet ze doorlopend ‘peilen’ al vechtend. De concentratie moet dubbel zo groot zijn.- Natuurlijk zo’n raadplegingen overleeft men als volkomen uitgeputte wezens.

Opm.:- Indien de uitputting te groot wordt, gaat de concentratie mank en riskeert de inhoud ervan vergissingen in te houden. Gevolg: zo’n ongelovigen triomferen en zeggen: “Ziet gij wel! Het is niets!” waarbij zij vergeten dat zij uitgerekend door hun eigen ongelooft de raadpleging tot mislukken doemen en dus in een vicieuze cirkel rondraaien: om tot de akasja door te dringen moet men ‘geloven’ dat die er is en dat zij informatie bevat die door begaafden kan ‘gezien’ of ‘gevoeld’ worden. Dat axioma opent pas het zicht op het domein dat akasja heet.

- o.c., 179.- Degenen die de dood van naastbestaanden wensen, stralen zeer schadelijke fluïda uit die de zien(st)er diepgaand beschadigen.

Opm.:- Doordat dergelijke gewetenlozen de zien(st)er medeplichtig willen maken, beschadigen zij niet enkel de aura maar de kundalinislang van de geraadpleegde.

Slotbeschouwing.- Ziedaar wat mantiek betekent,- existentieel, d.i. in de directe beleving ervan. Zo ging het eraan toe met sjamanen/ sjamanes, oudtestamentische en nieuwtestamentische profeten, met wat op heden in New-Age-vorm ('channels') of niet daarvan voortleeft.

O.c., 180.- Een zienster is een uiterst kwetsbaar wezen: sommige raadplegenden beseffen niet hoezeer zij ze met een probleem doen lijden.

O.c., 172.- Zienster zijn is een uiterst uitputtende vaardigheid. Voor het hart vooral. Ik denk zelfs dat, indien veel vrouwen van mijn stamboom een plotse dood gekend hebben, dit het gevolg was van de uitputting door zoveel keren de concentratietoestand door te maken.

Opm.:- Het blijkt b.v. dat, op Haiti, veel houngan's - magiërs - naar het einde van hun leven toe waanzinnig worden: dit is een ander effect van uitputting inzake levenskracht. Zij hebben zoveel kwaad fluïdum in en rond zich zonder het te kunnen wegzuiveren (catharsis, reiniging), dat hun kundalinislang verzinkt in titanische (*E.RF. 158; 164*) levenskrachten allerhande. Wat zich op het bewuste vlak uit in de ene of andere psychiatrische kwaal.

Opm.:- Wat betreft onze inplanting in de akasja en breder in de hele heelalzielestof, zij verwezen naar *Frances Nixon, Magnetically Yours*, Chemainus (British Columbia, Canada), 1969. Het centrale begrip van deze schrijfster is 'vivaxis', Cfr. haar *Vivaxis (The Spiral of Life)*.

Het zou blijken dat wij allen, occult, getekend zijn door de plek op de aardbol waar wij ter wereld kwamen. Vissen, vogels, andere dieren zijn zich ergens sensitief bewust van de plaats waar zij ter wereld kwamen.

Volgens schrijfster zou men, indien men b.v. zien(st)er speelt, zich moeten oriënteren zo dat men op een lijn komt met de plaats waar wij ter wereld kwamen.- Zij schrijft haar werken in een zeer natuurwetenschappelijke taal (biologisch vooral). Ons komt het over dat het een onderdeel van animisme is: een inplanting in de heelalzielestof!

Steekproef 35.- Snellezen.- (188/189)

Men hoort geregeld zeggen dat de paranormale begaafdheden “irrationele begaafdheden” zijn.

Wanneer b.v. de intuïtie van een onderzoekende arts doorkomt” is dat - zo gezegd - het rationele begin, van een rationeel denkproces.

Maar, wanneer *E.RF. 76/78 (Een probleem); 79 (De verrassing)* een zienster of een mystisch genezer juist dezelfde intuïtie doorkrijgen, is dit - zogezegd - het irrationele begin van een irrationeel kenproces.- Laat ons met dit in het achterhoofd even ingaan op wat volgt.

Ter inleiding.- *Fr. Richaudeau/ M. et Françoise Gauquelin, Lecture rapide, Verviers, Marabout, 1969.*

Honoré de Balzac (1799/1850; Frans romanschrijver, bekend om zijn *la Comédie humaine* (zo’n negentig boekdelen)) las, van een gedrukte bladzijde, ineens zeven tot acht regels.

Jacques Bergier, bekend om zijn streng wetenschappelijke instelling bij het onderzoek inzake paranormale en occulte fenomenen, verwerkte vlot - diagonaal lezend - in een uur tijd wat zo’n twee miljoen letters aan informatie blootgeven.

Nog vele anderen zijn in de loop der cultuurgeschiedenis opgedoken die snel lezen. Wij zeggen wel “wat een aantal letters aan informatie vrijgeven”. -Wij lichten dit toe.

O.c., 59/60.- “Meisje”.- Men lette, met de intentionaliteit van het bewustzijn, d.i. de gerichte aandacht, op wat zo-even getypt werd: “Meisje.” - Het letterlezen let eerst op de onderdelen - b.v. “ei, sj, .”, enz. .. Daarna let het op het geheel “Meisje”.

Het informatielezen, echter, lijkt op wat Julia Pancrazi - *E.RF. 183/184* - zegt: “De kaarten (van b.v. een zienster) zijn slechts een middel dat onze concentratie opvangt, kanaliseert,- meteen de tijd scheidt nodig om het fluïdum - *E.RF. 181* (Kallenberg: de totaliteit van alle kentrekken weergevende straling) - op te vangen”.

M.a.w.: De letters, in het informatielezen, zijn slechts “un support”, een infrastructuur, waardoorheen dat wat aan ‘waarheid’, d.i. blootgetrokken werkelijkheid, in de uitstraling of het fluïdum van de letters aantrefbaar is.- Wij maken dit duidelijk aan de hand van een oosterse leesversnellingsmethode.

Bibl.st.: *A. Lacroix, Elle peut lire 200 pages par minute!*, in: *Madame Figaro (Spécial Japon)*, Ed. internat., No. 163, 05.12. 184, 130 / 132, 134, 136.

1.- Yokohama (Tokio).

In de klas hoort men slechts de stilte (*opm.*:- zonder de noodzakelijke en voldoende 'stilte' geen concentratie: *E.RF. 68: mania*).

De leerlingen - de rug volkomen recht op de stoel, de ogen gesloten (*opm.*:- mania) - concentreren zich.- Voor iedere leerling/ leerlinge op een ezel een blad wit papier met een zwart punt in het midden.

“Yooo?” (“Gereed?”).- “Haï!” (“Ga uw gang!”).- De leerkracht drukt de chronometer in: vijftig donkere blikken (...) zuigen zich op het punt vast (...). Zonder verpinken, met starende ogen (*opm.*:- mania). (...). In steeds volslagen stilte.

Ondertussen gaat de tijd zijn gang. (...).- “Rust!” zegt de leerkracht: de chronometer markeert één minuut.- De naam van deze oefening: “Oefening in concentratie op één punt voor leerlingen - beginners in snellezen.

Opm.:- De bij ons gangbare snelleesmethoden komen uit de USA en Frankrijk (+1965). Zij laten toe drie- tot viermaal sneller te lezen dan de doorsnee lezer.- Deze Japanse methode laat toe zestig tot zeventig maal sneller te werk te gaan. B.v.: vier boeken van tweehonderdvijftig bladzijden, - elk in acht minuten.

2.- Miki,

Het veertienjarig meisje.- De N.H.K. (de Japanse nationale tv) opent de camera's op Miki. - Een boek van tweehonderd bladzijden wordt - geopend - voor haar gebracht. - Plots staren de ogen, zeer breed geopend. De pupil zet zich uit (...) en begint in volle vaart te bewegen: Van beneden naar boven, van links naar rechts. Onderwijl vliegen de bladzijden erdoor (...).

Juist een minuut: Miki doet het boek toe,- sluit een ogenblik de ogen. Opent ze: “Het is de geschiedenis van een schrijver...”. - Slotsom: Miki bezit een leesvermogen van 60.000 tot 80.000 letters per minuut. Daarmee wordt zij geklasseerd tussen de tweede en de eerste graad van snellezen (...). - Tot daar het verslag van de journaliste.

Opm.:- Het is klaar, na al wat wij hierboven zagen: Miki leest doorheen de letters niet de letters zelf maar de informatie - alle kentrekken van het fluidum van de schrijver van het boek - die de schrijver met zijn buitenlichamelijke zielestof vrijgeeft in en doorheen de tekst, - juist zoals een helderziende doorheen een foto de mens 'leest'.

Steekproef 36.- kleurenharmonie. (190/194)

Bibl. st.:

-- *Sonja Vanoutryve, De verschraalde kleuren van het muurbloempje*, in: *De Nieuwe Gids* 15.12.1987.

- *Laurence Chauvy, A Zurich, c'est l'année Johannes Itten*, in: *Journal de Genève* 29.10.1988.

-- *Praline E. Kubli, Ce que les couleurs nous enseignent*, in: *Pour vous, Madame*, Genève, 1988, mai 140/44.

Johannes Itten (1888/1967) studeerde schone kunsten (Genève), wiskunde en wetenschappen (Universiteit van Bern), plastische Kunsten (Stuttgart). In 1916 is hij te gast in het salon van Alma Mahler, in Wenen, waar hij behalve filosofie, occultisme en oosterse mystiek leert kennen. Later, in Weimar, in het Bauhaus, sticht hij een zeer nieuwe kunstpedagogie(k), terwijl hij daar ademhalingstechnieken, vegetarisme en theosofie beoefent.- In 1988 werd hij in Zürich gevierd.

Men kent wel het Bauhaus ("Das staatliche Bauhaus"), in Weimar, een instituut voor kunst (inzonderheid bouwkunst, gesticht door Walter Gropius (1883/1969), in 1919),- later naar Dessau (1925/1932) en Berlijn verplaatst.

Welnu, aan het Bauhaus doceerde Itten, naast een Kandinsky, een Klee, een Schlemmer.

1.- De individuele weerklank van kleuren.

In zijn *Kleurenleer* vertelt Itten: "In een schilderklas gaf ik les over harmonische kleurakkoorden. Van "harmonische kleurakkoorden" had ik toen nog geen definitie gegeven.

Na ongeveer twintig minuten merkte ik dat de leerlingen zeer onrustig werden. Toen ik naar het waarom vroeg, antwoordden de leerlingen dat zij de opgegeven kleurenakkoorden als onaangenaam en disharmonisch ervoeren.

"Goed" zei ik "schildert dan maar akkoorden die gij als aangenaam aanvoelt". - Zij deden het.- Nadien stelde ik vast dat iedere leerling op zijn papier meerdere op elkaar gelijkende akkoorden had geschilderd. Daarop vroeg ik de leerlingen de bladen nevens hun gezicht te houden zo dat én hun gelaat én hun kleurenakkoorden konden gezien worden.

Toen ontdekten wij allen een merkwaardige overeenkomst tussen de kleuruitdrukking van ieder gezicht en de bijbehorende kleurakkoorden". - Dat is het ittense axioma van de individuele weerklank van kleuren.

Itten preciseert: “Voor de beoordeling van de subjectieve kleurakkoorden zijn maatgevend niet alleen de kleur van haren, ogen, huid. De belangrijkste maatstaf is de ‘straling’ die van een mens uitgaat”.

Opvoedkundig komt Itten’s systeem hierop neer:

a. hij gaf de objectieve kleurentheorie;

b. hij stond open voor de subjectieve en bovendien individuele reacties van de leerlingen op die objectieve gegevens.

Hij leerde “de natuurlijk gegeven individuele wijze van denken, voelen, handelen” ontmoeten.

Opm.:- Onthaal (‘receptie’, nawerking).- Tot na WO II (1939/1945) was het onthaal beperkt tot kunstmilieu ’s en adepten. Maar 1970+ verspreidde zich Itten’s leer over de hele wereld. O.m. in de VSA, waar *Carol Jackson, Colour me Beautiful*, een succes werd en het beroep “Colour Consultant” in leven riep (kleurenconsulente).

2.- Kleurencomplementariteit.

Nadat men zich in Itten’s kleurentheorie heeft ingewerkt, kan men duidelijk ‘zien’ - een vorm van concentratie (*E.R.F. 65*), *mania* - hoe een blauwe vlek op een groen vlak iets geheel anders is dan dezelfde blauwe vlek op een rode achtergrond. Behalve dat dit één toepassing is van de systechnie “figuur (voorgrond)/ achtergrond” (gekend in de psychologie), is dit tevens één der vormen van de reactie van de kundalinislang op een configuratie van kleuren.

Mensen die in kleurenconfiguraties (één der vele vormen van combinatoriek,- wat de antieke Grieken heten ‘stoicheiosis’ (lat.: elementatio)) thuis zijn, weten allang voor Itten dat, bij het zien van ‘complementaire’ kleuren, het menselijk oog, d.i. zijn diepere ziel en dus zijn kundalinislang, rust, innerlijke vrede, ervaart.

Zijn de kleuren van de combinatie (configuratie) toch in contrast (niet-complementair), dan zal dezelfde diepere ziel (kundalinislang) zoeken naar een harmoniëring die zich buiten de configuratie situeert,- om toch maar ‘rust’ te vinden.

Zegt S. Vanoutryve: “Wie voor de spiegel zit met verschillende kleurdoeken onder het gelaat, kan duidelijk merken dat:

a. sommige kleuren de natuurlijke huidskleur doen wegtrekken,

b. andere ze breken en

c. ‘goede’ kleuren hetzelfde gelaat een bijzondere straling geven”.

Opm.:- Schrijfster zegt hier uit wat haar kundalinislang haar ingeeft. Het is alsof n.a.v. een kleurenconfiguratie onze kundalinislang ‘wegtrekt’, ‘breekt of begint te ‘stralen’, d.i. als antwoord op ‘goede’ (geestrijke (*E.R.F. 162: geestrijke drank*)) kleurenconfiguratie.

Wij leggen de nadruk op het begrip ‘configuratie’, d.i. een systeem of samenhang in een veelheid van kleuren. Want één enkele kleur afzonderlijk bestaat eigenlijk niet, want zij situeert zich altijd tegenover ons oog (kundalinislang) in de context van onze situatie.

Zodat wij steeds aan kleurenconfiguraties ‘onderhevig’ zijn. Met de voortdurende ‘wegtrekkende’, ‘brekende’ of liefst ‘stralende’ reactie van onze diepere ziel met haar kundalinislang.

3.- Vierledige typologie.

Herlees even *E.R.F. 168 (Tijdgebondenheid)*.- Verdere analyses hebben bloot getrokken dat wij over een vierledig kleurenpalet beschikken inzake typologie der individuen.

Volgens Pr. Kubli, a.c., verschilt de huidskleur - oppervlakkig gezien - van enkeling tot enkeling.- Maar onder en doorheen die oppervlaktekleuren schemeren grondkleuren door. Ieder mens heeft (vanaf de geboorte vaststelbaar) een (pigmentatie) die niet verandert, - tenzij onder in vloed van de zon en het verouderingsproces.

Warme of koude grondkleur.

Aldus weerom Kubli. - Het warme grondtype wordt veroorzaakt door het bloed in de slagaders; het koude door het bloed dat doorheen de aders vloeit die in de huid aan de oppervlakte komen.

Lente, zomer, herfst- en wintergrondkleur

Reeds Itten paste de namen der jaargetijden toe op welomschrijfbare kleurenconfiguraties.

Lentetype.- Frisse, heldere, lichtende kleuren die associeerbaar zijn met de globale kleurenindruk van een lentelandschap. - warm.

Zomertype.- Poederachtige, a.h.w. door het licht van een nevelrijke dag verzachte pastelkleuren.- koud.

Herfsttype.- Donkere, ‘rijke’ aardkleuren, associeerbaar met een zonnige herfstdag.- warm.

Wintertype.- Klare, lichtende, doorschijnende met flikkertjes bezaaide ijskleur.- koud.

4.- De rol van een kleurenconsulente.

Carol Jackson kreeg op zekere dag een moeder met een vierjarig dochtertje over de vloer, - met de klacht dat, inzake kleren, dit meisje steevast zwart verkoos.- Jackson stelde vast dat het kind van het wintertype was, waarin zwart goed past.

De zin van een kleurenconsulente bestaat erin wat kinderen tegen hun eigen wezensaard in vanwege ouders en anderen, inzake kleurenaanvoeling, onderdrukt en/ of verdrongen hebben, vrij te maken. Een tweede rol komt voort uit het feit dat design (vormgeving), mode en esthetica een verpletterende veelheid van kleuren en kleurencombinaties bieden die de goede smaak verwarren.

5.- Kleurtypes en kundalinislang.

Bij nader onderzoek blijkt dat volgende correlaties vaststelbaar zijn.- Cfr. *E.RF. 161*.

a. Lentetype.- Warme kleuren (b.v. lichtblauw, lichtgeel, lichtroze) passen bij een kundalinislang die overwegend genius is (*E.RF. 161*: De tweezielige structuur) bij vrouwen en overwegend iuno bij mannen.

b. Zomertype.- Koude kleuren (b.v. nog lichter roze, zeer lichtblauw, donkerblauw) passen bij een kundalinislang die bij vrouwen overwegend genius is en bij mannen overwegend iuno.

c. Herfsttype.- Warme kleuren (b.v. fel rood, lichtblauw, zeer donker paarsblauw) passen bij een kundalinislang die bij vrouwen overwegend iuno is en bij mannen overwegend genius.

d. Wintertype.- Koude kleuren (b.v. fel rood, donkerblauw, minder donker paarsblauw) passen bij een slang die bij vrouwen overwegend iuno is en bij mannen overwegend genius.

Waaruit blijkt dat kleuren iets ‘geestrijks’ bevatten voor zover zij met de kundalini- of geslachtsenergieën te maken hebben. Er zijn geestrijke kleuren, d.i. energie - uitstralende kleuren, zoals er geestrijke dranken zijn.- Dat ‘verklaart’ waardoor een Itten, bij zijn leerlingen, aangenaam en/ of onaangenaam overkomende kleurenakkoorden vaststelde en ze op de duur individueel liet combineren.

Opm.:- Kleurenkracht (Een oud geheim opnieuw ontdekt en high tech verfijnd, in: *Avant-garde 15 (1594): 2 (februari), 32/35*).

Een firma in Ingolstadt (Breiter- Kosmetik- Medizin- Technik) brengt één- of tweekleurige apparaten op de markt (handapparaten) en ook kleurlichtpotloden waarmee dingen als acné, zonnebrand, moeheid(rood), rimpels, zwangerschapsstriemen (oranje), cellulitis, verstopte lymfen, littekens(paars) e.d.m. behandeld worden.

Deze kleurentherapie werkt ook via de sjakra's en de acupunctuurpunten.- Aldus het artikeltje.

6. - Kleurenaanvoelen en waarde-aanvoelen.

Max Scheler (1874/1928) is als denker fenomenoloog,- in Husserl's spoor (*E.RF.* 18; 22). Maar met een oog voor al wat waarde en 'goed' is.

Glanzend goud (anorganische waarde), gezonde lucht (biologische waarde), een pracht van een actrice (artistieke waarde), een verheven gebergte (esthetische waarde), een gewetensvolle of 'gerechtige' daad (ethische waarde), een heilige plaats (religieuze of sacrale waarde) zijn stuk voor stuk 'goederen' want waardebehelezend.

Terloops: reeds Platon van Athene voerde als hoofdbegrip in de ontologie "het goede" (versta: al wat waardevol is) in. Diermate zelfs dat, indien iets niet een goed was, het eigenlijk eerder niets dan iets was en dus "iets onwerklijks".

Geluk (heil).-

Indien - wat op deze aarde eigenlijk nooit werkelijk wordt - wij, in onszelf en rondom ons, niets dan goed (waardevol) ervaren, dan zeggen wij dat wij 'gelukkig' zijn en "het heil" beleven. Het heil of geluk betreft de totaliteit van ons waardevoelen betreffende onszelf en onze situatie in haar geheel.

M.a.w.: het geluk, object van de eudemonologie of geluksleer, is geen waarde apart. Men heeft niet al wat een goed is, en is daarnevens ook nog gelukkig! Men voelt zich "in zijn nopjes" juist doordat - schijnbaar of echt - alles in orde is.

Wij zagen zo-even dat Itten's leerlingen onrustig werden bij het aanschouwen van een stel - een configuratie of plaatsing - kleuren die, althans voor een goed gedeelte van de leerlingen, als niet-harmonieus overkwamen.

Opm.:- W. Jaeger, *Paideia (Die Formung des griechischen Menschen)*, Berlin/Leipzig, 1936-2, Bd. 1, S. 224f., zegt: "Terwijl Anaximandros (*E.RF.* 120) het heelal als een 'kosmos' (*opm.:-* mooie configuratie) van de dingen ziet waarin een onverbreekelijke absolute rechtsorde heerst, komt in de pythagoreïsche zienswijze het axioma van diezelfde kosmos over als harmonie'.

Opm.:- Dit is één vorm van stoicheiosis of ordeleer.- Jaeger legt er de nadruk op dat het pythagoreïsche begrip 'harmonie' - (gelukte) ineenvoeging - veelsoortig is: muzikale, meetkundige, bouw- en beeldhouwkundige harmonieën b.v..

Welnu, wanneer onze kundalinislang, in de diepten van onze ziel, zich daarbij behaaglijk voelt, blijkt dat Pythagoras' heelalbeeld op zijn wijze 'animistisch' was.

Steekproef 37.- Het etherische en het astrale zielelichaam. (195/197)

Het zieleleven - inzonderheid van de mens - is een meervoud. Behalve de eigenlijke ziel als geestelijke wezenheid of 'entiteit' zijn er verschillende zielelichamen. Wij zagen er al een aantal.- Staan wij nu stil bij de tweeledige schim.

Bibl. st.: *Ch. Lancelin, La vie posthume*, Paris, Durville, s.d., 21ss..

1.- De waarnemingen van A. de Rochas (E.RF. 147). (195/196)

Charles Lancelin is een leerling van de Rochas.- O.c., 21/24.

1893.- A. de Rochas magnetiseert hypnotiserend (E.RF. 97;107 (*De magnetische slaap of somnambulisme*),- intens en zeer langdurig, een pp..

Opm.:- Faseologie.- Men zal opmerken dat een fase van schijndood (= 'léthargie'), waarbij de pp. diep lijkt te slapen, zich toont tussen iedere fase van de hypnotiserende magnetisering. Telkens weer gelijkt die schijndood (die ook opgemerkt werd bij de heksen "onderweg naar de sabbat" b.v.) op zichzelf. Cfr. E.RF. 106 (*Ginzburg*).

1.- De magnetiserende begint.

Het wakend bewustzijn gaat geleidelijk over tot schijndood 1.

2.- Magnetische slaap.- De pp. handelt normaal net als iemand bij bewustzijn. Twee verschillen: **a.** de huid is b.v. voor een neepje ongevoelig (de waarneming verandert); **b.** hij/ zij is zeer suggestiebel (Cfr. *J. Lerède, Qu'est-ce que la suggestologie?*, Toulouse, 1980).

3.- De eerste schim.-

Schijndood 2. Het geheugen van de pp. trekt weg, die zich enkel bewust blijft én van de magnetiserende én van dat waarop deze de intentionaliteit doet letten. En die minder suggestiebel wordt.

Een schimmig lichaam vormt zich, concentrisch rond het biologisch lichaam,- tot op + 3,5 cm. afstand. Wat de aanvang van een uittreding is (E.RF. 110: *Zielereizen*; 147: *Teruggeroepen schim*).

4.- De tweede schim.

Contactsympathie.- Onder 'sympathie' verstaat men hier het feit dat de pp. reageert. - Schijndood 3.- Het gewone waarnemingsvermogen van de pp. vérdwijnt, waarbij toch het geheugen inzake taalgebruik overblijft. De pp. deelt, indien hij niet ver van de hypnotiserende is, diens waarnemingsvermogen.

Ondertussen vormen zich - concentrisch rond het biologisch lichaam - andere schimlichamen.

5.- De eerste schim.

Schijndood 4.- Afstandssympathie.- De pp. weet niet meer wie hij/ zij is, herinnert zich niets meer van zijn leven. Zijn bewustzijnsintentionaliteit let enkel nog op de magnetiserende hypnotiseur dermate dat de enige waarnemingen die hij/ zij heeft, die van de magnetiserende zijn,- zelfs indien deze zich op afstand bevindt.

Rechts van het biologische lichaam ontstaat een blauwachtige wolk en dan links ontstaat een roodachtige wolk (cfr. *E.RF. 122: Rohde*);1 28;159).

Wanneer de oplading door magnetiseren doorgaat, vloeien beide ‘wolken’ ineen - gewoonlijk links van de pp. - tot een enkele wolkmassa.

Deze verdicht meer en meer en neemt de gedaante van de pp. aan. Zij is met het biologische lichaam verbonden d.m.v. een ijlstoffelijke koord. Wat men traditioneel (zelfs in de Bijbel) “het zilveren koord” heet.

Opm.:- Mantisch begaafden ‘zien’, resp. ‘voelen’ de gedaante.-

Dit wordt bevestigd door:

1. wat de magnetisch slapende zelf zegt,
2. wat andere magnetisch slapenden zeggen,
3. wat schimfotografie toont,

4. wat - vooral - lichamen contact met de uitgetreden schim laat ervaren. Zo b.v. indien de hand - zeer voorzichtig, want de proefpersonen zijn uitermate kwetsbaar doorheen de schim in hun biologisch lichaam - in de schim gestoken wordt, dan bevriest zij a.h.w. (wat ook in spookfenomenen waargenomen wordt),- dermate kil, ja, bevriezend is de schim.

5. Laatste bevestiging: wat het in de schim uitgetreden waarnemingsvermogen blootgeeft: op een zeer voorzichtig neepje met de hand reageert via de schim het biologisch lichaam van het subject; op een beetje suiker in de mond van de schim reageert het biologische lichaam gunstig.

Opm.:- Gezien de uiterste kwetsbaarheid van de pp. ging de Rochas nooit verder.

II.- De waarnemingen van Hector Durville. (196/197)

Lancelin, o.c., 25/26.- Net als de Rochas stelt Durville vast dat de eerste schim links blauwachtig en rechts oranjeachtig is. Zij vormt mettertijd de hele éne gedaante.

Durville stelt vast - **1909** - dat verder magnetiseren van de pp. zelf niets oplevert, tenzij dat hij zich uitput. Hij komt op de gedachte de gedaante zelf rechtstreeks te magnetiseren.- Dit leidt hem op de weg van de tweede schim.

Inderdaad: uit de reeds aanwezige eerste schim, terwijl zij haar kleur verliest en gaandeweg donkerder wordt, ontwikkelt zich een minder gekleurde tweede schim van helderblauwe kleur en geleidelijk lichtvoller.

Ook deze schim blijft met de eerste door een zilveren koord verbonden, zoals de eerste met het biologische lichaam door een koord verbonden blijft.- Cfr. *E.RF. 136* (“*Lichtend omstraald*”).

(1) Een neepje in beide schimmen toont dat de eerste schim gevoelloos (zonder waarnemingsvermogen) is geworden, terwijl op een neepje in de tweede schim de proefpersoon met zijn/ haar biologisch lichaam reageerde.

(2) De eerste schim (de levensziel van het biologische lichaam) kan slechts in de onmiddellijke nabijheid zich bewegen (haar koord is te weinig rekbaar). Maar wanneer men de tweede schim de verte in stuurt, dan trad de eerste schim weerom in het biologische lichaam.

Naamgeving.-

Cfr.. *E.RF. 123*.- Volgens Durville beantwoordt de eerste schim aan b.v. de ‘jiva’ (India), de ‘mummie’ of ‘archeüs’ (Paracelsus), de dubbelganger (een aantal theorieën), het “odisch lichaam” (Reichenbach). Hij heet ze, met de theosofen, “de etherische dubbelganger”.

De tweede schim beantwoordt aan wat anderen, sedert eeuwen, “astrale ziel”(= ‘siderische’ of ‘sterreziel’), ‘levensziel’ (wat verwarrend is, want de eerste schim is dat ook). Durville houdt zich, met anderen, aan “astraal lichaam”.

Opm.:- De aura (aureool).

E.RF. 133 (G. Walther); 136; 144.- H. Baraduc, een arts in Parijs, ontdekte “la boule mentale”, de hoofdaura.

Durville onderzocht en bevestigt. De pp., bij doorgezette magnetiseren, ontwikkelt geleidelijk “een lichtende aura” lichtjes blauw links en lichtjes oranjeachtig rechts, rondom de omlijnningen van het biologische lichaam. Aan de voeten eerder minder dicht, aan het hoofd sterk verdicht.

Hij heet dat, met de theosofen, “het mentale lichaam”. Het zou de intelligentie van de pp. tot substraat dienen.

Slotsom.- Het eerste zielelichaam, de etherische dubbelganger, is sterfelijk en vergaat mettertijd na de dood. Het tweede zielelichaam, de astrale ziel, is onsterfelijk en is de schim van b.v. een gestorvene. - Beide lichamen verschillen o.m. daardoor dat de astrale ziel veel dieper doordringt in de voorwerpen e.d.m..

Steekproef 38.- Het animistische zielenmeervoud. (198/204)

Wenden wij ons nu een ander - soms vooral Bijbels of modern denkenden bizar lijkend - aspect van het archaische animisme en zijn getuigeresten, nl. het meervoud van zielen.

G. Welter, Les croyances primitives et leurs survivances, Paris, 1960, 531: “De geest is niet enkel beweeglijk en tot het verlaten van het lichaam in staat, hij is ook opdeelbaar.

Sommige Aziatische culturen geloven dat de mens vier of zeven zielen heeft (...).

Laten wij dat aspect nader toelichten.

1. Het oud-Egyptische model. (198/204)

Philippe Virey, La religion de l'ancienne Egypte, Paris, 1910, 244, zegt: “Terwijl de levensziel naar de sterren trekt, naar de zonneschijf of naar de ‘hesperia’ (de horizon bij zonsondergang, het hart voor de goddelijke rechterstoel verschijnt, de geest en de dubbelganger naar de onzichtbare wereld gaan en ervan terugkeren, blijft het lichaam (‘kha’) op deze aarde”.

Wij gaan ons niet verdiepen in wat Virey terzake zegt, want het is zeer ingewikkeld. Maar het illustreert wat Welter zegt: de ‘ziel’ (versta: én de individuele ziel én de aan die individuele ziel verbonden zielelichamen en ziele- of oerstoffen) is een samengesteld iets.

Opm.:- *H. Jacobson, Das Gespräch eines lebensmüden mit seinem ba*, in: *H. Jacobson u.a., Zeitlose Dokumente der Seele*, Zürich, Rascher, 1952, 1/48, zegt o.m. dat de ba een soort ziel is die samengaat met “het zich tonen van de individuele belichamingsvorm van een godheid”. (o.c., 7).

Maar dezelfde ba gaat ook samen met “de individuele verschijningsvorm van één enkel mens” (ibid.). Wat dan neerkomt op de levensziel van Virey. De wezensaard van de ba maakt dat hij - na de dood - boven de mummie neerdaalt.

De Egyptenaar die ‘levensmoe’ was, heeft ergens ervaren dat zijn ba tot zijn bewuste ervaring kan doorkomen “als een werkelijke macht” die desnoods anders oordeelt dan hijzelf. Ja, hij kan zich niet aan de macht van de ba onttrekken (o.c., 17).- Zodat die Egyptenaar voor zijn dood een meestal nadoodse ervaring moet hebben doorgemaakt.

Opm.:- *G. Cantu, La civilisation des pharaons (Réalité et magie dans l’Egypte de l’antiquité)*, Paris, 1978, legt even uit wat de ziel “in de put” (begraafplaats) eigenlijk uitvoert (o.c., 371/390 (*L’ame dans le puits*): in die put konden de ‘zielen’ ergens voortleven, indien een erediens dit mogelijk maakte.

2.- Het vodoe model. (199/204)

De vodoe religie (men schrijft ook ‘vodoen’, vaudou’, ‘voodoo’) is een uit (vooral westelijk) Afrika afkomstige Haïtiaanse religie. Met al de kentrekken van een animisme, natuurlijk.

De zombificering. (199/196)

Bibl. st.: Wade Davis, *De slang en de regenboog*, Amsterdam, Contact, 1986, 201) (*// The Serpent and the Rainbow*, New York, 1985) is het werk van Wade Davis, student aan Harvard University, die in 1982 de opdracht kreeg vorsingswerk te verrichten - in eerste instantie farmacologisch vorsingswerk - inzake twee ontegensprekelijke zombies, Francina Illeus (‘Ti Femme’) en Clairvius Narcisse (o.c., 65v.), beiden Haïtianen, die jaren nadat zij officieel doodverklaard waren, opeens weer opdoken als ‘wrakken’ weliswaar maar toch nog echt levend.

Een definitie of axiomatick.

De axiomata van de zombificering formuleren is meteen het fenomeen zoals het is - en - verschijnt, als domein aflijnen.- Welnu, Lamarque Douyon, afgestudeerde van McGill University, was de psychiater die de zorg had gekregen over de beide zombie’s. Hij werkte aan “le Centre de Psychiatrie et neurologie” (sinds 1961).

Als westers en dus ‘modern’ psychiater heeft hij een ‘nieuwe’ definitie geconstrueerd van een zombie: “een man of een vrouw die na vergiftigd te zijn ergens levend begraven wordt om minstens binnen de enkele uren weer levend opgegraven te worden” (O.c., 64).

Als symptomen voor de dood noteert Douyon:

1. longoedeem,
2. dat tot acute ademhalingsmoeilijkheden leidt,
3. gepaard met snel gewichtsverlies,
4. onderkoeling (daling van lichaamstemperatuur),
5. uremie (urinstoffen in het bloed) en
6. verhoogde bloeddruk.

Cfr. o.c., 63; 118; 134.- Na het onderzoek van Jarvis is het vaststaande dat Douyon’s definitie als lemma goed is.

Een weergave van een “zombi savane” (d.i. een gewezen zombie).

Zo’n weergave is fenomenologisch minstens even waardevol als axiomata (= definitie) als die van een westers gericht psychiater.

O.c., 25.- Narcisse meldt zich, lente 1962, in een kliniek. In 1980 keert hij als “iemand die een reis door de aarde gemaakt heeft” en onder de levenden teruggekeerd is, in de kliniek terug.

Lichamelijk ziet hij er goed uit. Langzaam neemt hij het woord maar duidelijk. Over “zijn zombificering”.

Men ziet een litteken op zijn rechter wang, vlak bij de mond: “Het is veroorzaakt door een spijker die door de kist werd geslagen”.

Opm.:- Mogelijk wilden zijn familieleden dat hij werkelijk stierf, want normaal gebeurt dit niet.

1. Ofschoon volkomen ‘verlamd’

(ook Ti Femme kon niets doen terwijl zij ‘gestorven’ was), was Clairvius gedurende de hele zombificering bij bewustzijn gebleven. Zo had hij zijn zuster aan zijn sterfbed “horen wenen”, herinnerde hij zich dat de arts hem had ‘dood’ verklaard.

Voortdurend had hij het gevoel gehad dat hij boven zijn graf zweefde zowel tijdens als na de begrafenis: “Dat was zijn ‘ziel’ die klaar was voor een ‘reis’”. (o. c. 87).

Toen de bokor (de tegenhanger van de houngan die als wit-magiër doorgaat), de zgn. zwart-magiër, en zijn helpers bij zijn graf aankwamen, werd de ‘reis’ onderbroken. Zij vernoemden zijn naam. Onmiddellijk had de grond zich geopend. Hij hoorde o.m. tromgeroffel, gebonk, trillend geluid en het zingen van de bokor.

2. Zien kon hij ternauwernood.

Zij grepen hem vast. Sloegen hem met een sisalzweep. Bonden hem. Duwden hem een prop in de mond. - Twee mannen voerden hem weg. De halve nacht ging het noordwaarts. De ene groep na de ander nam hem over.- Totdat hij op een suikerrietplantage (o.c., 86; *opm.:-* als dwangarbeider) afgezet werd. Daar verbleef hij twee jaar.

Opm.:- Om reden van “erge afwijkingen” van de heersende moraal wordt iemand gezombificeerd.

Over wat onmiddellijk voor zijn dood voorviel, vertelt Clairvius: “Toen namen zij mij mee om mij te oordelen. Dat duurde acht dagen. - “Door wie werdt gij geoordeeld?” vroeg Rachel. (...). Hij draaide zich om en zei op heel kalme toon: “zij zijn de meesters van het land. Zij doen wat zij willen”. (O.c., 90; gelijklopende getuigenissen: o.c., 91; 92).

Opm.:- Reeds in (westelijk) Afrika is er sprake van een occult gerechtshof dat afwijkingen oordeelt.

Max Beauvoir, een ontwikkeld Haïtiaan, noemt dat ook “de raden van het geheime genootschap” (o.c., 92; 114 (analoog getuigenis)).

Opm.:- Farmacologisch aspect.-

Er is een zombificeringsgif. En ook een tegengif.- Narcisse bevestigt: de zondag voor zijn dood hebben ‘zij’ hem voor het bad gevoerd en in zijn huid geprikt (o.c., 188).

Slotsom.-- N.a.v. het zombificeringsgif samen met andere magische middelen - wij zagen hierboven tot wat magie in staat kan zijn - verlaat een gedeelte van de zielestof de gebrandmerkte; zelfs zijn individuele zielestof verlaat hem/ haar gedeeltelijk.

Wij zullen straks het animistisch denkpatroon van naderbij bekijken om het proces van zombificering beter te begrijpen. Het lijkt op de primitief die zijn ziel “een reis voelt aanvangen” (let op Clairvius’ woorden), maar doordat het zilveren koord van het etherische zielelichaam nog niet gebroken is, kan b.v. een gewiekst magiër die ‘ziel’ terugroepen. Dat lijkt dan op “een verrijzenis”.

De animistische ziel volgens de voedoe religie. (201/ 204)

W. Davis, o.c., 210, vat samen.

“(1) De geest-zombie - ofwel de zombie van de “ti bon ange”, alleen - wordt zorgvuldig in een pot geborgen en kan later - via magische weg - overgebracht worden op insecten, andere dieren of mensen,-- om de specifieke taak van de bokor te voltooien.

“(2) De resterende spirituele (*opm.--* animistische) bestanddelen van de mens - de ‘n’ âme’, de “gros bon ange” en de ‘z’ étoile’ - vormen samen de “zombi cadavre”: de “zombie van het vlees”.

Opm.-- In de aangehaalde tekst worden de onderdelen van “de ziel” alle opgesomd. Meteen wordt de aandacht getrokken op het eigenlijke wezen van de zombificering, nl. uit de totaliteit van het animisme van iemand zondert men le ti bon ange, d.i. de zielestof die de enkeling als enkeling tot substraat dient, af.

Gevolg: de persoonlijkheid is gekraakt en de absolute onderdanigheid is er het zichtbare gevolg van. Zo toegetakeld in het zielestelsel is iemand perfect geschikt voor jarenlange dwangarbeid!

Dat daarbij b.v. een gifstof aangewend wordt, is bijzaak: ook die gifstof dient het doel, nl. het afzonderen en onderwerpen aan een dwangarbeidsdoel van “le ti bon ange”.

Het lijkt perfect op een programmering: de zombie “zit in een computersysteem”.
-- Wij leggen nu uit.

O.c., 204vv.. - ***Eerste aspect.-- Le corps cadavre.***

Dit is de Haïtiaanse naam voor het biologisch lichaam.

De zieleleden.-- Deze maken le corps cadavre tot een levend wezen.

Tweede aspect.-- Le gros bon ange (de grote goede engel).

Men zou dit gedeelte kunnen kenmerken als “het kosmische zielelichaam”. Wij zagen dat, volgens het traditionele animisme, onze individuele ziel gedrenkt is in de heelalziel(estof) of oermaterie. Welnu, le gros bon ange is het aandeel in die totale zielestof. “Dat is de ongedifferentieerde levenskracht” - aldus Davis – “die in alle levende wezens op gelijke wijze en gemeenschappelijk aanwezig is”. Le gros bon ange houdt het lichaam voor zijn deel in leven.

Opm.-- Davis geeft een denkbeeld weer op Haïti: bij de klinische dood keert de grote goede engel “naar god terug” en wordt hij weerom een gedeelte van de ongedifferentieerde levenskracht. “Naar god terug” betekent hier niet de Bijbelse Godheid (Jahweh, Drie-eenheid) maar de totaliteit van al wat zielestof is.

Derde aspect.- n’ âme (de ziel).

Men zou dit gedeelte kunnen kenmerken als “de bezieling van het biologische lichaam als biologisch lichaam”. -- De grote goede engel wordt tot n’ âme of lichaamsziel(estof) voor zover hij iedere biologische cel van le corps cadavre toelaat een levend lichaam te zijn.

Opm.-- Davis geeft een denkbeeld weer: bij de dood trekt n’ âme, de lichaamsziel(estof), traagjes uit le corps cadavre - dat dan natuurlijk echt een ‘cadavre’ of stoffelijk overschot wordt - en trekt, in juist dezelfde mate, in de organismen in de grond.

Maar flarden ervan houden het stoffelijk overschot nog lang na de klinische dood bijeen. Het geleidelijk uiteenvallen van het stoffelijk overschot is het resultaat van het wegvloeien van n’ âme, de lichaamsziel, uit het lijk.

Volgens de Haïtiaanse vodoe religie duurt dat proces achttien maanden (zodat pas daarna gebeurlijk aan een lijkist mag geroerd worden).

Opm.-- Tot nog toe is de vodoe-zieleopvatting perfect ‘klassiek’ animistisch.

Vierde aspect.-- Le ti bon ange (de kleine goede engel).

Herlees de samenvatting (*E.RF. 201*) en gij zult beginnen begrijpen. Men zou le ti bon ange kunnen kenmerken als “de bezieling van de individuele persoon(lijkheid) als individuele persoon(lijkheid)”, dankzij, weerom een portie van le gros bon ange of heelalziel(estof). Het substraat van wat iemand aan persoonlijke wilskracht en vrijheid b.v. bezit, is juist de individuele ziel(estof).

Een paar kentrekken.

Wij zullen ze herkennen van hierboven.

1. Le ti bon ange of kleine goede engel komt zeer vaak en gemakkelijk los uit de zieletotaliteit.

Opm.-- Dit is o.i. slechts waar voor naïeve, zeer voor indrukken vatbare zielen. Sterke persoonlijkheden vertonen dit zeker niet.

2.1. Gevolg: door een plotselinge schrik b.v. wordt le ti bon ange tijdelijk en tot op zekere hoogte uit de mens gestoten, met alle gevolgen vandien (bleek worden, moeten plassen, in bezwijming vallen e.d.m.).

2.2. Gevolg: tijdens de slaap maakt le ti bon ange zielereizen door die zich in tot het bewustzijn doordringende dromen weerspiegelen.

2.3. Gevolg: tijdens een bezetenheid (vervoering) wordt le ti bon ange gedeeltelijk uitgestoten uit de persoon door één of meer ‘loa’s’ (spreek uit: ‘lwa’), d.i. geesten (goddelijke en andere buitennatuurlijke wezens). Cfr. *E.RF. 72 (Batuque)*.

2.4. Gevolg. De magie - witte en zwarte vooral - maakt van le ti bon ange het mikpunt van magische inwerkingen allerhande.

2.5. Gevolg. Inwijdingsriten,

Waarop wij hier, wegens hun ingewikkeldheid, niet ingaan, betreffen natuurlijk allereerst le ti bon ange of de persoonlijkheidsziel(estof), nl. om ze af te harden tegen de uitdagingen op occult gebied. Dat is o.m. het kader waarin “de pot” (*E.RF. 201*: de samenvatting) aangewend wordt, d.i. een pot van aardewerk (“le canari” geheten) die in het middenpunt van een heiligdom of voedoetempel ondergebracht wordt zo dat le ti bon ange of individuele ziel(estof) “onder bescherming en bewaking van een houngan (tovenaar), de goede wijman, staat”. In dat geval is le ti bon ange een soort zombie, nl. een geestzombie.

Een ander paar kentrekken.

Le ti bon ange is meer dan manipuleerbaarheid! In de mate dat de enkeling al levend ervaringen doormaakt, stapelt hij/ zij - in le ti bon ange - informatie en vorming op.

Meer nog: juist door zich te laten inwijden wordt de mens “die als een dier uit de moederschoot komt” (sic), tot een ‘mens’, d.i. tot een soort goddelijk wezen.

Vergoddelijking van de mens is een wereldverspreid denkbeeld (o.m. en vrl. bij de antieke Grieken).

In le dessounin, een ritus, de voornaamste doodsritus, wordt le ti bon ange uit de context van de levenden afgezonderd en tevens voorbereid op een volgende herbelichaming (reïncarnatie).

Terloops: hier stoten wij op een gebruik dat reeds antieke Egyptenaren kenden.-

Opm.: -- Er zijn nog aspecten van le ti bon ange waarop wij hier niet ingaan. De meest kenmerkende in alle geval zijn door ons weergegeven.

Vijfde aspect.-- z' étoile (de geluksster).

Men zou z' étoile kunnen kenmerken als “de dosis geluk die de enkeling wordt toegemeten vanuit ‘god’, d.i. de heealziel(estof)”.

“Het is het enige energiedeelste dat niet in “het lichaam” maar in “de hemel” thuis is” (W. Davis). “De hemel” is hier weerom de als goddelijk aangevoelde wereld- of heealziel(estof). Z' étoile gaat samen met le gros bon ange voor zover deze tot ti bon ange wordt bij de (her)belichaming.

Men heet z' étoile “de kalebas die de verwachtingen van de mens en het grote aantal geprogrammeerde gebeurtenissen in het toekomstige leven van de (enkelings)-ziel behelst”. Maar z' étoile is reeds te voren ook “de blauwdruk of programmatie waarin de loop van een vorig leven zijn neerslag heeft gevonden.”

Opm.:

a. Z' étoile is blijkbaar wat de antieke Grieken heetten de daimon, de geluksziel(estof). Het werkwoord ‘daio’, toemeten (van een reeks lotgevallen, hier) vormt de wezenskern van het woord ‘daimon’, -- dat men ook terugvindt in de termen ‘eu.daimonia’, gelukkig lot, en ‘kako.daimonia: ongelukkig lot. Z' étoile is dus een lotskundige term in animistische context.

b. Verleden, heden en toekomst worden in een grandioze visie verwerkt in de term ‘z' étoile’. Een soort primitieve geschiedenisfilosofie maar animistisch verwoord. De ziel(estoffen)worden gesitueerd ontologisch d.i. in al wat was, is, zijn zal.- Dat is het ware denkkader waarin zoiets als reïncarnatiegeloof denkbaar wordt.

Besluit.

Wij weten nu:

a. hoe ergens de zombificering lukt, nl. door de zwart- of misschien wit-magische afzondering van le ti bon ange of het substraat, animistisch gezien, van de individuele vrijheid en persoonlijkheid zo dat de afgezonderde ziel(estof) manipuleerbaar wordt;

b. hoe de zgn. ‘primitieve’ voedoerelgie toch niet zo simplistisch mag opgevat worden: stooten wij niet op antiek-Griekse of -Egyptische elementen?

In alle geval, indien er een illustratie is die G. Welter's stelling, dat de ziel animistisch een meervoud dekt, dan zeker de voedoe-opvatting terzake.

Steekproef 39.-- Een fallusreligie (205/210)

Het zal wellicht verwonderen dat wij nu uitgerekend de knapenliefde ('paiderastia', indertijd iets grondig anders dan wat wij nu onder 'pederastie' of 'knapenschennerij' verstaan) ter sprake brengen. Maar wij moeten het schema van de Haïtiaanse zieleopvatting voor ogen houden en dan wordt het een exemplificatie van juist die zieleduiding.

Fallische erediensten.

Op de achtergrond vermelden wij wat geheten wordt "fallische cultussen".

Bibl. st.:

-- J.-A. Dulaure, *Les divinités génératrices (Le culte du phallus chez les anciens et chez les modernes)*, 1805-1; 1974-2;

-- J. Marcireau, *Le culte du phallus*, Nice, 1979;-

-- ook maar via een omweg: J. Conrad, *Le culte du taureau (De la préhistoire aux corridas espagnoles)*, Paris, 1978 (waarin de erediensten van de wijstier steeds in verband gebracht worden met die van een wijpenis of 'fallus');

-- H.I. Marrou, *Histoire de l'éducation dans l'antiquité*, Paris, 1948 (o.c., 55 / 67: De la pédérastie comme éducation);

-- W. Jaeger, *Paideia (Die Formung des griechischen Menschen)*, I, Berlin/ Leipzig, 1936-2, 182/186 (Sappho) (waarin steller zegt wat volgt: "Juist in de eredienstgebonden vorm van de humnos (lied) of het gebed (*E.RF.* 54) staat de mens als enkeling - als een naakt ik - tegenover de werkelijkheid in een tot iets anders onherleidbare ('ursprüngliche') houding.

Het aanspreken van de goddelijke macht als een onzichtbaar gij wordt voor diegene die bidt, een middel om de eigen gedachtewereld uit te spreken of de eigen levenservaringen, zonder mensen die meeluisteren, vrije loop te laten. Zoals dat op zijn schoonst de gebeden van Sappho tonen".

De antieke Grieken waren niet geërgerd door Sappho's lesbische liefde (*E.RF.* 162) en Jaeger, een protestant, legt er de nadruk op dat - volgens een tekst van Platon - Sappho vereerd werd als "de tiende muze".

Dermate was het sacrale, ook in de lesbische liefde, doorslaggevend);

-- Al. Daniëlou, *Shiva et Dionysos (La religion de la nature et de l' éros de la préhistoire à l'avenir)*, Paris, 1979 (o.m. o.c., 205s. (*L'amour pédérastique/ L' homosexualité*". Tot daar een steekproef. Meer niet.

De paiderastia.

Wij steunen ons op Thorkill Vanggaard, *Phallos (Symbol und Kult in Europa)*, München, List, 1971 (// *Phallos*, Kobenhavn, 1969) die ons menig boeiend voorbeeld geeft van wat knapenliefde archaisch-sacraal ooit betekende.

1. -- O.c., 10.-- Nieuw-Guinea.-- Een kiwai-papoea

Deze zoekt zich een boom uit die hij, met het oog op het maken van een harpoensteel, geschikt acht. Naar voorouderlijke gewoonte drukt hij zijn fallus tegen de boomstam opdat de harpoensteel “recht en stevig” wordt en bij het doorboren van de buit “grote kracht” bekomt.

Vanggaard: “Er übertrug die Eigenschaften seines Phallos auf den Baum” (Hij droeg de eigenschappen van zijn fallus op de boom over). Vanggaard verwijst naar *Gunnar Landtmann, The Kiwai Papuans of British New Guinea*, London, 1927, 120.

Opm.-- De kiwai en de boomstam-als-toekomstig-werktuig baden allebei in de wereldziel (Haïtiaans: gros bon ange). In de kiwai en ook in de boomstam (zelfs nadat hij niet meer biologisch gesproken leeft) huist de verenkelde (individuele) levensziel (Haïtiaans: n' âme) die iedere cel levend maakt. Door het tegen elkander wrijven mengelt de kiwai én de gros bon ange én de n'ame maar zo dat de individuele ziel(estof) - ti bon ange - van de boomstam verrijkt wordt met de zijne. Daarbij rekent hij op het geluk dat hij met het instrument zal kennen (z' étoile, geluksster).

M.a.w.: het Haïtiaanse animistische schema is veel breder inzake toepassing dan de loutere voedoe religie. Het is in de grond een universeel schema.

Niet 'penis' maar 'fallus'.

In het zo-even gegeven model (en in dat dat straks ontwikkeld wordt) komt de reden bloot - aldus Vanggaard - waarom het zinniger is de term ‘fallos’, lat.: ‘phallus’ of ‘wij.penis’, in te voeren dan de ‘anatomische’ term ‘penis’. De rol die dat gedeelte van het menselijk lichaam toegemeten wordt, toont dat het eigenlijk bedoelde van de kiwai volstrekt niet seksuele bevrediging was zoals wij, modernen en postchristelijken, dat zouden verstaan. In de ritus van de Papoea is niet eens een spoor van “seksuele bevrediging” aantrefbaar! En, zoals straks blijken zal, voor de antieke Griekse Doriërs stond knapenliefde in dienst - *opm.--* zoals Jaeger voor Sappische liefde opmerkt - van hogere, anagogische doelstellingen.

Zowel het model als het origineel.

De gewijde doelstelling kan ook overgedragen worden op een afbeelding ervan. “Wij moeten leren inzien dat het Helleens was de kracht - niet enkel de voortplantingskracht doch de mannelijke kracht zonder meer, zelfs van een god - in een fallos uit te beelden” zegt de classicus (klassiek-filoloog) Ulrich von Wilamowitz-Möllendorff. Zoals Vanggaard terloops benadrukt .

2. -- O.c., 24.-- De Attische vaas.

Zwarte figuren zijn te zien op een vaas (+/- -550).-- Een man, de 'erastès', de knapenminnaar, nadert, heftig aangetrokken - duidelijk groter en sterker van gestalte - een knaap, de 'eromenos', de geliefde knaap. De eerste links, de tweede rechts.-

De man draagt een baard, typisch voor de volwassen Griek. Zijn fallos is sterk en in erectie ("Hij is fallisch"). Terwijl de jongen, baardloos, zonder enige fallische kentrek uitgebeeld is.

De man reikt met de linker hand de jongen een krans toe en ook de jongen houdt een krans in zijn linker hand.-- Volgens de spelregels van de vazenkunst is een krans een liefdesteken.-- De man houdt met de rechterhand een hond aan de leiband vast die op de jongen wil inspringen.

In het kader van de Griekse beeldende kunst is de hond een (zinnebeeld van een) fallos. Overigens: de term 'kuon', lat.: canis, hond, wordt zonder schroom van de penis van de man uitgezegd.-- In deze uitbeelding heeft de hond waarschijnlijk de rol van nadruk op de fallische kracht.

3.-- O.c., 21.-- Een rotsopschrift.

"Onder aanroeping (*opm.-- E.RF. 54*) van de Delfische Apollon (*E.RF. 68*; voltrok ik, Krimon, hier met een knaap, de zoon van Bathukles, de liefdesdaad".

In Dorisch dialect geschreven staat deze tekst te lezen op de rotsmuur naast de tempel van Apollon Karneios, op het eiland Thera (Santorin), in de Egeïsche zee. Datum: de zevende eeuw voor Christus.

Apollon Karneios is een Dorische god.-- Het Dorische woord 'ofein' (in het Attisch 'opuiein') betekent - aldus Vanggaard - "op wettige wijze de huwelijksdaad voltrekken" (in het Latijn: 'coire' (coïtus)). De term wordt ook van vrouwen uitgezegd (en soms van prostituees).

Zo zijn er vele gelijkaardige opschriften (denk aan "Ho pais kalos", "de jongen is schoon (versta: ongewoon, be- en verwondering afdwingend) of denk aan "Ho deina kalos", "deze hier is schoon").

Zij zijn de publieke verkondiging door een man van zijn anale coitus met een knaap als een daad van erediens,-- niet als een aanzetten tot onzedelijke en onzedige, wulpse zinnelijkheid.

Maar ook de drie grote tragici - Aischulos, Sofokies, Euripides - beamen de paiderastia. Platon heeft het erover. Latere schrijvers als Xenofon, de geschiedschrijver (± -400), vermelden dat, in Sparta, de knapenliefde met echt Griekse opvoeding ineensliep. Ook een Ploutarchos (46/120) vermeldt b.v. dat, wettelijk gezien, de erastes of knapenminnaar, in de volksvergadering of agora dezelfde rechten had als de vader of de oudere broeders inzake het verdedigen van de belangen van de eromenos of knaap.

“Volgens Bethe (*opm.-- Erich Bethe, Die dorische Knabenliebe (Ihre Ethik und ihre Idee)*, in: *Rheinisches Museum für Philologie*, Neue Folge 1907) betekent het opschrift op Thera dat Krimon's copula met de zoom van Bathukles in het heiligdom verkondigt dat daarmee de knaap op cultuele wijze adellijke mannelijkheid of, zoals men in het Grieks zegt, 'aretè' (deugd, deugdelijkheid) verleend werd”. -- Dat behelst dat de god Apollon zeer intiem betrokken werd in de 'adeling' van de jongen.-- In die zin is het 'religie' in de engere zin van 'gods.dienst'!

De wet.

De erastes, knapenminnaar, was een volwassen man. De eromenos, de geliefde knaap, was een onmondige knaap, baardloos, vóór de tijd van zijn seksuele rijping.

De minnaar behoorde, voor de rest van zijn leven, als een soort 'peter' op te treden t.v.v. de knaap: een goede vrouw voor hem helpen zoeken, een degelijk huwelijk helpen stichten, een streng mannenideaal huldigen met hem - denk aan de Thebaanse soldaten, die in de gevechten als geliefden vochten. Deed de 'peter' dat niet, dan was hij wettelijk strafbaar.-- Men ziet daaraan alleen al hoe eindeloos ver de antiek-dorische paiderastia afstaat van wat wij nu pederastie heten!

Een sacrale 'overdracht'.

Vanggaard, o.c., 32f .. -- De Doriërs begeleidden de opvoeding der knapen met een ijver, een strengheid en een zin voor logica die in de rest van Griekenland de hoogste bewondering afdwong.-- Overal was het doel de 'aretè', -- een term die "edel mens zijn", betekende voor alle Grieken.

Vanggaard noteert dat 'aretè' in het oudnordisch zo goed als door 'hamingja' kan vertaald worden.-- Wie *N. Soderblom Das Werden des Gottesglaubens* gelezen heeft, weet dat 'hamingja' sacraal-occulte levenskracht betekent.

Theognis van Megara, een Dorisch aristocraat (-600/-500), aanhanger bij uitstek van paiderastia, zegt tot zijn knaap Kurnos: “U, Kurnos, wil ik, in mijn goede gezindheid als vriend-minnaar, dat bijbrengen wat ik zelf, toen ik nog een knaap was, van de aristocraten geleerd heb”. M.a.w.: de godingegeven eros van een Theognis dreef hem ertoe aan Kurnos aretè over te dragen. Cfr. Vanggaard, o.c., 41.

Occult gezien: én Theognis én Kurnos baadden beiden in de heelallevenskracht (voedoe: gros bon ange), beschikten daarin over een lichaams- en een persoonlijkheidslevenskracht (voedoe: âme en ti bon ange), beheerst door beider geluksster of lotslevenskracht (voedoe: z’ étoile).-

In de anale copula beoogde de minnaar de jongen te doen delen in zijn vierledig fluïdum voor altijd. Zo kreeg de jongen een deugdelijkheid overgedragen die én godgegeven (vandaar dat de ritus - een ritus was het - in de tempel van de god voltrokken moest worden) én voorouderlijk was.

De Griekse adel vooral stond erop dat zo de stamboomlevenskracht van generatie tot generatie doorgegeven werd.-- Wat inhoudt dat wij hier met een typische vooroudercultus te doen hebben - ‘manisme’ ook geheten.

Cfr. *E.RF.* 83: Het natuurlijk-biologische en het sacrale zijn wel onderscheiden maar niet gescheiden. Cfr. *E.RF.* 156: fluïdieke medebevruchting. Cfr. *E.RF.* 63 (*Tôledôt*).-- De afstammingsgeschiedenis is de leidende gedachte.

Het mythologisch axioma.-- De daad werd gesteld met voor de ogen van de geest de mythe.

Zo b.v. wat volgt. -- Poseidon, de god van de zeeën, had als eromenos gehad Pelops, de gekende held, naar wie de Peloponnesos genoemd wordt en die met Hippodameia gehuwd was.

Hij kreeg bij haar een zoon, Chrusippos.-- Op zekere dag bezoekt Laios, vorst van Thebe en man van Iokaste, Pelops. Laios leert Chrusippos met een viergespan rijden. Maar werd op hem verliefd “met een onstilbare eros”. Hij ontvoert de knaap, zonder de vader, zijn gastheer, te verwittigen.

Gevolg: conflict tussen Pelops en Laios. Pelops, woedend, vervloekt Laios en diens geslacht (*opm.*-- de vloek of lotsworp geldt én de enkeling én diens nakomelingen.-- de stamboom).

Resultaat van de vloek: Laios wordt door zijn zoon, Oidipous, gedood (waarbij beiden dit onbewust doen, overigens) op de weg van Thebe naar Delfoi (Delphi). Oedipus huwt daarop Iokaste (hij en zijn moeder doen dit onbewust).

Blind en door een blind lot gedragen worden vadermoord en bloedschande uitgevoerd als effect van een “goed uitgevoerd” lotwerpen. ‘Lot’ betekent hier, natuurlijk, ‘noodlot’. - Let erop dat wettelijk gezien niet de eros van Laios schuld behelst! Nee: het feit dat hij dit verschalkend doet!

Opm.-- Dat - volgens Aurore Gauer (*E.RF. 158*) - seksuele magie en religie titanisch, d.i. harmonie van goed-en-kwaad zijn, blijkt later in Hellas, toen de kunische denkers opkwamen.

Was de archaisch-aristocratische paiderestia adeldeugdelijkheid overdragen, de kunische of ‘cynische’ pornoseks was allesbehalve dat.

Bibl. st.: Maria Daraki, *La sagesse des cyniques grecs*, in: Cl. Mossé, prés., *La Grèce ancienne*, Paris, 1986, 92/108.

A.-- De ‘kunikoï’, de ‘hondsen’, sinds Antisthenes van Athene (-455/-360), leerling van de protosofist Gorgias en ook van Socrates van Athene, en de beruchte Diogenes van Sinope (-419/-327), cultiveerden het recht op anders zijn. Deze ‘dwarsliggers’ cultiveerden het hondse, d.i. schaamtevrije leven dat zich in tegencultuur uitte. Zij waren anti-huwelijk (prostitutie, homoseksualiteit, bloedschande werden goedgepraat), anti-welvaart (arbeid, vooral landbouwarbeid werd geminacht); de ‘diaita’ (versta: de infrastructuur die woning, eten en drinken bevat) werd ondersteboven gekeerd; zij waren ook anti-gevestigde religie (offer en dodenriten werden geminacht). E.d.m..

B.-- In naam van het recht op anders zijn b.v. at en dronk Diogenes publiek op de agora, (wat de andere Grieken nooit deden). “Wanneer voorbijgangers hem op de openbare plaats aan het eten zagen, betitelden zij hem als ‘hond’, d.i. schaamteloze, mensonwaardige”.

In naam van het axioma dat al wat privé was, publiek kon en mocht gebeuren, masturbeerde Diogenes zich publiek en copuleerden Krates en Hipparchia op de agora.

De dieren en de als dierlijke entiteiten opgevatte godheden werden door de kuniekers als norm vooropgesteld. Zij hielden hun gedrag voor ‘goddelijk’.

Diogenes stelde voor bij staatsdecreet als de god Serapis gehuldigd te worden. - O.m. de zich masturberende ‘god’ Pan gold hun als toonbeeld.-- Dat is dan de keerzijde van de goddelijke medaille.

Steekproef 40. -- Telestiek (inwijdingstheorie). (211/ 220)

De klassieke woordenboeken - steeds een goed vertrekpunt inzake echte wetenschap (aldus de Groot) - zullen u zeggen dat 'inwijden' betekent "iemand de axiomata en de levenspraxis bijbrengen zo dat hij/ zij tot een groep behoort". Zo b.v.: "een neofiet inwijden in de mysteriën (*E.RF.* 70) van Eleusis" (*opm.*-- waarin de aardgodin Dèmèter vereerd werd).

Terloops: 'teletè' in antiek Grieks, betekent 'inwijding' (lat.: initiatio),-- letterlijk: in het gewijde inleiden. In het antieke Grieks loopt 'inwijding' ineen met 'afwerking', tot het goede einde brengen.

Wij zagen b.v. - *E.RF.* 208 - dat de act der paiderastia eigenlijk, althans de eerste keer in de tempel van de god, een inwijdingsritus was nl. de jongen werd ingewijd in (het mannelijk fluïdum of levenskracht van) de adellijke mannelijkheid.

Aangezien juist daardoor de leefbaarheid - de deugd(elijkheid) of aretè (lat.: virtus) - gesticht werd, was die inwijdingsritus een zeer belangrijk iets.-- Laat ons in dit kapitteltje daar even op ingaan.

Bibl. st.:

-- *J.Duez, Initiations à la magie d'Afrique noire*, Villeneuve-sur-Bellot, Bersez, 1984;

-- *S.Lancri, Doctrines initiatiques*, Paris, Adyar, 1975 (theosofisch);

-- *A. Chaleil, Les grands initiés de notre temps*, Paris, Belfond, 178 (Blavatski, Crowley, Evola, Guenon, Gurdjeff);

-- *Francine Gugliero, L'initiation féminine*, Paris, Friant, 1982 (de oud-Assyrische Isjarprostituees, de oud-Egyptische Isismysteriën, de eleusinische Dèmètermysteriën, de voedoe inwijding (*E.RF.* 199), de puberteitsriten en de "geheime genootschappen" in Afrika, de traditionele heks, de kathareninwijding, de vrouwelijke vrijmetselaarsinwijding).

Opm.-- De aandacht wordt kort gevestigd op een New-Agafenomeen, nl. de transformatie.-- Gelijkgestemden werken, eendrachtig, aan zelfomvorming zo dat de groeimogelijkheden blootkomen.

Bibl. st.:

-- *H. Warnaar/ K.Hafkamp, Wegen en dwaalwegen van de nieuwe tijd (Zestien gesprekken)*, behandelen dingen als eenheid, nieuw bewustzijn, nieuwe ecologie, nieuwe paradigma's, transmutatie, netwerken,-- met vaak gemengde gevoelens.

-- *Jean Houston, Op zoek naar de innerlijke geliefde (Een reis door de sacrale psychologie)*, Deventer, Ankh-Hermes, stelt mythen (tradities) voorop maar ontwerpt een hersticht model van "transformatie en heelmaking".

Het (wijsgerig) spiritualisme.

Bibl. st.:

-- G.Verbeke, *De wording van het wijsgerig spiritualisme*, in: *Tijdschr.v. Philos.* 8 (1946): 1 (febr.), 3 / 26;

-- *id.*, *De wezensbepaling van het spirituele*, in: *Tijdschr. v. Philos.* 8 (1946): 4 (okt.), 435 / 464;

-- J. De Brandt, *Onsterfelijkheid*, in: *Tijdschr.v. Phil.* 10 (1948): 1 (febr.), 3/30.

Parmenides, Anaxagoras,-- de eerste door zijn ontologie, de tweede door zijn theorie omtrent de 'nous' (lat intellectus, geest) die doelgerichtheid sticht, bereiden het eigenlijke spiritualisme voor.

Socrates is wellicht de eerste bij wie wij een eigenlijk spiritualistische wijsbegeerte aantreffen, althans indien wij mogen geloof hechten aan het beeld dat *Platon* ons van zijn meester heeft geschetst. O.m. in de *Faidondialoog* (die een zieleleer ontwikkelt in Socrates' spoor).

Aristoteles, Platon's leerling tot op zekere hoogte voegt daaraan toe dat al wat onstoffelijk is, zelfbewustzijn behelst.--

Pas de laatantieke *Plotinos* kenmerkt al wat spiritueel of onstoffelijk is en zelfbewustzijn vertoont, ook noodzakelijkerwijze ondeelbaar enkelvoudig is. Wat behelst dat het in zijn wezen geen materie, zelfs geen ijlstoffelijke materie, behelst. Dus samengevat: het puur onstoffelijk zelfbewuste.

Dat - zo'n onstoffelijk - zelfbewuste, alle zijn (al wat was, is, zijn zal) vattende ziel - is eigen aan de mens als boven de anorganische, de plantaardige en de dierlijke natuur verheven wezen.

Wanneer dus sprake is van een etherische en een astrale ziel, dan is deze in het geval van de mens enkel en alleen de inplanting van de immateriële ziel in het hele animistische of fijnstoffelijke systeem. Meer niet.

M.a.w.: de onstoffelijke, van (zelf)bewustzijn voorziene, met een oog voor al wat is, was, zijn zal, begaafde ziel uit zich in de fijne of grove stof. Juist door een zielelichaam.

En dat tweevoudig: doorheen het etherische zielelichaam kan zij zich uiteten in een biologisch lichaam dat er de grofstoffelijke vormgeving van is; doorheen het astrale zielelichaam kan zij zich uiteten in een etherisch zielelichaam. Trapsgewijze. Met overgangen. Zo leeft de onstoffelijke ziel mee in de grote vloed van het animistisch systeem dat wij tot nog toe hebben trachten weer te geven.

Op die spiritualistische achtergrond moet al wat voorgeat en vooral al wat volgt, verstaan worden. Want b.v. de rein onstoffelijke Jahweh of Drie-eenheid van de Bijbel kunnen pas zo goed gesitueerd worden.

De ‘ziel(estof) van een plant.

Dat dieren ergens “een ziel” hebben, gaat er zelfs bij de platste materialist nog wel ergens in. Maar dat ook een plant “een ziel” heeft, verwondert nog steeds veel tijdgenoten.

Mellie Uyldert, Plantenzielen, Amsterdam, De Driehoek, s.d., 21, vertelt wat volgt: “Een Amerikaans expert op het gebied van leugenontdekkers (hij noemt ze liever ‘polygrafen’) is Cleve Backster in New York.

Hij begon zijn proeven met zo’n instrumentje aan de plant te bevestigen die hij water ging geven, om te zien of de elektrische weerstand van het blad zou veranderen naar gelang van de opstijging van het water van wortel naar blad.

Tot zijn verbazing zag hij een curve verschijnen gelijk aan die welke de emoties registreert bij een mens. Terwijl het apparaat nog aan de plant bevestigd was, dacht hij “Ik ga eens een blad van de plant verbranden” onmiddellijk tekende de schrik van de plant zich af in heftige uitslagen van de naald. Zij kon dus ook “gedachten lezen”.

Zelfs op afstand bleek de plant die dagelijks door hem verzorgd werd en wier trillingsveld (*opm.-- aura*) daardoor met het zijne verbonden was, te reageren op wat hij deed of wat hem overkwam.

Dit houden wij voor de ogen,-- ook al zullen er altijd “keiharde wetenschappers” zijn die daar vanuit hun axiomata bezwaren tegen opperen.

Homeopathie. (213/216)

Om te kunnen begrijpen - niet enkel ‘registreren’ - wat wij straks over de iboga-inwijding zeggen, eerst een woordje over één der axiomata van de homeopathie.

Dr. Martine Boëdec, L’homéopathie au quotidien, Encre/Arys, 1989, 11/26, zegt ons dat, om de homeopathie van Chr. Fr.S. Hahnemann (1755/1843) te begrijpen, men wat volgt moet voorop stellen.

1.-- Hippokrates, Paracelsus, de Arabische artsen, Van Helmond, Stahl, Haller zijn voor hem a.h.w. baanbrekers.-- Van de hippokrateïsche traditie erft hij, vanaf zijn ontdekking in 1790, het axioma “similia similibus”(E.RF. 50).

2.-- Hij voegt daaraan toe het axioma der infinitesimalisering (uiterst verdunde werkstoffen) alsook het axioma der singularisering (individualisering) (ieder enkeling verschilt van alle andere enkelingen).-- Dat uit zich b.v. in het klinisch waarnemen en het ondervragingssysteem.

Kinapoeder.

Hahnemann behandelde ooit zieken die aan moeraskoorts leden met “het poeder van de gravin” (in Transsylvanië, in het centrum van Roemenië).

Het nadeel ervan was dat vaak de werking der maag verstoord werd dermate dat misselijkheid en braken optraden. “Hoe komt het - zo vroeg Hahnemann zich af - dat het zo goed gedocumenteerde werk van Cullen (Geneesmiddelen van Cullen) uitgerekend kinapoeder aanprijst om de maagwerking te begunstigen?.

De inwijding -- Hahnemann slikte zelf een grote hoeveelheid kinapoeder. Hij werd ziek: vermoeidheidsgevoel, spierpijnen, hoofdpijn, gebrek aan eetlust! Ging hij door, dan trad er zelfs koorts op! Geen doodgewone koorts echter! Wel aanvallen van moeraskoorts.

Ontdekking: Hoge doses kinapoeder verwekken koorts. Kleine doses genezen.

Het axioma.

- a. Kinapoeder, ingenomen door een gezond mens, verwekt symptomen van ziekte.
- b. Symptomen van ziekte, behandeld met kinapoeder (in te berekenen doses), geneest.

Dat is de gelijkeniswet of similia similibus. het gelijke d.m.v. het gelijke.

Inductie.

Hahnemann vermoedt dat hij een steekproef (exemplaar) ontmoet heeft uit een verzameling. Hij veralgemeent. Bij herhaling van de proef was bij hemzelf de uitslag dezelfde. Ook bij zijn vrouw en zijn vrienden.

Met andere geneesmiddelen bekwam hij steeds hetzelfde resultaat. De homeo- of gelijkenispathie was geboren. In 1810 geeft hij zijn ‘Het organon der geneeskunst’ uit.

Het schema.-- Homeopathie is:

- a. een aangetroffen ziekte of kwaal
- b. genezen door het verwekken van een geneesmiddelenziekte of -kwaal die sterker uitvalt dan de aangetroffene.

Simillimum.

Elke ziekte - zo preciseert Hahnemann het axioma der gelijkenis - moet ergens te bestrijden zijn met een geëigend middel (mineraal, plantaardig, dierlijk of wat ook) dat getrouwvol (vandaar simillimum of allergeleijkendst), dezelfde kwaal verwekt.

Homeopathie: een soort toxicologie of gifmiddelenleer.-- Toxicologen leggen de fenomenen vast die gifstoffen uitwerken.

Koffie, in hoge doses, b.v. verwekt koppijn bij de gezonde mens. Koppijn met kleine doses behandeld verzwindt.

Braaknoot (nux vomica) in te grote doses verwekt o.m. maagdarmpersistaltisme maar in kleine doses geneest het maagproblemen en is het een carminativum (middel dat verteringsgassen verjaagt).

Atropa belladonna in hogere doses overprikkelst het zenuwstelsel,-- in kleine doses kalmeert de plant de zenuwen (en b.v. de krampen).

Opm.-- Het is meteen duidelijk dat homeopathie het axioma der antiek-Griekse heiligdommen (Asklèpios) op haar wijze verwerkelt: “ho trosas iasetai” (degene die de kwaal verwekt, zal ze wegwerken). De (te hoge) doses die de kwaal verwekken, zullen (in voldoende kleine doses) ze wegwerken.

Vaccinothèrapie.-- Het gelijkenisaxioma ligt ook ten grondslag aan de vaccinothèrapie van Jenner (1749/1823) die de weerbaarheid (sterker tegenwerkstof behelzen dan de kwaalverwekkende werkstof) van het organisme verzekert.

Jenner, een Engelsman, entte een kleine hoeveelheid ‘miasma’ (Grieks voor ‘vlek’) - hier: besmettelijk vocht - dat hij uit de puisten van zieke koeien (cowpox) puurde, in de huid van mensen in. De dosering is zo dat zij onvoldoende is om de pokken te verwekken maar toch voldoende genoeg om het organisme toe te laten tegenwerkstoffen (‘antistoffen’) te ontwikkelen.

Overigens: de huidige homeopathie wendt werkstoffen aan die gelijkenis vertonen met de entstoffen en sera van de allopathische geneeskunde.

Ziedaar wat men met ‘verdunde’ (indien het vaste werkstoffen zijn, dan heet de verdunning ook ‘verwrijving’) of, zoals men nu meestal zegt gepotentieerde werkstoffen doen kan.

Daarin zijn drie hoofdtypes onderscheidbaar (sedert R. Arnt (1835/1900, psychiater) en H. Schulz (1853/1932) farmacoloog):

- a. zwakke prikkelingen versterken het leven;
- b. middelmatige beginnen het leven te bevorderen;
- c. sterke remmen en zeer sterke verlammen het leven.

Opm.-- Louter empirisch (d.i. lukraak experimenterend) en intuïtief (desnoods mantisch) hebben de magiërs/ magiëressen steeds die differentiaal (zwak/ middelmatig sterk/ (zeer) sterk) aangevoeld.

Opm.-- De doseringen verschillen naar gelang van de weerbaarheid (immuunsysteem) van het te behandelen individu. Vandaar de soms langdurige contactering om de juiste definitie van de kwaal te kunnen uitwerken.

Opm.-- Homeopaten zijn verdeeld in drie scholen.

De unicisten zeggen: één geneesmiddel tegelijk!

De pluralisten zeggen: meer dan één geneesmiddel of tegelijk of afwisselend.

De complexisten zeggen: meer dan één geneesmiddel in éénzelfde preparaat.

Hahnemann was unicist. Het geneesmiddel moet aangepast zijn aan de kwaal, liefst in haar algemene psychische of plaatselijke symptomen.

Dr. D. Gouin, Comment se soigner par l'homéopathie, Paris, M.A. Editions, 1989, 21ss., zegt daarover wat volgt.

Bij een angina (keelontsteking o.m.) is het symptoom “koorts van 40°” ‘banaal’, maar zijn de symptomen ‘geestesverwarring’, “afwezigheid van dorst”, “niet eens zweten bij 40° koorts” en/ of “slecht humeur vlak vóór de maandstonden”, “al slapend wenen” ‘origineel’, d.i. betekenisvoller.

De plaatselijke symptomen - in tegenstelling tot de mesotherapie (*E.RF. 178*) die ze centraal stelt - worden homeopathisch niet erg hoog aangeslagen. Wel de algemene en de psychische.

Opm.-- Met de journalist *N. Bensaid, Le sommeil de la raison*, Paris, Seuil, kunnen wij vaststellen dat “de nieuwe geneesmethoden, waaronder de homeopathie, gelijklopend zijn met astrologie, mantiek en al wat paranormaal is”. Dat lijkt waar te zijn o.g.v. het diepere wezen van de homeopathie die steunt op doseringen die, volgens de axiomata van de keiharde biologen en geneesheren, een nonsens zijn of het scheelt niet veel.

Opm.-- Een variante van de traditionele homeopathie is de isopathie. *Ilse Dorren, Isopathie (Het zieke lichaam als zijn eigen genezer)*, Deventer, Ankh-Hermes, 1984, 26, zegt: “Als het gelijksoortige al zo vlot helpt, moet het exact gelijke (totaalidentische) een kwaal nog krachtiger te lijf gaan”. Het verschil zit in de termen ‘homeo- (gelijksoortig, dat één geval is van analogie of deelidentiteit) en iso- (totaal gelijk).

De werkstoffen die de isopathie van Ilse Dorren aanwendt, heten ‘nosoden’. Zo b.v. wat volgt.

Miltvuur (‘anthrax’) is een rundveekwaal die, in tegenstelling tot mond- en klauwzeer, ook mensen - en dan nog zeer ernstig - aantast. Een dierenarts, geleid door homeopathie ten tijde van Hahnemann, haalde smetstof - werkstof - uit de levers van geslachte schapen die aan miltvuur leden,-- maakte er met alcohol “een werkstof” van. Het isopathisch nosood ‘anthracinum’ is naar dat model gemaakt.

Een inwijdingsritus. (216/ 220)

Wij beschikken nu over de noodzakelijke vooropstellingen om een inwijdingsritus beter te vatten.

Bibl. st.: *Iboga (Voyage au pays de “l’ herbe miracle”)*, in: *Newlook* (Paris) No. 128 (1994) avril.-- Het gaat over de zgn. bwiti religie.

De Fang.-- De Fang zijn een landbouwersvolk in West-Afrika (Cameroun, Equatoriaal Guinea, Gabon. Dààr gebruikt men een plant als inwijdingswerkstof.

Sinds onheuglijke tijden wordt de plant - een geestrijke plant, (*E.RF.* 162; 191) - aangewend o.m. om “de doden” te contacteren.

Tabernanthe iboga.-- Deze plant is een apocynacea. De ontdekkingsreiziger Griffon du Bellay ontdekte ze in 1860.

De pygmeëen van de regio gebruiken er een afkooksel van om gedurende verscheidene dagen tamtam te slaan zonder enige nood te voelen aan eten, drinken en slapen.

De Fang gebruiken ze als geestrijke plant die in het middenpunt van een bwiti-inwijding staat. De bwiti is een mengsel - een ‘syncretisme’, zoals dat heet (d.i. een vermengen van elementen van meer dan één religie) - van fangvoorouderreligie en katholicisme.

De wijmannen organiseerden deze bwiti-religie indertijd in geheime genootschappen (*E.RF.* 201) onder meer om de evangelisering der blanke missionarissen de kop in te drukken.

Omtrent 1900 krijgt deze religie grote invloed. Op zekere dag wordt één der voorstanders vermoord met als uitwerksel dat de Fang opstand plegen onder de leiding van de voormannen van de bwiti-religie.

1960: De bwiti-religie wint deze ‘oorlog’ en Léon M’Ba, een bwiti-ingewijde, wordt de eerste president van Gabon.

Opn.-- Het verhaal van Newlook bewijst voor de zoveelste keer dat religie allereerst ‘werkelijk’, (*ERF.* 08), d.i. probleemoplossend, gedacht is. Cfr. *E.RF.* 49; 58; 82; 99.

De ritus.-- De ‘gewone’ ritën zijn publiek. Maar de ‘inwijdingsritën’ zijn geheim. Want deze laatste zijn de grondslag.

(1).-- ***Voorbereidende ritën.***-- Groepsgewijze worden de kandidaten in een hut opgesloten die bij de bwiti-tempel aanleunt. Het dieet: gekookte bananen en rijst. Volledig stilzwijgen (wat aan het “*altum silentium*” in de traditionele kloosters en seminaria doet denken). Het slapen geschiedt op de grond (de aarde).-- Een kom met wijplanten begeleidt de slaap.

Iedere nacht (*E.RF.* 54; 67; 100; 106; 113) nemen de inwijdelingen de kom mee in het woud waar zij zich ‘reinigen’ (catharsis) door zich met kaolin (soort witte klei) in te wrijven. Daarop zet men zich neer - gedurende enkele minuten - op rokende bladeren, bedekt met een laken of dekzeil.-- Na deze ‘reiniging’ zijn zij ertoe gereed om iboga te eten.

Opgemerkt zij dat de afzondering en de ingetogenheid noodzakelijke voorwaarden zijn van concentratie (*E.R.F.* 68) of ‘mania’, die de intentionaliteit van het bewustzijn der inwijdelingen richt op, doet letten op wat de axiomata van de bwiti-religie ‘tonen’ (het domein).

(2).-- Eigenlijke inwijding.

Dit is - aldus steller van het artikel de krachtproef. Dus naar de tempel waar de grote reis (*E.R.F.* 19; 139) in het dodenrijk plaats heeft.

Opm.-- Let op een religieuze structuur in wat volgt, nl. geboorte/ dood/ wedergeboorte.

A. -- Eerste nacht.

De wijman geeft een glas iboga-aftreksel te drinken aan de in het rood geklede inwijdelingen. - ‘Rood’ is teken van ‘geboorte’. -- Door de werkstof opgejaagd huppelen en dansen zij en draaien zij rond iedere paal van de tempel.

Plots stuiven zij lopend de tempel uit en gebeurlijk verbranden zij kruisen.-- Rond middernacht bestrooien mannen, vrouwen, kinderen zich het aangezicht met kaolinpoeder. Meteen dringen zij door tot de overleden voorouders.

Opm.-- Weerom, zoals *E.R.F.* 209, manisme.

Terloops: zoals *P.W. Schmidt, Origine et évolution de la religion (Les théories et les faits)*, Paris, Grasset, 1931, 89/104 (Manisme), zegt, is de manistische theorie inzake (oorsprong en wezen van) religie het werk van Herbert Spencer (1820/1903), sociologisch gericht denker). Zij is in de spenceriaanse vorm voor veel kritiek vatbaar (o.m. het naïeve evolutionisme) maar trekt een religieus basisfenomeen bloot.

Vervolgen wij het verhaal.

Op dat ogenblik wordt de tempel tot een indrukwekkend tafereel.-- Om het uur geeft de wijman de inwijdelingen geraspte ibogawortel te eten. Effect: telkens doet dit ze braken. Ofschoon zij tenminste een beetje ibogawortel trachten in de maag te houden, moet toch alles er weer uit.

Opm.-- Herinner u nu *E.R.F.* 214 (*De inwijding*).-- Tot de morgen dansen allen nog op de ritmen van een betokkelde harp.-- De laatste dosis ibogawortel gaat erin,-- de uitputting ten spijt. De plant zal het slapen beletten tot het volgend gedeelte van de ritus.

Opm.-- Herinner u *E.R.F.* 215 (*Dosering*): de wijman dient blijkbaar hoge doses toe! Maar, zoals het vervolg zal tonen, hij rekent op een snelle aanpassing van de inwijdelingen.

B -- Tweede nacht.

De kleur is wit. Een gestorvene wordt geëerd. Eén voor één knielen de inwijdelingen aan de voeten van de wijman neer, terwijl zij zijn borst strelen. Met een krachtig gebaar doet hij ze opstaan. Op zijn bevel voeren zij een ingewikkelde reeks voetstappen uit.-- Volgens verslaggever doen zij denken aan rock 'n rollbewegingen.

Opm.-- 'Rock 'n 'roll' in Amerikaanse volkstaal betekent 'orgasme'. *E.RF. 67* (*Congo-dans*) gaf ons reeds een model terzake. Vruchtbaarheidsrituele dansen zijn legio. Vooral in Negro-Afrika.

Later op de nacht wordt iboga overvloedig uitgedeeld. Nu verteren zij de wortel zonder braken.-- Enkele uren later vangt de reis in het dodenland aan. De tempel beleeft dan het tafereel van een religieus drama.

De betokkelde harp begeestert de menigte voor de tempel. Dààr is een brandstapel in gereedheid gebracht. De wijman steekt hem in brand. Dronken van de iboga huppelen sommigen met toortsen vlamvend stro.

C.-- Derde nacht.

De kleur is blauw. Teken van wedergeboorte. De wijman (hij alleen is in het rood gekleed) spreekt de toverformules uit en wekt de inwijdelingen.-- De aanhang(st)ers komen daar op af om het verhaal te horen over de reis in het land van de voorouders.

Het verhaal.

Eén ingewijde - met een onbeholpen en eentonige stem - spreekt: "Ik ben op stap op een smalle weg omgeven van mangobomen.-- Ik zie een menigte weerzinwekkende mensen zich voortslepen. Zij gaan maar door,-- zonder op mij te letten. Zij zijn dood".

"Hebt gij de bwiti gezien?" vraagt de wijman.-- "Ik zag een oude man, -- overdekt met wonden en etterpuisten. Weerzinwekkend.-- Hij zei: "ik ben de bwiti, het opperhoofd der doden. Ga en zeg tot de levenden dat gij de bwiti gezien hebt".

Tot daar het - blijkbaar zeer onvolledige - verslag van Newlook.

Nawoord.

1. De betekenis van de weerzinwekkende voorouders, inzonderheid hun opperhoofd, ligt daarin dat, door de missionering, de riten er zelfs het hele traditionele geloof in diepe crisis geraakt is met als gevolg dat, in de andere wereld, de voorouderzielen tekort aan levenskracht vertonen. Denk aan *E.RF. 60*, waar het bloed-(ziel)drinken aan de Griekse voorouders enige levenskracht geeft.

2. Maar luister nu naar het verrassende gedeelte van het verslag.

“Daarop - op dat verhaal - juichen de aanhang(st)ers en zingen in koor. “Verzadigd van kracht en macht zou ik een tegenstand(st)er van mijn formaat willen ontmoeten. Dat de dood mij dode als de dood dit kan!”. -- Tot laat in de voormiddag zijn de inwijdelingen zo aan het vertellen”.

Opm.-- *E.RF. 214 en 215*: de geneesmiddelenkwaal sterker dan de aangetroffen kwaal! Men ziet hier iets analoogs: door zich, gesterkt door de geestrijke plant ‘iboga’, in de weerzinwekkend dodenrijk te wagen, in groep en onder leiding van een ingewijde wijman, doet men een levenskracht op die het leven in de dagdagelijkse sfeer der voorouders die op het fluïdum van de levenden teren, doet aankunnen.

Opm.-- Wij zagen *E.RF. 212 (Spiritualisme)* dat de immateriële ziel zich in het animistisch systeem (= al wat fijnstoffelijk is) en zo in het grofstoffelijk systeem (al wat grofstoffelijk is) inplant. De inplanting omvat o.m. heel het voorouderlijke systeem (= het geheel der voorouderzielen in de andere wereld) dat ons allen begeleidt, willens nillens. Zeker in negermilieu waar de voorouders een grote rol spelen en zeer ‘nabij’ zijn in het dagelijkse leven.

Door de iboga-ritus versterken de Fang zich tegen de uitputtingsverschijnselen die onvermijdelijk wegen op het milieu dat zijn traditioneel geloof heeft zien ineensorten onder de invloeden van het westen en o.m. door de missioneringen allerhande.

M.a.w.: de iboga-ritus is een revitaliseringsreligie,-- een religie die moet toelaten te overleven.-- De inwijding verschaft een sterkere energie dan die welke de falende voorouderreligie verschaft.

Opm.-- De tabernanthe iboga heeft als plant natuurlijk, animistisch gezien, een ziel en haar zielestof. Maar - mantisch begaafden zullen dit bevestigen - zij wordt beheerst door plantengeesten. Iedere plantensoort wordt a.h.w. geschapen door eigen geesten, ‘Urheber’ (veroorzakers) - om het met N. Söderblom te zeggen.

Wanneer men, vooral magisch en/ of initiatiek, planten aanwendt, heeft men behalve met de ziel(estof) ervan met die geesten te doen. Sommige planten zijn beheerst door zeer gevaarlijke wezens. Zo blijktbaar ook de tabernanthe iboga.

Dezen versterken het heidense, anti-missie-effect ten zeerste. Om van het anti-westerse effect te zwijgen.-- Men vergeet niet dat o.m. kruisen verbrand worden in de loop van de ritus.

***Steekproef 39.- Van protowetenschap naar wetenschap.* (221/223)**

De voortdurend zich herhalende vaststelling dat de huidige wetenschappen telkens weer wortel moeten schieten in een voorwetenschappelijk weten dat achteraf toch niet zo pseudowetenschappelijk blijkt te zijn, bewijst zonneklaar dat de premoderne culturen naast pseudowetenschap ook protowetenschap hanteerden.

-- *W.H. Calvin, Hoe de sjamaan de maan stal (Een reis naar de oorsprong van de wetenschap)*, Amsterdam, Bakker, 1993 (// *How the Shaman Stole the Moon* (1991)), toont dit aan inzake het voorspellen van b.v. maans- of zonsverduisteringen. Het boek is boeiend maar ontsierd door b.v. een duiding omtrent de oorsprong van het gebed (o.c., 20vv.) die gewoon simplistisch is. Typisch voor een neurobioloog die “een psychologie van het bidden” ontwerpt. Ook van religiewetenschap zal Calvin niet zoveel vergeten. Tot daar toe.

Interessanter is, gezien vanuit het doel van dit hoofdstukje, *Margaret Kreig, La médecine verte*, Paris, Plan, 1968 (// *Green Medecine* (1964)).

Kreig toont aan dat de traditionele culturen, inzake kennis der planten, een ongemeen boeiende voorraad bieden waaruit de huidige wetenschap naar hartenlust putten kan. Rond 1900 waren minstens 8.050 geneesmiddelen gebaseerd op wortels, schorsen of bladeren van planten.

De vooruitgang van de scheikunde bande deze schat uit zonder genade.-- Doch “de groene geneeskunde” is er weer! Waardoor? Doordat de biochemische analyse zeer duur is en lukraak op iets bruikbaar moet vallen.

-- *B. Holland, Pharmacie (Les médecins de l'antiquité n'étaient pas si nuls)*, in: *Courrier international* 198 (18/24 août 1994), 30, zegt: het National Cancer Institute onderzocht 114.000 plantenextracten (uit 35.000 soorten) en ... vond geen enkel toetsbaar anti-kankermiddel! Maar - zo zegt Holland - gelukkig zijn daar de volkstradities en de genezers/ genezeressen. Zij beschikken over een protowetenschap die veel nutteloze chemische uitgaven kan voorkomen.

Tabernanthe iboga.

Keren wij terug naar onze inwijdingsplant van vorig hoofdstukje.

R.Evans Schultes (Harvard)/ *A. Hofmann, Over de planten der goden (Oorsprong van het gebruik van hallucinogenen)*, Utr./ Antw., Spectrum, 1983 (// *Plants of the Gods* (1979)), 57 (Karakteristiek) en vooral 112/115 (*Gids naar de voorouders*) geven een gedeeltelijk andere versie van wat in West-Afrika met de plant gedaan wordt.

Dit toont niet aan dat Newlook's verslag onjuist is, maar wel dat het gebruik van de iboga veelduidig is en dus afhankelijk van de plaatselijke axiomata die het gebruik richten op een domein.

Keren wij terug naar Iboga (*Voyage au pays de "l' herbe miracle"*), in: *Newlook* 128 (1994: avril).-- Ibogaine is een werkstof (in de plant) waarvan Amerikaanse onderzoekers duidelijk de fundamentele rol hebben aangetoond in de behandeling van verslaving aan hard drugs, heroïne en cocaïne.

1956.-- De laboratoria Ciba-Geigy ontdekken dat ibogaine een even werkdadig analgeticum (pijnstillend middel) is als morfine. Doch men laat het daarbij.

1962.-- Howard Lotsof, een negentienjarige drugverslaafde, experimenteert lukraak - at random - met een dosis ibogaine. De werking duurt 36 uren. Na deze 'reis' houdt de behoefte aan heroïne op.

Zes andere verslaafden laat hij hetzelfde uitproberen. Na een eerste proef lieten vijf ervan de drug varen.-- Lotsof gaat door. In 1966 geraakt hij in de gevangenis om reden van "onwettige verkoop van hallucinogenen" (= bedwelmende middelen).

1981.-- Howard sticht een instituutje voor vorsingswerk inzake ibogaine, het National Institute of Drugs Addicts (nida). Ibogaine wordt gecommmercialiseerd onder de naam Enabuse.-- Het instituut betreft de planten uit Gabon. Volgens het nida doorbreekt ibogaine de duivelskring van de drugsverslaving "in twee dagen".

1.-- De interactie tussen de serotonine (werkstof die de hersenen afscheiden) en andere neurotransmitters verwekt bij de patiënt(e) een droomtoestand, die de ervaringen van vóór de drug prikkelt. Een stroom (verdrongen/ onderdrukte) herinneringen komt uit het geheugen bloot.

2.-- Daarna begint een tijd van innerlijke introspectie die een fase van schuldgevoel en angst met zich brengt.

3.-- Dan rijst uit die 'droom' een licht op die de toekomst van de betrokkene positief doet zien. Hij/ zij ziet de film van zijn/ haar leven - mét de fouten die tot druggebruik geleid hebben.

4.-- Het ontwaken uit de droom gaat gepaard met de afwezigheid van nood aan drugs en met een gezond gemaakt zieleleven.

Opm.-- Dit verschilt weerom van Newlook's verslag en van wat Schultes Hofmann vertellen over de uitwerkingen van de iboga. Weerom: het fenomeen (het domein) wordt zichtbaar en ervaarbaar dankzij axiomata die de bewustzijnsintentionaliteit richten zo dat het domein zich toont. Welnu, verschillende axiomata omtrent hetzelfde geven andere fenomenen of domeinen.

Lots of tracht farmacologen voor de zaak te winnen.-- Dr. Stanley Glick (Medical College of Albany) - natuurlijk eerst wantrouwig - vat het onderzoek toch aan: ibogaine reinigt ratten van de vergiftigingen door morfine en cocaïne verwekt.

Hij wil de ibogaine op mensen uitproberen. De Amerikaanse regering verbiedt het. Want andere wetenschappers ontdekken dat men, wanneer men de rat behandeld met ibogaine, opensnijdt, hersenletsels aantreft in het cerebellum (met als gevolg storing in de evenwichtszin en lichaamshoudingen). "Zou het cerebellum (= de kleine hersenen) soms drugsverslaving vastleggen en ibogaine losmaken?"

Maar Act Up - een vereniging ter bestrijding van aids en druggebruik - klaagt "het schandaal" aan: "Het is verkieslijker vijftig jaren te leven met enkele neuronen minder dan aan overdosis te sterven"!

1993 (sept.)-- De Drug and Food Administration laat the University of Miami toe ibogaine op twaalf personen uit te proberen.

Tot daar het artikel van Newlook.

Opm.-- Bibl. st.: -- R. Evans Schultes/P. Mangelsdorf/A. Hofmann, *Over de planten der goden*, Utr./Antw., 1983, 112.-- Herlees *E.RF. 90 (Dema-eredienst)*.

Zame ye Mebege (de jongste van de scheppende godheden) gaf ons de eboka (= iboga) ten geschenke.-- Op zekere dag zag hij de pygmeë Bitamu hoog in een Atangaboom vruchten plukken. Hij zorgde ervoor dat de pygmeë uit de boom ...viel. Deze stierf.

Zame ye Mebege sneed de pinken en de kleine tenen van het stoffelijk overschot af en plantte ze op verschillende plekken in het woud.-- Deze groeiden uit tot de eboka - struik.

Ziedaar een oorsprongsmythe. Zij heeft veel van de dema-eredienst, want men doodt een mens om hem te planten in de aarde en zo een plant te zien ontstaan.-- Van de geesten van een plant gesproken!

Inderdaad: Zame ye Mebege is een 'Urheber' (veroorzaker),-- zoals N. Söderblom zou zeggen.

Steekproef 42.-- gedachten en gedachtevormen. (224/228)

De ziel (o.m. als immateriële persoonskern) en haar fluïdiek veld (= aura of uitstraling) houdt ons nu al verschillende kapittels lang bezig. Het is nu de tijd om één der onmerkbaarste aspecten daarvan nader te onderzoeken.

Bibl. st.: *Bill Tracy, Se protéger contre le choc en retour, Viels Maisons, 1985, 11/14 (L' état d'esprit)*. Deze tekst van Tracy lijkt al te simpel voor ...wetenschappelijk-gecomplieerde geesten en toch is hij puur goud inzake ons onderwerp. Wij nemen zijn gedachten over maar in een andere en klaardere vormgeving, natuurlijk.

Karl Ottovitsj Zeeling.

Sheila Ostrander/ Lynn Schroeder, Parapsychologische ontdekkingen achter het IJzeren Gordijn, Haarlem, Gottmer, 1972 (// Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain (1970)), 234v..

Zeeling was wellicht de grootste volksgenezer in de toenmalige Sovjet-Unie. In de verre Siberische stad Tomsk kwamen zieken uit alle delen van de Sovjet-Unie naar hem toe.

Een geleerde typeert hem als volgt.-- “Zeeling is een groot en knap man.-- Van de volledig geklede patiënt ...weet hij niets.-- Hij strekt de hand uit. Die hand tast rustig af,-- maakt daarbij draaiende bewegingen,-- een beetje boven het lichaam.-- “Gij zijt uw blinde darm kwijt” zegt hij. “Dat is juist. Gisteren mocht ik na de operatie voor het eerst weer op” zegt de patiënt met een brede glimlach.

De geleerde verder: “Mensen - zieken - komen de ene na de andere de kamer binnen. Zeeling stelt telkens weer een diagnose op en geeft daarbij de exacte geneesmethode. -- Een ander geleerde die met Zeeling samenwerkte, zegt: “De samenwerking heeft ons buitengewoon nieuwe denkbeelden over het wezen van het leven bijgebracht,-- vooral betreffende de energetische aard van de gedachte”.

Terloops: Onder de barbaarse zuiveringen van Stalin werd de man in 1937 vermoord.

Opm.-- Men ziet het: **a.** ‘geleerden’ leren van een volksgenezer, **b.** die het wezen van de gedachten zeer grondig moet blootgetrokken hebben.

Kristi Yamaguchi.

Carol Doi en Jim Yamaguchi, twee Amerikanen van Japanse oorsprong, krijgen een kind, Kristi, dat met x-benen ter wereld komt.-- Vooral Carol koestert maar één gedachte: “dat Kristi normaal kan gaan”. -- Na vier jaren orthopedische schoenen kan Kristi op zesjarige leeftijd normaal gaan.

Maar Carol koestert een nieuwe gedachte: “dat Kristi om het even welke oefening met de benen aankan”. In het meisje ontwaakt een taai volgehouden gedachte: schaatsster worden. Carol brengt ze, om vier uur ‘s morgens, voor bijkomende oefeningen naar de kunstijsbaan. -- Na vijftien jaar volgehouden les volgen mag Kristi naar de Olympische spelen in Albertville. Waar zij, als schitterend-vrouwelijke ster, de gouden medaille wegkaapt.

Opm.-- Herlees nu *E.RF. 79v. (De verrassing)*. In de geslachtsverandering was blijkbaar een gedachte (vanuit het onzichtbare) aan het werk.

De axiomata. (*E.RF. 225/226*) Axioma’s definiëren een domein dat, belicht door onze geconcentreerde intentionaliteit, fenomenologisch verwoordbaar wordt.-- Dat doen wij nu.

1.-- Axioma 1.

Opm.-- Onder de term ‘gedachte’ verstaat men een bewustzijnsinhoud die én intellectueel denkbeeld én de met dat denkbeeld gepaard gaande waardering van het gemoed en waardevoelen én de daarmee samengaande wilsacten omvat.

Onze geest is én intellect én waardevoelen én wilsvermogen tegelijk en ondeelbaar.

Opm.-- Men herleze *E.RF. 10 (Idée-force)*. Fouillée, als overtuigd idealistisch denker, stelde het kracht- of energiegeladen denkbeeld centraal in zijn filosofie.

Welnu, zie hier het eerste axioma.

Iedere gedachte - vooral indien langdurig volgehouden - werkt ergens iets uit in het fluïdieke of ijlstoffelijke gedeelte van het heelal (waartoe onze onmiddellijke omgeving behoort). Negatief geformuleerd - aldus Tracy - geen enkele gedachte mist haar uitwerksel.

M.a.w.: indien gedachte (= voorteken), dan fluïdieke uitwerksel (= vervolg). Dat is de eigenaardige causaliteit of oorzakelijkheid van alle gedachten, vooral indien zij lang volgehouden worden.

2.1.-- Axioma 2.

In het fijn- of oerstoffelijke gedeelte van het heelal werkt iedere gedachte - vooral indien zij enige tijd volgehouden is - een fluïdieke gedachtevorm (versta: wezensvorm uit die de op zich immateriële gedachte (onze geest is op zich immaterieel) - *E.RF. 212* (Spiritualisme) - inplant in de fijnstoffelijke kosmos.

Opm.-- In het Engels heet gedachtevorm “thought-form”, in het Frans “forme-pensée”.

2.2.--Axioma 3.

De (op zich immateriële) menselijke geest scheidt gedachten die zich, in de fijne heelalzielestof, als gedachtevormen inplanten.

Meer nog: indien dergelijke gedachten voldoende lang volgehouden worden, dan riskeren zij de erbij horende gedachtevormen te scheppen een soort zelfstandig leven, - dit langs het zilveren koord dat het etherisch-astrale zielelichaam uitstraalt.-- Cfr. *E.R.F. 197 (Eerste en tweede schim); 196 (Zilveren koord)*.

M.a.w.: de zo veruitwendigde gedachtevormen zijn een soort aura-uitstraling, maar een gedachte concentrerend in zich.

3.-- Axioma 4.

Dit axioma betreft het unanimistisch aspect, d.i. de interpersoonlijke en sociale zijde. *Jules Romains* (1885/1972), bekend om zijn *la vie unanime* (1908) huldigde als axioma van zijn poëzie en andere literaire werken het unanimisme. In b.v. *Les hommes de bonne volonté* (27-delig roman) en in *Knock ou le triomphe de la médecine* (toneel) komen - wat men zou kunnen noemen - groepszielen bloot. Met een soort autonoom leven dat aan groepen als gezin, vriendenkring, straatbewoners, dorp, café, kazerne, leger e.d.m. eigen is.

In ons taalgebied is *Ina Boudier-Bakker* met *De straat* (1924) en vooral *De klopp op de deur* (1930) - niet zonder een naturalistische ondertoon - bekend om een eigen unanimisme.-- Denk nu niet dat beide literatoren occultisten waren. Maar wat zij weergeven, komt naar zijn occulte zijde bloot in wat wij nu verwoorden.

Iedere gedachte werkt iets uit in de immateriële ziel of geest van de medemens rondom ons,-- onder meer en vooral doorheen de gedachtevormen.

Daardoor ontstaat een “una anima”, een ziel(estof), een groepsziel(estof).

Positief en negatief denken. (226/228)

Uit voornoemde axioma's kunnen wij nu, deducerend, volgende ervaringen beter begrijpen.

1.-- Positief denken.

Reeds de stoiekers, in de oudheid (Zenon van Kition (-336/264) sticht de Stoa rond -300) staan bekend om hun inzicht in het vermogen van het denken.-- Maar het is Emile Coué (1857/1926), een apotheker, die de suggestieve of inboezemende macht van de gedachte bijzonder praktisch gezind onderkende.

Opm.-- Hij krijgt een zieke in de apotheek die om een geneesmiddel smeekt dat hij niet zonder artsenvoorschrift mag aanreiken. De man drong echter zodanig aan dat Coué hem een fles gedistilleerd water verkocht,-- met veel uitleg over het wat, het hoe, het wanneer e.d.m. Een week later komt de man hem bedanken. Hij was genezen!

Opm.-- Artsen kennen dat fenomeen uitstekend : het heet “placebo-effect”. Coué verdiepte, n.a.v. die ervaring, zich achteraf in toegepaste psychologie en werkte de Coué-methode uit. In vakwetenschappelijke middens - van rationalistische aard - zal men zeggen: “Dat kennen wij. Dat is suggestie (auto- en hetero-)! ”

Daarop kan ingebracht worden dat dat kennen zeker niet ‘rationeel’ is. Waardoor? Doordat de suggestie via placebo-methode:

a. bij de ene arts beter lukt dan bij de andere (welke factor x maakt dan het verschil uit?) en

b. bij éénzelfde arts nu eens lukt en dan weer niet (welke factor x die aan de rationalistische rede ontsnapt (en dus irrationeel is) is dan aan het werk?).

M.a.w.: Het procedé is niet voorspelbaar. Meteen niet rationeel beheerst en manipuleerbaar.

Rationeel besluit: de suggestie (hoe zij juist werkt) kennen de rationalisten eigenlijk niet.

Opm.-- Wat nu, in New-Agemiddens “positief denken” (*E.RF. 09*) heet, is een herstelling van Coué’s methode.

2.-- Negatief denken.

Nemen wij nu het tegenmodel.-- Iedereen kent mensen die heel der dagen over zichzelf klagen. Zij halen telkens weer hun mislukkingen of harde dagen op. Zij voelen meteen altijd wat dat negatief is: pijn hier; smart daar.

Het is duidelijk dat door heel der dagen maar te herhalen wat in hun leven negatief is, zij de kwalen des levens in leven houden en autosuggestief zichzelf ziek maken door hun gedachtenwereld.

Freud schreef ooit een werkje, *Die Flucht in die Krankheit* (De vlucht in de ziekte): het is mogelijk dat het negatieve denken daarvan één uiting is.

Eduard Spranger’s structuurpsychologie.

E. Spranger (1882/1963) is een leerling van Dilthey en past dus de begrijpende methode toe (*E.RF. 23; 24; 27*).-- Zijn *Psychologie des Jugendalters* is een structuur-, waarden- en cultuurpsychologen. Zijn *Lebensformen* geeft ons daarvan de typologie.

Wat ons hier nu interesseert, is de persoonskern als bron van positief of negatief denken. En dus van gedachten en gedachtevormen. Die, indien voldoende volgehouden, uit het subject treden en de medemensen binnendringen.

De geesteswetenschappelijke psychologie van Spranger wil immers doordringen tot de geestelijke kern, het geestelijk ik van een persoonlijkheid. Door de mens te zien als lid van en in een ‘systeem’ van waarden.

De structuur van een persoonlijkheid als bron van gedachten en gedachtevormen is er een axiologische.

De persoonlijkheid wordt gevormd door een structuur op te bouwen: door het (leren) aanvoelen van één of meer waarden, door het volgehouden nastreven - Fouillée's idée-force - van één of meer waarden (versta: gedachten) die de geest (als denken, voelen, willen) beheersen.

Als men dus een medemens wil doorgronden, dan moet men letten op dat waarop hij/ zij bij voortduring let, nl. de éne of meerdere waarden.-- In model (positief denken en tegenmodel (negatief denken) onthult de persoonskern, d.i. de immateriële ziel als waardebetrokken wezen, zich min of meer duidelijk.

Magische inwerking.

Het is niet doordat juffrouw Lynn in haar afgunst voortdurend de gedachte koestert dat juffrouw Rosalin haar verloofde moet met rust laten, dat juffrouw Lynn het doel bereikt, nl. dat juffrouw Rosalin daadwerkelijk de omstreden verloofde met rust laat.

Maar indien juffrouw Lynn - omgewoeld als zij is door razende afgunst - met heel haar vrouwelijke geest (denkend, voelend, willend vooral) dezelfde gedachte volgehouden en doorlopend koestert, dan pas groeit dit intiem proces op zeker ogenblik uit tot een sterke dosis energie (fluidum) die "de gedachte" bevat.

Deze verlaat, vastgehouden door een zilveren koord, als een zelfstandig iets juffrouw Lynn. Doordat, met haar intentionaliteit, juffrouw Lynn voortdurend let op juffrouw Rosalin, begeeft die zelfstandige energie, gedachtegeladen, zich naar juffrouw Rosalin,-- trekt in haar on- en onderbewuste lagen (eigenlijk haar kundalinislang) en meteen in h  ar geest.

Indien nu op magisch terrein juffrouw Lynn sterker is dan (*E.RF.* 214; 220) haar rivale juffrouw Rosalin, dan wordt de geest (en de kundalini) van juffrouw Rosalin overweldigd, onmerkbaar, sluipenderwijze, door één gedachte "Ik moet (en zal) de man in kwestie met rust laten". -- Vanuit haar zielediepten wordt juffrouw Rosalin 'gedreven' tot het met rust laten.-- Men kan dat 'hetero-suggestie' heten. Of 'telepathie' die suggestief werkt.

Besluit.-- Alle religies, alle occultismen - die naam waardig - stellen de enorme rol van de gedachten en de gedachtevormen als axiomatisch doorslaggevend voorop. Vandaar de voortdurende gedachtenanalyse individueel en intersubjectief. Wij begrijpen nu beter waardoor.

Steekproef 43. -- Werk- en weerwerk (weerbots). (229/233)

Dit hoofdstukje is het verlengde van het vorige.-- In het vorige zagen wij dat iedere ‘gedachte’ (geest is inzicht (verstand/ rede), waarde voelen (gemoed, gevoel, inschatting), wil (kiezen)) riskeert een gebeurlijk duurzame ‘gedachtevorm’ in het fijnstoffelijke (etherische en astrale) gedeelte van de totaliteit van al wat was, is, zal zijn, uit te werken.

Nu moeten wij ingaan op de weerbots die zoiets natuurnoodzakelijk behelst: iedere actie (‘werk’), d.i. gedachte(vorm), riskeert reactie (‘weerwerk’), d.i. occulte weerbots, uit te lokken. Met alle gevolgen vandien.

Bibl. st.:

-- B. Tracy, *Se protéger contre le choc en retour*, Viels Maisons, Ed. Faire Savoir, 1985, vooral o.c., 6/10 (*Les différents chocs en retour*);

-- A. de Rochas, *L’envoûtement*, S.E.C.L.E., s.d.

Axioma’s.-- Wij geven nu al wat vooropgesteld moet worden, willen wij het domein van al wat weerbots is, goed snappen.

1.-- De ‘occulte’ of ‘sacrale’ (d.i. zich in het etherisch-astrale of fijnstoffelijke gedeelte van het heelal situerende) weerbots of reactie is één toepassing van een algemener wetmatigheid, die heet “de wet van actie en reactie”. -- Eén fysicaal model daarvan is de beruchte boemerang.

2.-- Iedere magische act is het voorteken van een vervolg, dat weerbots heet.-- Onder “magische act” verstaan wij *E.RF. 43 (De bewust-actieve magie)* en ook *47 (De onbewust-actieve magie)* gezien hebben.

Opm.-- Deze tweeledigheid inzake magie wordt o.m. ter sprake gebracht in *Marcelle Delpastre, Sezs-vos sortier? (Sorcellerie et magie en Limousin)*, *Lemouzin* No. 129 (Mars 1994), Tulle.-

Lemouzi is een streekgebonden tijdschrift. Het publiceert o.m. de volksgebruiken in la Corrèze. De bevolking - zoals alle archaische bevolkingen (en ‘wetenden’), - onderscheidt tussen “des néfastes” (‘débénis’, ‘débaptisés’, ‘pleins de malheur’), die zelf veel lijden en onbewust onheil uitstralen, en “des sorciers/ sorcières” (“ceux/ celles qui veulent et font le mal”, “qui ont le mauvais oeil”).

Maar onder “magische act” verstaan wij ook - met Tracy - zowel de witte magie (gewetensvolle magie) als de zwarte magie (de gewetenloze magie).

M.a.w.: zodra men het etherisch-astrale domein betreedt - en wie doet dat niet? -, heeft men met een mogelijke weerbots te doen.

Opm.-- Waarom zeggen wij “een mogelijke weerbots”, terwijl wij ook zeggen “iedere magische act”? Omdat het feitelijk doorkomen van de weerbots ook een kwestie is van occulte machtsverhoudingen: wie sterker is dan wat de weerbots verwekt, voelt hem niet. Herlees b.v. *E.RF.* 215 (“*Sterker dan*”); 220 (“*Sterker dan*”); 228 (“*Sterker dan*”). M.a.w.: indien uw levenskracht (kundalini) voldoende vitaal is, dan zijt gij immuun tegen een weerbots.

3.-- Differentiaal.-- Er zijn zwakke, sterkere en zeer sterke weerbotsen.-- De wet van geleidelijke kwantitatieve toename die tot een plotse kwalitatieve sprong leidt, geldt ook hier: een zwakke weerbots, indien opgestapeld door herhaaldelijk zich voordoen, wordt plots tot een sterke weerbots.-- Het verwaarlozen - neg.ligere - ervan kan evengoed catastrofaal worden.

4.-- Wetmatigheid.-- Zoals Tracy terecht onderstreept: de keten “magische act/weerbots” is op zich niet een ingreep van hogere (engelachtige) of lagere (demonische) machten. Ook niet van het opperwezen(God, Jahweh of Drie-eenheid).

Dit belet niet dat de weerbots het teken kan zijn van b.v. wat de Bijbel “oordeel van God” heet, d.i. een directe ingreep van Godswege (denk aan het laatste oordeel b.v.).

Dit belet ook niet dat de weerbots het teken kan zijn van wat sinds Homeros de antieke Grieken heten ‘atè’, ingreep van een godheid (met onzalige afloop).-- Wat de gewone mensen “een straf van God” heten. Denk aan wat de traditionele catechismus zegt van “wraakroepende zonden die door God nog in dit aardse leven gestraft worden”.

Applicatieve modellen. (230/233). Gaan wij nu in op concrete voorbeelden.

1.-- Het toeristisch centrum.-- Reeds Tracy wijst erop.-- Het is één type van ‘unanimistische’ werkelijkheid (*E.RF.* 226).-- Wij kennen allen de ‘glitter’ van de huidige winkel- en horecacentra in onze steden. Wie zich daarin waagt, neemt “een bad in de menigte” (Ch. Baudelaire) dat u overspoelt, -- in u dringt. Met fluïda die de talloze jongere en oudere mensen daar geconcentreerd uitstralen.

Wie heeft niet al gedronken uit de tas waarin de kelner u koffie schenkt waarin misschien een fluïdum dat “sterker” is “dan” het uwe en b.v. met kanker geladen is? Wie was ooit gezeten op de stoel waar gij nu zit,-- met een treurighedsfluïdum, gevolg van een zware levens-ontgoocheling?

Meer nog en zeer belangwekkend: de tijdschriften- en tabakswinkels geven steevast een aanzwellende schaamteloze massa pornotijdschriften bloot! Als er iets is dat zeer sterke fluïde achterlaat - als een “herinnering der muren”, dan is het de porno!

Zien(st)ers en sensitieven vangen de sfeer beter en vooral veel bewuster op dan de rest: slijmerige fluïde walmen vanuit de mannen en vrouwen (om van de seksdieren te zwijgen) die zich in volle seks blootgeven,-- fluïde die o.m. winterkwalen verspreiden en de rest.

Opm.-- Herlees nu *E.RF. 151v*. (Het geheugen der muren), waar een Dion Fortune het heeft over de nagelaten sfeer. Juist hetzelfde maar massaal en massief is het met de winkel- en horecacentra!

“Wees er niet over verwonderd - aldus Tracy, o.c., 12 - dat eens terug thuis, gij u b.v. neerslachtig voelt,-- besmet als gij zijt met de gedachtevormen die in de ijlstoffelijke sfeer van het stadscentrum werkdadig zijn.-- Tenzij, natuurlijk, gij het middel vindt om ze uit u te weren.

***De semeiologie (symptomenleer).* (231/232).**

Waarom kan men nu weten dat men aan weerbots toe is? Onderscheiden wij tussen subjectieve en objectieve (= extra-subjectieve) symptomen.-- Dit blijkt vooral uit voorbeelden, want de tekens van weerbots zijn overingewikkeld.

2.--Een subjectief model.- angst.

Een nefaste of bewuste aanval is voelbaar in de vorm van ongemakken die een diep onbehagen scheppen. Wat, terloops gezegd, opvalt, is dat drie uur ‘s nachts een soort kentrek bij uitstek lijkt te zijn. Misschien zit wat wij *E.RF. 168* (Omtrent drie uur ‘s morgens) zegden, daarachter.

Bibl. st.:

-- *Dr. P. Steincrohn, Comment j' ai vaincu l'angoisse*, Paris/ Bruxelles, 1975 (*// Antidotes for Anxiety* (1972)), 20.

Niet dat de arts iets occults wil weergeven. Wel het feit dat wat hij zegt, perfect ervaarbaar is wanneer men occulte fenomenen grondig nagaat.

Een simpel gesprek met een patiënt(e) leert vaak meer dan een doorgedreven geneeskundig onderzoek. Waarvan een voorbeeld.

Een vrouw is aan het woord.-- Ik ben 33. In mijn gezin ben ik gelukkig. Ik hou van koken en naaien. Ook van lezen en golf. Financieel hebben wij geen enkel probleem. Geneesmiddelen nam ik nog nooit, tenzij vitamines. Roken of drinken doe ik niet.

En nu mijn probleem.

Sedert omtrent vijftien maanden heb ik plots de indruk dat “een flits” in mijn kop uiteenspatte.-- Sedertdien leef ik om de haverklap in een soort uitgetreden bewustzijn (“état second”; *E.R.F. 196*), -- in een onwerkelijke wereld. Onwel weet ik mij,-- buiten mijzelf getreden.-- Het is moeilijk weer te geven: het is alsof ik mijzelf zie leven van buiten mijzelf.

Vooralsens sensitieven en zienden klagen met de regelmaat van een klok, indien althans zij aan een weerbots onderhevig zijn, in juist dezelfde zin.

‘Nihilisme’.

Ook doorleef ik een gevoel van “heeft het nog zin?”.

Opm.-- De term ‘nihilisme’ komt van het Latijnse ‘nihil’, niets. ‘Nihilisme’ hier wordt verstaan als de indruk, de soms zeer sterke indruk dat de algehele werkelijkheid en, natuurlijk, het leven daarin ‘niets’ is,-- zinloos is.-- Ook dat is een kentrek van de occulte aanval. Men wordt depressief. Met een uit de ziele diepten opduikende treurigheid.

Men heeft mij gezegd dat die toestand niet van blijvende aard is, maar geen enkele tranquillizer (kalmeermiddel) doet er iets aan.

Opm.-- De soms radicale onmacht van de gevestigde geneeskunde kan - let wel - kan één kentrek van occulte aanval zijn. Want het kan zijn dat degene die de aanval uitvoert, mèt de aanval eveneens het vermogen om schijnbaar echt door gewone medicatie geholpen te worden meegeeft. Men kan niet achterdochtig genoeg zijn.

Angst.-- En ook: ik heb al maar door angst. Ik moet de hele moed bijeen scharrelen om b.v. te winkelen of een doodgewoon ritje met de wagen te maken. Ik heb letterlijk angst om angstig te worden. Ik geraak al in paniek bij de simpele gedachte dat de crisis, voor de zoveelste keer, zal opkomen.

Opm.-- Jezus, die als “ebed Jahweh” (Isaias’ lijdende dienaar van de Heer) onze angsten a.h.w. samengevat doorleefde, wordt vanuit dergelijke ervaringen begrijpelijker. In de olijfhof zweette Hij het uit ...van angst. O.m. doordat hij vanwege Satan en de hele satanie aan weerbots onderhevig was. Zoals nooit iemand buiten hem het was, is of zal zijn.

Medemenselijkheid.-- En ik mag nog van geluk spreken: mijn man toonde zich tot nog toe vol begrip. Zonder dat zou ik allang alle hoop opgegeven hebben nog ooit uit die nachtmerrie te geraken. Maar, in feite, is er dan nog wel enig uitzicht voor mij? Tot daar de aanhaling.

Opm.-- Overgankelijke weerbots.-- Wij hadden het *E.RF.* 229 over het tweede type van magie, nl. de onbewust-actieve.-- M. Delpastre, o.c., 13s., tekent perfect de tweesnedigheid ervan.

1. Zelf zijn dergelijke ‘nefasten’ of ‘ontdoopten’ “vol onheilen”.

Zelf lijden zij eronder. Zelfs indien zij schoonheid, gezondheid, verstand, geld bezitten, zijn zij ongelukkig heel hun leven. Zo b.v. wanneer zij met een werktuig aan de arbeid toe zijn, “l’outil casse dans leurs mains” (breekt het werktuig in hun handen).-
- Aldus letterlijk schrijfster. Wij onderstrepen ‘leurs’ (‘hun’), want in niet onder een weerbots lijdende handen breekt hetzelfde werktuig helemaal niet.

2. Maar zelf zijn zij dan ook vol boosaardige bedoelingen,-- afgunstig van wat anderen aan goederen vertonen.

Opm.-- Inderdaad: zelf zijn zij slachtoffers en juist daardoor zijn zij teleurgestelden. Wat zij dan in de vorm van overdragen, doorgeven van kwaad uitwerken,-- vaak onbewust. Wat overgankelijkheid ((transitiviteit) is van:

a (de bron van hun weerbots) over

b (zij zelf) naar

c (wie ermee in aanraking komt).-- Dit ‘ABC’-schema is klassiek!

3.-- Een extra-subjectief model.

Wij kiezen opzettelijk de term ‘extra-subjectief’ i.p.v. ‘objectief’ omdat het ‘subjectieve’ model even ‘objectief’ (werkelijk vaststelbaar) is.-- Wij kijken nu naar de structuur (vooral de narratieve structuur).

Bibl. st.:

-- *Baleine De Philippe, La saison des fièvres* (Roman), Paris, Flammarion, 1991.--
Het werk is een verhaal van avonturen in Afrika.

a.-- Gérard Heuliez, een ingenieur in Equatoriaal Guinea, heeft niets dan misprijzen over voor de plaatselijke ‘fetisjen’ (*E.RF.* 92; 145) en godheden.

b.-- Maar hij ondergaat een weerbots (“choc en retour”).-- Hij geraakt verstrikt in de netten van een negro-Afrikaanse schone, een ‘kirkè’ (= tovenares) met een “zijden opperhuid”. Onovertroffen is zij in bed maar ook in de vaardigheid van het werpen van een (nood)lot.

c.-- Uiteindelijk geraakt hij van zijn lotsworp af dankzij een marginaal ‘priester’. Sedertdien heeft hij geen overlast meer van demonische en wellustige ‘spoken! -- Let wel: de roman steunt op gebeurde feiten.

Steekproef 44.-- Larvae (occulte kopvoeters). (234/240)

Wij hernemen even de grote draad doorheen onze steekproeven. *E.RF. 105vv.* leerde ons Tylor's animisme globaal genomen kennen:

- a. Souls (zielen, in de voordoodse en nadoodse vorm) en
- b. Spirits (geesten, godheid, Opperwezen, demonen e.d.m.).

M.a.w.: wezens. Het domein van het heilige (het occulte of verborgene) omvat processen (b.v. de wetmatigheden van de weerbots), akten (b.v. witte of zwarte magieën). Maar vooral wezens!

Opm.-- Ch. Lahr, S.J., *Cours de philosophie*, Paris, 1933-27, 604ss. (*Méthode des sciences naturelles ou biologiques*), trekt de aandacht op het feit dat de biologische wetenschappen, zelfs wanneer zij rein fysicaal (natuurkundig - scheikundig) te werk gaan, niet kunnen, ja, niet mogen vergeten dat zij met wezens te doen hebben.

“Als positieve wetenschap let de biologie op de levensprocessen en -akten om er de wetmatigheden van bloot te trekken. Als wetenschap die zich met levende wezens bezighoudt, let zij op de enkelingen en de types waarin de ze kunnen gerangschikt worden”. (O.c., 605).

Nu is een levend wezen altijd een tot alle andere - zelfs soortgenoten van hetzelfde ‘type’ - niet herleidbaar iets! Al wat individueel, singulier, uniek, enig is, heeft de meeste wetenschappers - behalve die van romantische strekking (de romantiek vond dat het singuliere ook object van wetenschap kan zijn, vooral wanneer het aardrijkskunde en geschiedenis betreft) - nooit erg aangetrokken: zij hebben meestal een zeer eenzijdige en enggeestige voorkeur (d.i. een meestal onbewust axioma) voor processen en wetmatigheden. Want zelfs akten (daden) zijn niet erg ‘manipuleerbaar’ en b.v. voor willekeurige herhaling vatbaar. Laat staan gehele wezens.

Welnu, Tylor zag juist: een zeer groot gedeelte van al wat ‘heilig’ is, is levend wezen.

Dat maakt dat, zoals in het geval van de aardrijkskunde en de geschiedenis de wezens a.h.w. opgaan in typologieën allerhande en zelfs in wetmatigheden. Religie is in zeer hoge mate een kwestie van levende wezens. Daardoor is zij zeer sterk onmanipuleerbaar voor vakwetenschappers.-- Nu is het terrein voorbereid voor een nieuw gedeelte van deze cursus: de wezens.

Opm.-- Een epistemologische (kennisleerstellige) opmerking komt hier op haar plaats.-- Jacquelyn Wonder/ Priscilla Donovan, *Utilisez les pouvoirs de votre cerveau*, Presses Rocket, 1990 (// *Whole Brain Thinking* (1985), 257, schrijft wat volgt.

De visualisering en de ouden.

De psycholoog *J. Jaynes*, in zijn *The Origin of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind*, Boston, 1977, toont, op grond van vergelijkende geschiedenis, aan hoezeer “de ouden” - van Mesopotamië tot Peru - inzake denkwijze van ons verschilden.

Zij ‘experimenteerden met:

a/ “auditieve hallucinaties”, d.i. stemmen van godheden (op juist dezelfde wijze waarneembaar als in het Oude Testament of in Homeros’ *Ilias*) en/ of

b/ ‘gezichten’ (‘visioenen’) (zoals het braambos dat in vlammen staat (Mozes in het O.T.) en andere Bijbelse wonderverhalen.

Deze stemmen en verschijningen - product (volgens de psycholoog) van de rechter hersenlob - deelden aan een enkeling of een groep mee wat het ‘numen’ (de heilige wil) verlangde.

Opm.-- Deze psycholoog heeft tenminste gevat dat er een ander type van waarnemen bestaat dat hij, overigens met de Bijbel, samenvat met twee termen: stemmen en verschijningen.

Waarom vermelden wij dit nu hier? Omdat enig weten omtrent wezens enkel via communicatie en interactie gaat. Religieus leven - bij de ouden en de postmodernen - is geen laboratoriumzaak maar leven en levend samenwerken met numineuze wezens.

Dàt gaan wij nu nauwkeuriger weergeven,-- niet in (psychische of zelfs vooral psychiatrische) termen als “auditieve hallucinaties” - in termen van gewone menselijke ervaring. -- Onze methode getrouw geven wij voorbeelden. Dit is: inductieve steekproeven uit een overingewikkeld domein.

Larvae (kopvoeters) (235/240)

In het antieke Latijn is ‘larva’ **a.** spook, **b.** masker (maar dan spookachtig), terwijl ‘larvalis’ ‘spookachtig’ betekent en ‘larvatus’ ‘behekst’ (“van een spook bezeten”).

Een goed Nederlands woord is er niet voor, maar (occulte) ‘kopvoeter’ geeft minstens de uitwendige vorm weer.

Titanisch-olympisch en satanisch.

Herlees *E.RF. 156v.* -- Daar zagen wij dat de basisenergie - buiten de Bijbel - titanisch (wild) en/ of olympisch (beheerster) is. De Bijbel noemt dit het domein der “onreine (= Jahweh - en Drie-eenheidvreemde) geesten” wier kopstuk Satan is.

Wij gaan nu zien waarop zoiets kan neerkomen, wanneer ongevormde en zelfs gewetenloze personen zich aan al wat occult is wagen.

Wat nu volgt, is de rauwe blootlegging van het in de grond titanisch-olympische en satanische wezen van al wat buiten de Bijbelse openbaring occult is.

Bibl. st.:

Marguerite Gillot, Aux portes de l'invisible, Neuchatel (CH), 1968, 36ss..

Schrijfster is verpleegster in een Parijs ziekenhuis (kraaminrichting). Zij was geïnteresseerd in occultisme maar, zoals eventjes uit het verhaal blijkt, diep christelijk gelovig. Gelukkig voor haar!

A.D. wou mij te allen prijze tot haar actieve medewerkster in occulte aangelegenheden maken. Zij zag in mij "een medium" dat, onder haar leiding, een hoge graad van occulte machtigheid kon verwerven. Waarvan zij alle voordeel zou binnenhalen.-- Zij wilde dat ik mijn werk liet staan. Ik weigerde categoriek.

Opm.-- Zulke situaties doen zich heden, nu New Age in is, dagelijks voor.

Waarop zij mij trachtte d.m.v. magie te bewerken. Wat zij versterkte door herhaalde bezoeken.-- Op zekere dag - ik kraakte onder het werk - viel zij bij mij binnen "uit lust om een babbeltje te slaan". Maar dat lustte ik allerminst.-- Daarop verkoos zij "zich dan maar wat uit te rusten" op mijn bureel. Maar... 's avonds zat zij daar nog steeds.

Opm.-- Schrijfster krijgt ze buiten en zag ze nooit meer weer.

Opm.-- De methode is duidelijk: een nagelaten sfeer scheppen (*E. RF. 231 (151)*).

Juist negen dagen later.-- Juist negen dagen later werd ik om 1 uur 's nachts opgeroepen voor een anesthesie, bij een bevalling.-- Terwijl ik bezig was, voelde ik mij door een ondefinieerbaar onbehagen (*E.RF. 231*) overweldigd worden. -- Mijn vermoeidheid was groot. Een vermoeidheid die zich reeds sedert enkele dagen liet voelen. Waartegen ik vocht en die die avond versterkt was.

Opm.-- "'s nachts": *E.RF. 54; 67; 100; 113; 217*.

Vlug liet ik mij in bed vallen. In de hoop er bij het ontwaken weer bovenop te zijn.-
- Maar een uur later werd ik wakker van ondraaglijke koppijnen die, bij de minste ademhaling, nog toenamen. Het was alsof men mijn hersenpan had opengebrouwen en mijn hersenen bloot lagen (*E.RF. 232: 'flits'*).

Opm.-- Schrijfster had 40° 2/10 koorts.

Terwijl ik aan het nadenken was over de bron ervan, zag ik plots twee afzichtelijke, slijmerige noch dierlijke noch menselijke wezens heen en weer wiegen.

Het lichaam loopt op een soort ‘staart’ uit (zoals de spuwiers van kathedralen). De ene was roodachtig, de andere groenachtig. Met een grijnslach schommelden zij op en neer,-- met een sarcastische glimlach.

Opm.-- De ‘staart’ is eigenlijk de vervanging van een lichaam: de ‘kop’ vloeit als waaierende gordijntjes uit in een staart.

De roodachtige kopvoeter(in) is vrouwelijk, de groenachtige mannelijk. Want eigenlijk zijn larvae (enk.: larva) androgienen, manvrouwelijke wezens (*E.RF.* 160),-- uiterst gevaarlijke titanen/ titanieden.

Meestal zijn het de occulte leermeesters/ leermeesteressen van degene die daarmee werkt: zij trekken letterlijk in degene die ze oproept a.h.w. en, met de kundalini (levenskracht) van de oproepende, treden zij uit hem/ haar uit en trekken naar het slachtoffer. Vgl. *E.RF.* 228 (*Magische werking*). In vele gevallen weten degenen die ermee werken, het niet eens. Naieverwijze schrijven zij dan het ‘effect’ aan zichzelf toe.

Ik wist dat ik niet ‘ijlde’ (ijlkoorts had). Wel was ik dodelijk beangstigd. -- Vgl. *E.RF.* 232 (*angst*).-- Plots was het mij duidelijk: mijn toestand had een occulte oorsprong! Op datzelfde ogenblik hoorde ik een stem zeggen: “Het zijn larvae”.

Opm.-- Schrijfster verwijst hierbij naar *J.K. Huysmans, Là-bas*, Paris, Flammarion, 1985.

De heruitgave van Y. Hersant (red.: Uitgever) is volstrekt aanbevelenswaardig. Huysmans kende grondig “New aAe” van een eeuw geleden. Het boek, *Là-bas* (Daarbeneden), tekent de satanistische inslag van al wat aan occultisme deed in zijn dagen: met de nauwkeurigheid (akribeia) van de naturalisten van zijn dagen geeft hij meteen een soort autobiografie die voor wie niet in het sacrale en het occulte thuis is, als een bizar stuk overkomt.

Inzake problematiek staan wij heden niet zoveel verder, zoals Hersant ten andere aanduidt.-- Volgens Hersant zijn de tweeëntwintig hoofdstukken de tegenhanger van de tweeëntwintig kaarten van de tarot.

Meteen wist schrijfster dat, indien, die wezens haar aanraakten (*E.RF.* 50;52), dan de schielijke dood behelsde. Zij sukkelde daarop naar haar bureel. Met de pendel o.m. (*E.RF.* 181) gaat zij, over een kaart van Parijs en omgeving gebogen, na welke bron die aanval uitvoerde.-- Plots wipte de pendel op en ontviel haar zelfs ...boven de woonplaats van A.

Opm.-- Op zo'n situaties reageren de mensen, de slachtoffers, zeer verschillend: schrijfster reageert actief-ondernemend (van waar/ wie/ hoe wat te doen). Indien men gelaten reageert, dan slaagt de occulte aanval veel veel beter.

Ondertussen - door mijn 'instinkt' gedreven - bleef ik op de larvae letten die altijd maar bengelend naderden. Ik keek ze aan. Maakte het kruisteken. Op datzelfde moment - met een geluid als van gekreukt zijdepapier - verzwonden zij de lucht in. En verdwenen zij uit mijn gezichtseinder.

Onmiddellijk kon ik diep ademen en kalmeerden mijn onuitstaanbare koppijnen. Ik verliet mijn studio om mij even op te frissen.- De verpleegster van nachtwacht op het eerste verdiep daalde juist de trap af: met een kreet bleef zij verstemmen en ontzet staan. Zij riep het uit: "Ik ga uw moeder opbellen (...)". Ik vroeg haar mij een grog te bereiden. Tot daar het relaas.

Opm.-- Het visualiseren, d.i. in de in- en/ of verbeelding tot gegevenheid brengen (*E.RF. 01; Fenomenologie*), is één onderdeel van de mantiek of het wichelen.-- Onze geest is inderdaad meer dan enkel maar verstand/ gemoed- en waardevolgen/ wil. Hij is ook inbeelding, d.i. het in beelden (auditieve of visuele of andere) omzetten van wat er eerst niet is maar ter sprake komt. Hij is ook verbeelding, d.i. het met de beelden opvangen van wat er is en het zo waarnemen.

Het eerste type heet imaginair te werk gaan ("Ik stel mij een rode driehoek voor"); het tweede is imaginaal ("Ik hoor de innerlijke stem"; "Ik zie daar de twee larvae").

M.a.w.: het imaginatieve leven van onze geest is scheppend-constructief (een kunstenaar ontwerpt in zijn verbeelding een beeld, d.i. hij beeldt het zich in voordat het er is) en waarnemend (occulte werkelijkheden als zich in de ijlstoffelijke wereld situerend komen in onze verbeelding, in beelden, door).-- Een ontwikkelde mantiek omvat steevast dit aspect.-- *E.RF. 135* (Zo zag G. Walther de aura: visualiserend).

Een baby als vervangslachtoffer.

Schrijfster is er dus vanaf. Maar er is meer. In de zwarte (*opm.--* louter titanisch-olympische, satanische) magie - aldus schrijfster - is er een wetmatigheid (die ik toen niet beseftte): "Indien iemand zich van larvae bedient, d.i. van wezens die enkel o.g.v. menselijk bloed (*E.RF. 60; 119; 124; 145*) kunnen bestaan, dan willen deze te allen prijze een slachtoffer".

Opm.-- Welnu, schrijfster viel sterker uit dan (*E.RF.* 215; 220: 230) A.O., doordat zij **a.** de bron had ontdekt en **b.** gebeden had (*E.RF.* 54; 66; 86; 101; 102; 109; 114; 140, 147, 205; 207), door het kruisteken te slaan.

Daarop wierpen de larvae zich op een wezentje zonder verdediging,-- een baby pas drie dagen oud. Zijn bedje stond toevallig juist boven mijn kamer. Het stierf plots.

Vgl. *E.RF.* 237 (*Schielijke dood*).-- De artsen die de analyses uitvoerden en niets vonden dat de schielijke dood verklaarde, stonden voor een raadsel.-- Dit was mijn eerste contact met de magie van laag gehalte.

De nagelaten sfeer.

Enkele dagen later onderzocht ik, met de pendel de zetel waarop A.D. zich zeer lang had neergezet.-- Schrijfster ontdekt de ‘stralingen’ = getuigerest).-- Op dezelfde wijze ontdekt zij een kleine omslag van A.D., met daarin een gedroogde roos (“zogezegd geplukt op het graf van S. Franciskus van Assisi”): net zo onheiluitstralend als de zetel.-
- Ik verbrandde de bloem op het marmer van mijn schouw. Tot mijn grote verbazing deed zich een kleine explosie voor, gevolgd door een blauwe vlam die een solfergeur achterliet. “Dat was voorzeker (wat men in de magie heet) een volt.”

Opm.-- ‘Volt’ is een magisch geladen voorwerp,-- nogal vaak een wassen beeldje b.v..

De weerbots.-- Enkele avonden nadien deden zich ‘dezelfde’ fenomenen voor: vanzelf zich sluitende deuren, vanzelf lichtende lampen.-- Ik vermoedde dezelfde bron. Ik besloot er een einde aan te stellen.--

Opm.-- Schrijfster roept de hulp in van een Baskisch genezer (magnetiseur). Deze raadt haar aan in de vier hoeken van haar studio een pentakel (geladen afweervoorwerp), door hem bereid, te plaatsen. In dit geval was het een salomonszegel, d.i. een meetkundige figuur (*E.RF.* 126) gevormd door twee driehoeken die tot een zeshoek ineengevoegd zijn. Dit komt uit de joodse en alchemistische tradities.

De avond daarop -- toen ik rond middernacht een bad nam, te midden van de stilte van de kliniek - hoorde ik een zacht geluid, als van een lichaam dat valt, in de kamer boven mijn badkamer. Zij was toevallig niet bezet.

Plots kwam de verpleegster van nachtwacht de trap afgelopen, buiten zichzelf. De vrouwen naast de kamer belden verbeter in de overtuiging dat ergens een vrouw uit haar bed getuimeld was.

Ik trok naar boven, naar de kamer. Alles was er normaal. Behalve dat ik, bij het half open venster, de uitstraling van A.D. opving. Haar ‘astraal’ (*opm.--* eigenlijk de juiste uitdrukking; vgl. *E.RF. 197 (De tweede schim)*) lichaam was zonder twijfel mij eens te meer komen opzoeken maar de pentakels hadden de toegang tot mijn studio verhinderd.

De weerbots.

Schrijfster valt sterker uit dan A.O.. -- Enkele dagen later vernam ik - het is bizar maar wetmatig - dat A.D. sedert die avond ten gevolge van een val verlamde benen had. Eén van haar leerlingen zei mij dat zij voor verschillende weken niet kon gaan.

Opm.-- Dat is nu een staaltje van zwarte magie.-- Er bestaat een enorme literatuur over. Misschien is *Ghislaine Lapeyre, Envoûtements, désenvoûtements*, Ed. Al. Lefeuvre, 1982, nog van het meest overzichtelijke. Zij onderscheidt tussen lotsworp (‘envoûtement’), tegenlotsworp (‘contre-envoûtement’) en lotsworpbezweering (‘désenvoûtement’). De twee laatste zijn moeilijk heel en al te onderscheiden.

Zij rekent het ‘exorcisme’ (bezweering) niet tot de lotsworpbezweering, doordat, volgens haar, een bezweering enkel geldt waar bezetenheid is.

Daar moet tegenin gebracht dat wie aan bezweering van bezetenen doet, zeer zeker al de wetmatigheden van het behandelen van een lotsworp grondig moet kennen en meester zijn. Zoniet heeft men de drama’s die b.v. de beruchte film *The Exorcist* te zien geeft.

Schrijfster haalt *Michèle Curcio, Surprenante magie*, Ed. Desforges, aan voor een definitie: “Een lotsworp is een magische bewerking, volgens traditionele (*opm.--* of recente) ritens uitgevoerd,-- met altijd aan de basis, vanaf het begin, een sterke, welomschreven wil om schade toe te brengen,-- de wil alleszins om een mens aan de macht van een ander mens te onderwerpen”.

M. Curcio onderstreept wat wij “titanisch-olympisch en satanisch” heten: “Degene die een lot werpt, oefent op zijn/ haar slachtoffer een energie uit die hij/ zij meent nauwkeurig te leiden en te beheersen, maar het is al te dikwijls een gewelddadige en onbeheersbare energie”

Wij kunnen dit laatste enkel maar bijtreeden. Magie is op zich niet iets voor onvolwassen geesten. En dan nog!

Steekproef 45. -- Wezens in het onzichtbare (het astrale) (241/244)

G. Welter, *Les croyances primitives et leurs survivances*, Paris, 1960, 52s., zei ons dat - volgens het animisme - de ziel (en de zielestof) hetzij in droomvorm (dag- of nachtdroom) hetzij door bewerkingen van magie het lichaam kan verlaten.

Zo-even zagen wij dat een zwart-magiëerin uittreedt, begeleid door twee 'larvae' of occulte kopvoeters. Nu gaan wij op andere vormen van buitenlichamelijke ziel en zielestof in. Maar meteen om na te gaan wat zoal aan 'wezens' aantrefbaar is in de fijnstoffelijke werelden die ons omgeven, ja, waarin wij 'baden'.

Ch. Lancelin, *La vie posthume*, Paris, Durville, s.d., 140/145 (*Le cercle d'effroi*); 167/176 (*Le plan astral*), licht ons daaromtrent - gebaseerd op een hele reeks proefnemingen - in, globaal genomen.

A.-- Hij onderscheidt een drieledig peil.-- Bovenaan situeert hij de goddelijke wijsheid met haar "hogere axiomata" ("principes supérieurs"). Daaronder plaatst hij de astrale sfeer, met haar wetmatigheden.

Terloops: sedert wij het uitdrukkelijk over het animisme hebben, doen wij, in de grond niets anders dan die astrale sfeer - het animistisch systeem - bestuderen.

Onderaan situeert hij de grofstoffelijke werkelijkheid, waarin wij met onze zintuigen en ons aan die zintuigen gebonden verstand dagdagelijks leven.

Opm.-- het (occult-religieuze) mensbeeld.

Met onze immateriële, onsterfelijke ziel (*E.RF.* 212) situeren wij ons op het peil van de goddelijke wijsheid. Met ons fijnstoffelijk (etherisch-astraal) zielelichaam worden wij geplaatst in het animistisch systeem (waarvan de astrale sfeer het doorslaggevende gedeelte is) (*E.RF.* 241). Met ons biologisch (grostoffelijk) lichaam horen wij thuis in de grofstoffelijke wereld.

Terloops: dat is één van de redenen waarom men zegt dat de mens "een microkosmos in de makrokosmos" is, een kleine wereld in de grote wereld.

Opm.-- Alle mythologieën (die de archaische vorm van filosoferen) zijn en alle filosofieën die 'conform' (M. Schier) zijn met die alleroudste zienswijze, vertonen op de ene of de andere wijze de zo-even geschetste drieledige structuur.

Vooraf echter de laatantieke - pythagoreïzerende en patroniserende - 'theosofieën' (godgelovige filosofieën).

B.-- Lancelin onderscheidt o.m. de volgende soorten wezens.

Hier is een klare typologie zo goed als onmogelijk, gezien het overingewikkeld karakter van al wat in de (etherische) en astrale sferen leeft.-- Maar wij geven dan toch wat volgt.

1.-- Lancelin, met vooral een zekere archaïserende traditie,

situeert bovenaan “een gestreng hiërarchie”, d.i. een aan zeer strenge zedelijke en andere wetten onderworpen (of zich onderwerpende) rangorde van wezens.-- “Deze hiërarchie, als geheel gezien, strekt zich uit van het minst geëvolueerd wezen tot de godheid (“la Divinité”), die, terloops gezegd, bij Lancelin niet zo helder Bijbels is.

Zij omvat met zekerheid - in haar lagere en middengraden - gestorven mensen. Maar de hogere graden moeten bezet zijn door wezens van hoger peil,-- ontwikkelder dan de mens. (...).

Nog hoger gesitueerd moeten zich de dienaren/ dienaressen bevinden die direct onder de Godheid staan, die alle weten en alle goed bezit. Of men ze nu ‘elementairen’, zoals “het occultisme”, of ‘engelen’ zoals het christendom heet, het gezonde redeneervermogen zegt ons dat zij er moeten zijn. (O.c., 169).

Opm.-- De Bijbelse - vooral de streng apocalyptische (*E.RF. 19*) - tradities komen, in de weergaven van de onzichtbare werelden, in hoge mate overeen met Lancelin's beeld. Maar wij gaan ons daar nu niet in verliezen.

2.- Elemantairen/ elementalen.

Onder ‘elementairen’ verstaan wij met Lancelin hogere geesten over het algemeen. Onder ‘elementalen’ verstaan wij, met hem en heel wat anderen, lagere geesten.

Opm.-- Al wat ‘heilig’ of ‘occult’ is, is - daar komen wij later op terug- ‘taboe’ (d.i. met grote omzichtigheid te benaderen).

Lancelin, o.c., 169s., zegt wat volgt.-- Om uit te maken wat er waar is in de fameuze toverboeken (*Le petit Albert, Le dragon rouge*) - die, terloops, nog heden dagelijks door waanwijzen aangewend worden -, heeft Lancelin mensen in magnetische slaap (*E.RF. 107*) gebracht en in een “magische cirkel”, op de grond uitgetekend, het gewijde zwaard inbegrepen, geplaatst.

Dit om ze te beschermen.-- Zij zien de kring als “in vlammen”(E.RF.129) terwijl zich rondom fantastische wezens met zeer veranderlijke verschijningswijzen bewegen (= elementalen,) en in die kring trachten binnen te dringen. -- “Eén keer is het gebeurd dat die wezens dermate angstwekkend overkwamen dat, om een mogelijk ongeluk te voorkomen, ik het experiment moest opschorten”.

Terloops: de larvae in vorig hoofdstuk komen uit dergelijke toverboeken. Men vergeet niet dat de lagere formules inzake mantiek en magie louter steunen op titanisch -olympische en satanische energieën en -wezens (*E.RF.* 156; 235). Let wel op de formulering: energieën-zonder-wezens en wezens-zonder-energieën bestaan niet! Wat sommige waanwijze occultisten/ occultistes die beweren zelf alleen te werken, daar ook over beweren.

3.-- Andere 'entiteiten'.

De term 'entiteit' is gangbaar en betekent 'onzichtbaar' wezen. -- Lancelin noteert: uittredenden, magnetisch wakenden of -slapenden, sensitieven-in-volle-crisis (die onder de druk van de crisis noodgedwongen uittreden),-- drugverslaafden,-- 'dromers' die een zielereis doormaken.

Besluit.-- Na al wat wij gezien hebben tot nog toe inzake het heilige, is een apart kapittel over de samenhang tussen 'heilig' en 'taboe' eigenlijk niet meer nodig: de feiten spreken uit zichzelf.

Opm.-- Aan wat Lancelin zegt omtrent toverboeken, kan nog het volgende toegevoegd worden.

1. Seksboeken stralen juist dezelfde lagere elementalen uit in het astrale gebied als de vulgaire toverboeken. Enkel maar dat de valse charme de afzichtelijke energieën- en -wezens die met porno verbonden zijn (om van het verband tussen porno en maffia e.d.m. te zwijgen), beter bedekt.

2. Sciencefiction (voor een goed gedeelte) en fantastische literatuur stralen analoge energieën-met-wezens uit in het astrale gebied.

Wij verwijzen b.v. naar :

-- *N. Spehner, Ecrits sur la science-fiction* (Bibliographie), Longueuil (Québec), 1988;

-- *Fr. Rottensteiner', The Fantasy Book (An Illustrated History from Dracula to Tolkien)*, New York, 1978 (waarin 52/55 (*Werewolves*)).-

Merkwaardig dat een groot aantal tijdgenoten - intellectuelen dan - zo graag opgaan in 'ingebeelde' dingen, 'fictie' geheten. Zoals *A. Burms, Fictie, zelfbedrog, contemplatie*, in: *Tijdschr.v.filos.* 52 (1990): 1 (maart), 3/16, zo goed uit de doeken doet.

Ook 'alternatieven' lijden daaraan: *Fr. Mancel, Hrsg., Wunschtraum und Experiment (Vom Nutzen und Nachteil utopischen Denkens)*, Freiburg, 1970 (*// Utopias and Utopian Thought*), met twaalf auteurs aan het woord, belicht het utopische denken dat desnoods met mensen en samenlevingen experimenteert).

-- R. Ruyer, *La gnose de Princeton (Des savants à la recherche d'une religion)*, Paris, 1974, 26s., noteert dat de 'cosmosaanbidders' ('cosmolatres'), 'palomariërs' of 'theosofen' (zoals zij wel eens spottend geheten werden) een tweesnedige aandacht aan sciencefiction besteedden:

“Deze gnostiekers (*opm.*-- aanhangers van een 'gnosis' of occult weten) (...) koesterden een voorliefde voor sciencefiction, die ik (= steller) overdreven vond. Zij leverden er voortdurend boeiende bijdragen van af.

Men weet dat sciencefiction in de VSA, dikwijls de gelegenheid biedt tot “mentale ervaringen” met grote filosofische draagwijdte. (...). Toch bestrijden meerdere gnostiekers deze neiging: “Estheten - zo merken zij aan - geloven gemakkelijk dat een film of een toneelspel “een bewijs” is op sociaal of politiek gebied”.

-- H. Gris/ W. Dick, *Les nouveaux sorciers du Kremlin, Paris, 1979* (Ned.: *Nieuwe parapsychologische ontdekkingen achter het IJzeren Gordijn*, Haarlem, 1979), 60, schrijft: “Toen de sovjetgezagdragers - in 1968 - ermee begonnen waren de ufo's (onbekende vliegende voorwerpen) met een scheef oog te bekijken, zagen de fans van ufo's zich ertoe verplicht dekking te zoeken.

Russen zijn verlekkerd op sciencefiction. De bewindslieden vinden geen graten in discussies over sci-fi-onderwerpen. Gevolg: de “Club der fantasten” was een gedroomde dekmantel voor burgerlijke vorsers inzake ufo's”.

Opm.-- Deze twee aanhalingen (VSA en ex-Sovjet-Unie) doen ons letten op een wereldwijde hang naar ficties allerhande.

Welnu, herlees *E.RF. 225/226 (Gedachte/ gedachtevorm/ zelfstandige gedachtevorm)*: wanneer b.v. de neo-gnostici van Princeton (en andere hogere instituten) zich collectief inleven in een al was het sciencefictiongedachte, dan scheppen zij op de duur een zelfstandige gedachtevorm. Deze trekt in de geest van denk- en leefgenoten. Zo vormt zich, ongemerkt, een mentaliteit. Dit onder geleerden van (zeer) hoog intellectueel peil”.

Opm.-- Vergeten wij hierbij ook niet dat sciencefiction en utopie visualiseringen (*E.RF. 238*) zijn, van het imaginaire type, maar dan zo dat door het volgehouden cultiveren ervan iets imaginaals (zelfstandige gedachte vorm) ontstaat.

Opm.-- Dat ficties wereldschalig kunnen worden, bewijst *J. Tolkien* (1892/1973) met zijn trilogie *The Lords of the Ring* (= *In de ban van de ring*), een soort epos (met Keltisch-mythologische achtergrond) dat in bijna alle talen van de planeet vertaald werd.

Steekproef 46.-- De dubbelgang(st)er. (245/ 247).

De buitenlichamelijke ziel(estof) kan de vorm aannemen van wat men heet “een dubbelgang(st)er” (in het Frans “un double”).-- In dit verband situeert zich de term ‘bilocatie’ (letterlijk: tweemplaatsigheid).

Bilocatie is het feit dat iemand tegelijkertijd op meer dan één plaats gezien wordt, ja, actief is.

Opm.-- De systechie (tegenstellingspaar) “asport/ apport” kan hierbij een licht werpen. Asport is het feit dat iemand, hoe dan ook, verzwindt. Apport is het feit dat iemand, hoe dan ook, verschijnt. “Hoe dan ook” betekent dat daarbij b.v. dematerialisering plaats heeft, d.i. het feit dat een fysicaal iets verandert in een fluïdieke iets en, bij (her)materialisering, een fluïdieke iets verandert in een fysicaal iets.

Bibl. st.:

-- I. Bertrand, *La sorcellerie*, Paris, s.d., 57/59 (*Emilie Sagée*);

-- R. Réant, *Parapsychologie pour tous*, Monaco, 1982, 85/91 (*Le dédoublement*; 92/96 (*Les risques dans le dédoublement*); 97/105 (*Incorporation, vision suscitée, effet fantomatique*);

-- vooral Charles Lancelin, *L'âme humaine*, Paris, Durville, 1920.

-- Reeds Jakob von Görres (1776/1848) hield zich bezig met de stelselmatige studie van de buitenlichamelijke ziel. Zo onderscheidt hij:

a. wegvoering (“in de lucht weggevoerd worden”. zoals b.v. 2 *Kon. 2:16 (Elias)* of *Hand. 8:39. (Filippus)* dit lijken te vermelden);

b. met het biologisch lichaam ter plaatse blijven maar met de geest elders zijn.

De notulen van het proces van Mohra (een hekserijgeval)

Deze vermelden dat de beschuldigen staande hielden dat “de duivel” ze met het biologisch lichaam ‘wegvoerde’ (terwijl zij daarbij bij volle bewustzijn bleven) maar ‘iets’ dat op het biologisch lichaam lijkt, in de plaats stelde.

Dezelfde notulen vermelden echter ook dat enkelen - o.m. een vrouw - onder de inwoners van de stad Mohra, door “de duivel” bewerkt, met het biologisch lichaam ter plaatse bleven maar zo dat hun ‘kracht’ (*opm.--* de uittredende ziel) weggevoerd werd (waarbij het biologische lichaam natuurlijk in kataleptische toestand geraakte).

Staan wij nu stil bij de uittredingen van Émile Sagée.

De zegsman - volgens Bertrand - is sir Robert Dale Owen, ambassadeur der VSA in Napels.-- Wij zijn 1845,-- in het meisjesinstituut van Neuwelcke (op twaalf mijlen van Riga, in Vidzeme (Russisch: Lifliandii), het land der Livs, een streek in Estland en Letland).

Toen verbleven daar tweeënveertig meisjes, meestal van adellijken bloede. Onder het hulppersoneel bevond zich een zekere Émilie Sagée, van Franse nationaliteit, 32 jaar. Haar gezondheid was goed en haar gedrag voorbeeldig. Wel kwam zij over als “une nerveuse” een zenuwlijdstster. (*E.RF.* 293)

1.-- Niet zoveel weken na haar aankomst stelde men vast dat, wanneer de meisjes beweerden ze ergens gezien te hebben, vaak andere meisjes staande hielden ze elders gezien te hebben.

Op zekere dag zagen de meisjes plots tweemaal Emilie. De twee ‘Émilie’s’ verschilden in niets van elkander. Integendeel: zij deden juist hetzelfde,-- behalve dat de ene Émilie (de ‘echte’) een stukje krijt in de hand hield en de andere (de uitgetreden vorm) niet.

2.-- Kort daarop was, op zekere dag, een Antonia von Wrangel met haar opschik bezig, waarbij Émilie haar kleed op de rug dicht haakte. Antonie zag plots in de spiegel, toen zij zich omkeerde, tweemaal Émilie die haar kleed dicht haakte. Van het schrikken viel Antonia in bezwijming.

3.-- Soms, gedurende de maaltijden, verscheen de dubbelgangster rechtstaande achter de stoel waarop Émilie zat, weerspiegelde de bewegingen bij het eten maar de handen ervan waren zonder mes of vork.-- Soms verscheen de dubbelgangster in de neergezeten vorm toen Émilie van tafel rechtstond.

4.-- Op zekere dag was Émilie ziek,-- in bed. Antonia von Wrangel las voor uit een boek.-- Plots werd Émilie stijf, verbleekte en leek in bezwijming te vallen. Toen Antonia haar vroeg of zij onwel werd, antwoordde zij van neen maar met een zwak stemmetje.

Enkele seconden daarna zag Antonia zeer duidelijk Émilie op haar wandel hier en daar in het gebouw.

5.-- Op zekere dag waren de tweeënveertig jonge meisjes aan het borduren in één en dezelfde zaal, op het gelijkvloers. Vier glazen deuren geven uit op de tuin. -- Zij zagen Émilie bloemen plukken in de tuin terwijl plots haar dubbelgangster in een der zetels gezeten was.

Onmiddellijk keken de meisjes naar de tuin en zagen ze daar nog maar de vertraagde bewegingen en het ‘lijdelijke’ uitzicht vielen op: in de tuin was zij a.h.w. ‘ingedommeld’ en uitgeput.

Twee ondernemende meisjes gingen op de dubbelgangster toe en poogden ze aan te raken: zij voelden een lichte weerstand die zij verduidelijkten aan de hand van de weerstand die iets in neteldoek (mousseline) of zijde biedt. Eén der meisjes ging daarop dwars door een gedeelte van de dubbelgangster: nadat zij erdoorheen was, bleef de uittreding nog enkele ogenblikken ter plaatse om daarop geleidelijk te verdwijnen.

Dit fenomeen deed zich op verscheidene wijzen voor zolang Émilie daar werkzaam was (van 1845 tot 1846). Zo'n anderhalf jaar.-- Wel viel het voor dat zich gedurende weken niets voordeed.

Opm.-- Wat telkens weer opvalt, is dat hoe duidelijker de dubbelgangster waarneembaar was en a.h.w. materieel tastbaar (mousselineachtig, zijdeachtig), des te geremder, lijdelijker en uitgeputter Émilie zelf werd. Maar, zodra de dubbelgangster verzwond, herwon zij haar krachten.-- Cfr. *E.RF. 197 (De tweede schim)*.

Opm.-- Émilie was zich van de uittreding niet bewust. Zij vernam het doordat men het haar zei. Nooit zag zijzelf haar dubbelgangster. Zelf besepte zij ook niet welk effect dit op haarzelf had.

Einde.-- Het verhaal van Dale Owen: de ouders der meisjes maakten zich daar dermate ongerust in dat zij de meisjes wegtrokken. Zodat het instituut gesloten werd.

Opm.- Een magiër, *R. Réant, Parapsychologie pratique*, 101ss., vermeldt dat hijzelf elders 'verscheen' als een sterk licht.-- Hij deed dit experiment in het huis van een zekere Anne-Marie Goetzinger in de jaren zeventig.

Lange tijd oefende Réant zich in. Na verscheidene pogingen met anderen en dankzij sterke wilskracht stelde hij vast dat het zou lukken.

Hij zet zich rustig in een rotanzetel, op 14.04.1978 rond 22.10 uur. Concentreert zich (*E.RF. 72*) op de woning: met de indruk van een 'val' in volledige duisternis voelt hij zich zijn biologisch lichaam verlaten - met het geluid als van iets zijdeachtigs (o.c., 102). Met de indruk dat hij zich naar een lichtend punt richtte dat geleidelijk groter werd, terwijl hij uit een soort tunnel geraakte. Meteen was hij in de woning. Dwars door de deur. In de gang. "Ik concentreerde heel mijn energie om als een fel licht te verschijnen".

Zelfs de van niets wetende dochter van de Goetzingers werd iets gewaar. Mevrouw zag inderdaad het licht.

Steekproef 47.-- De kunstmatige elementaal. (248/251)

De term 'elementaal' verraadt nog het verband dat bestond tussen de 'elementen' (waarvan de archaische Griekse denker Empedoklès van Akragas (-483/-423) o.m. de bestanddelen of 'stoicheia' van de kosmos maakte) en de geesten van lagere oorsprong en van zeer uiteenlopende aard.

En inderdaad: nog steeds zijn er vuur-, lucht-, water- en aardgeesten allerhande. -- Doch nu gaat het niet daarover: de mens, indien hij/ zij weet hoe te werk gaan, kan ook zelf - kunstmatige - elementalen maken.

Axiomatiek.-- D. Fortune, Psychische zelfverdediging, Amsterdam, 193, 72vv..

Een gedachtevorm (*E.RF.* 225), d.i. een dosis levenskracht opgevuld met een welomschreven denkinhoud en inbeelding (visualisering), kan tot een kunstmatige elementaal gemaakt worden (daarin gelijkt hij op een fetisj (*E.RF.* 92; 145; 233)) en wel o.g.v. zeer intense concentratie van de gehele geest (*E.RF.* 228: *Jw. Lynn*). Zo'n 'wezen' is tot op zekere hoogte onafhankelijk van degene die het maakt.

Wat wij *E.RF.* 247 (*Réant als fel licht*) zagen, gelijkt daarop in die zin dat de schepper van dat felle licht verschijnt in zo'n gedachtevorm. Toch ligt het accent bij de kunstmatige elementaal eerder op de afwezigheid van de maker/ maakster in de elementaal, terwijl Réant zelf als kunstmatige elementaal verschijnt.

M.a.w.: Réant verschijnt in de vorm van een kunstmatige elementaal.

Als een elektrische batterij.

Wat betreft levenskracht, is de elektrische batterij een perfect model: indien iemand een kunstmatige elementaal gemaakt heeft, dan moet hij/ zij hem regelmatig opladen. Zoniet wordt hij geleidelijk krachteloos en verzwindt.

Dion Fortune onderkent drie aspecten.

Deze zijn de volgende.

1.-- Degene die een kunstmatige elementaal maakt, beeldt zich vooreerst een welomlijnde voorstelling in (imaginatief aspect; *E.RF.* 238: *visualisering*) die zodoende vorm aanneemt in de fijnstoffelijke wereldziel.

2.-- Hij/ zij bezielt ze met iets uit het eigen wezen.-- Een diep ingeslopen haat b.v. of een volhoudende, passionele liefde zijn, mèt de gedachten ermee verbonden, de gevoels- en gemoedsbron van de oplading.

3.-- Hij/zij situeert ze in een voor het doel geschikt element of natuurkracht.-- Herlees *E.RF.* 66 (*De energie- ingrediënten in een ouanga*).

Het mikpunt. (249/250)

In haar verwoording vermeldt Dion Fortune het mikpunt van de kunstmatige elementaal slechts zeer onrechtstreeks, nl. dààr waar zij zegt “voor het doel geschikt”.

Wij lichten dit nu toe aan de hand van wat een zekere oude of recente zwarte magie doet.

Bibl. st.: *A. De Rochas, L'envoûtement*, S.E.C.L.E., s.d..

1.-- In de Griekse oudheid waren de thessalische heksen, in Noordwest-Griekenland, in een van geneeskrachtige kruiden overvloeiende streek, zeer gekend. Om haar doel te bereiken betrokken zij het mikpunt zeer nauw in haar bewerking.

Uitputting en trage dood van iemand b.v. veroorzaakten zij door volgehouden, iedere dag, de wassen afbeelding van het mikpunt met naalden te doorsteken.

Zoals de Romeinse dichters Horatius (-65/-8), *Satir 1*, 8:30/34 (lanea en cerea effigies; wollen en wassen afbeelding) en Ovidius (-43/+17), *Ep. 6; Hypsipile* 91/92 (simulacra cerea, wassen afbeeldingen), ons nog zeggen.

De twee afbeeldingen verduidelijkten het doel: de wollen afbeelding, groter en dreigend, pestte de wassen afbeelding, kleiner en smekend (deze laatste beeldde het mikpunt uit).

Waar is nu de kunstmatige, fluidieke elementaal?

Hij situeert zich in het wassen model van het mikpunt en verlaat mèt een gedachtevorm van de heksen én de makende heks én het model om uitgezonden te worden naar het mikpunt.

2.-- De volt (m.).

De Rochas, zich steunend op *Stanislas de Guaita, Le temple de Satan*, Paris, 1891, 185, zegt wat volgt.

De volt is een materiële afbeelding van het mikpunt.

a. hoe gelijkender, des te doeltreffender (*E.RF. 51 (Gelijkenismagie)*).

b. Hoe aanpalender, des te doeltreffender (*E.RF.52 (Samenhangsmagie)*).

Dit laatste wordt verwerkelijkt door wat aan het mikpunt toebehoorde (haar, slijpje) in de volt in te werken.

Opn.-- Een kikker, een pad vooral, kan ook als volt dienst doen: men spreekt dan het dier (dat men in de plaats van het mikpunt beschadigt, door het b.v. met gifstof (H₂S₀4 (zwavelzuur)) te bewerken) aan met de voornaam van het menselijke mikpunt (identificering).

Ja, men imiteert b.v. de katholieke sacramenten van het mikpunt (doopsel, vormsel, eucharistie, huwelijk,-- heilig oliesel) op karikaturale wijze om zo de genaden van die sacramenten te vernielen en het mikpunt dodelijk te treffen.

3.-- *De vliegende geest.*

De Rochas, o.c., 41s.. -- De Rochas haalt *Ed. Dubus, L'art de d'envoûtement*, in: *Le Figaro* 29.02.1893, aan.-- Om het noodlot te werpen op iemand kan men "de vliegende geest" aanwenden.

Daartoe is nodig een gehypnotiseerd persoon (pp) wiens astraal zielelichaam (E.RF. 197), op bevel van de zwart-magiër(in) uittreedt en gericht wordt op het mikpunt.

1. Het zo uitgetreden en gerichte zielelichaam, dat in feite een soort kunstmatige elementaal in zich draagt, dringt in het mikpunt in en verstikt b.v. de bewegingen van het hart zo dat het sterft, met het gevoel doodgenepen te zijn.

2. Hetzelfde zielelichaam waarin een vervluchtigd gif is ingewerkt, dringt in het mikpunt en vergiftigt b.v. de streek van de longen zo dat het stikt met de indruk van een scheikundige geur.-- Na die bewerking wordt het uitgetreden astrale zielelichaam teruggeroepen en wordt de PP. wakker gemaakt.

Daartoe is ook b.v. bruikbaar een schim van een - voor het doel geschikte - dode.

1. Daartoe nam men graag iets van een opgehangen moordenaar (zijn dolk, zijn linnen, zijn haar, een beetje aarde van zijn graf of zo) om langs die volt de schim, d.i. het astrale zielelichaam van de bandiet op te roepen. Die werd dan gecontacteerd met de juiste gedachtevorm. Eens dat de schim de gedachtevorm begrepen heeft, trekt zij ze in zich en dringt daarmee - tenzij het mikpunt sterker is dan zij (E.RF. 214; 215; 220; 228) - in het mikpunt en voert het noodlot uit.

Herlees nu E.RF. 237 (*De larvae*).-- Wij leggen er de nadruk op: "sterker dan" speelt een beslissende rol, zoals blijkt uit E.RF. 239; 240.3.

2. Dit verklaart ook de mysterieuze dood van een aantal sterk uitstralende jonge meisjes (E.RF. 150). Men schaakt ze, hypnotiseert ze, laadt ze op met "volstrekke gehoorzaamheid" - verkracht ze al dan niet (meestal wel, omdat dit onteert-en-complex-aanzet van "Ik ben toch maar een slet meer in dienst van") - en doodt ze ritueel.

Eens in de andere wereld zijn zij dan uiterst bruikbare "vliegende geesten" (die eigenlijk een soort thessalische heksen worden). Doordat de shakti (E.RF. 155) zeer sterk is, is de magische bruikbaarheid van zo'n jonge meisjes bijzonder geschikt. Dit des te meer daar de shakti, eens ontdaan van de bovennatuurlijke genaden van de Bijbel, 'wild' wordt, -- titanisch-olympisch en satanisch (E.RF. 156), in heidens-mythologische of Bijbelse taal uitgedrukt.

Een elementaal 'Philip' als 'spook'.

Uitgangspunt: Réant die zich als fel licht toont (*E.RF.* 247).-- Vervang de éne mens Réant door een groep en vervang "fel licht" door een elementaal die kan spoken.

Bibl.st.:

-- *Iris M. Owen/ Margaret Sparrow, Philip, le fantôme*, Éd. Québec - Amérique, 1979 (// *Iris Owen, Conjuring Up Philip* (1976)).

Wij zijn 1972.

De Society for Psychical Research (sinds 1970) in Toronto (Canada) ziet een groep (*E.RF.* 226; 230) leden, rond Dr. George Owen, zich met de regelmaat van een klok zich concentreren op de vorming van een op louter inbeelding gesteund personage, dat 'Philip' geheten wordt, dat zich moet voordoen als een geest die spookt.

1.-- De groep verdiept zich in het midden der XVI-de eeuwen, beeldt zich een persoon in die rond 1550 zou kunnen geleefd hebben in Engeland. Maar zo dat met zekerheid die Philip nooit bestaan heeft. Wel geven zij hem een woning, een stel relaties, een persoonlijkheid.-- Cfr. o.c., 141/147 (*Pensée-forme et hallucination*).

2.-- Alle leden prenten alles scherp in het hoofd,-- vergaderen met als doel een gedachtevorm ('pensée-forme'), Philip, te maken.-- Gaandeweg lukt dit en de kunstmatige elementaal ontstaat.

Eerst trachtte de groep dit niet te doen zoals de spiritisten: zij mediteerden gezamenlijk b.v. (over Philip). Doch dit gaf niet zoveel. -- O.c., 41/46 (*Nouveau départ: Philip se manifeste à l'improviste*); 149/164 (*Le phénomène de Philip et le spiritisme*).

Twijfel en wantrouwen zwakten na een jaar het experiment af. In het spoor van C. Brookes-Smith, D.W. Hunt, K.J. Batcheldor (1960) volgen zij, gedeeltelijk, de spiritistische methode van de Victoriaanse periode (1880/1910): zij zijn blij samen, vertellen geestigheden, zingen liederen ('epoidè', lat. carmen, is toverlied),-- maar zonder speciaal medium (d.i. iemand die gemakkelijk met geesten communiceert) en niet in een donkerte maar met roze belichting.

Zeer vlug waren er klopfenomenen ('poltergeist'), ja, konden zij met Philip gemakkelijk converseren (met ja-en-nee methode).

Besluit.-- Het experiment 'Philip' - met al wat voorafgaat - toont duidelijk aan dat gedachten, volgehouden en met hoge geestesconcentratie geladen, gedachtevormen en dus kunstmatige elementalen kunnen maken. -- Ja, tussen Philip en een spiritistisch spook was geen verschil merkbaar!

Steekproef 48.-- Een helpster en haar meisjeshorde. (252/257)

Herlees eerst goed *E.RF.* 250 (Een aantal sterk uitstralende jonge meisjes), alsook *E.RF.* 150 (148) en 112, uitgaande van het begrip “vliegende geesten”.

Wat volgt, is een verhaal dat iemand aan steller dezes heeft verteld en dat alle kentrekken vertoont van iemand die haar geluk opbouwt dankzij (in vorige levens, volgens de reïncarnisten, opgedane) vrouwelijke vliegende geesten die op het eerste gezicht overkomen als een horde van thessalische heksen.

1.-- Wij zijn in de kempische industriezone.

Een zeer mooie winkel. De mevrouw, wier man zeer veel in het buitenland vertoeft (hij is vertegenwoordiger), leidt een textielstoffenwinkel. Praktisch alleenstaande heeft zij twee goede helpsters en een helper.

Het probleem - De tweede helpster is een goede maar eerder kleurloze vrouw,-- deftig, werkzaam, huiselijk. De eerste helpster echter is een sterke persoonlijkheid, een “dame met klasse”, -- verzet op mannen-in-bed (het gelukt haar er nu en dan eens één op de kop te tikken).-- De helper stelt geen enkel probleem.

Soms loopt de eerste helpster in de winkelruimte rond: zij raakt dit aan en dan dat; heft dat op en laat verder iets (toevallig?) vallen. - Als mevrouw dat telkens weer ziet, kan zij zich niet van de indruk ontdoen dat de helpster “iets doet”. Maar wat?

Meer nog: indien de helpster afwezig is (verlof b.v.), dan lijken soms de verkoopresultaten te stijgen. Tot verwondering van de helpster wanneer zij terug op het werk verschijnt. Er lijkt “een verband” te bestaan tussen haar aanwezigheid en slechtere verkoopresultaten. Maar wat voor verband? --

Overigens: de helpster heeft - wat de mensen die haar kennen, heten - “alle geluk” terwijl haar mevrouw telkens weer met allerlei problemen (gezondheid, verhouding met man en kinderen, cliënteel, familie en vrienden/ vriendinnen e.d.m.) af te rekenen heeft.

2. -- De helpster beschikt over een drievoudige dubbelgangster.

Een nogal begaafd vriend en diens vrouw worden geconfronteerd met het probleem. Inderdaad: de helpster “doet iets”. Want de vrouw van de vriend voelt zich stevast onpasselijk, verstikt, in de winkel en zelfs in de loutere aanwezigheid van de mevrouw.

Men roept er iemand bij die men “een bezweerder” van “het kwaad” zou kunnen heten.

Op een rustige avond, wanneer iedereen aan week - endcocooning - die dat kan - toe is, komt deze, met de twee vrienden en de mevrouw, naar de winkel. Na een inleidend gesprekje tast de bezweerder alles af.

Doordat hij - en de anderen - beziel zijn met de gedachte van herstel van het kwaad (*E.RF. 224: de energetische aard van de gedachte*), is het aftasten niet neutraal. Plots ontwaart én de bezweerder én de vriend de helpster - die toevallig met verlof is in Zuid-Frankrijk - zittend op haar werkstoel met een boze, dreigende uitdrukking. “Tiens, de dubbelgangster van uw helpster!” zegt de bezweerder.

“Dààr moeten wij nader op ingaan”. Want - zo gaat deze voort - daardoor blijkt dat de helpster haar werkplaats - zeggen wij maar “hààr werkplaats” - bijhoudt, -- ook als zij op verlof is.

Het kleven aan haar werkgeefster.

Na dit eerste aftasten gaan allen zitten.-- Wat ‘ziet’ de bezweerder en zelfs zijn vriend? Dat ook de mevrouw begeleid wordt door juist dezelfde dubbelgangster! Waar mevrouw zich ook bevindt. Tot zelfs in haar bed, ‘s nachts. Dit laatste blijkt wanneer men zich naar de slaapkamer begeeft.

Daarop ‘bewerkt’ de bezweerder de ‘schimmen’ binnen de dubbelgangster (*E.RF. 197*). Door ze op te laden met goddelijke (trinitaire) krachten, splitst zij zich op in drie deelschimmen.

a.-- De eerste dubbelgangster

Deze heeft een vuilblauwe kleur.-- Wanneer men deze laat begaan (zoniet weet men niet zo goed wàt juist haar mikpunt (*E.RF. 249*) is)), ziet men ze in de mevrouw trekken, die dan een gevoel van ijskoudheid ervaart. Met zware hartkloppingen en “koud zweet”.

b.-- De tweede dubbelgangster

Deze is een mengsel van roodachtige en vuilblauwe kleuren. Indien deze zich doorzet, dan trekt zij in het hele bedrijfsgebouw en de goederen,-- niet het minst in de drempel.

Ja, zij splitst zich op in veelheid van deeldubbelgangsters die in de cliënten/ cliëntes trekken om ze te weerhouden van binnengaan en/ of kopen, terwijl zij in andere trekken om ze te lokken, maar dat zijn dan geluksberovende binnenkomenden, die een soort “zwart-slijmerige vloeistof” achterlaten, vooral dààr waar zij iets hebben aangeraakt of waar zij bij blijven stilstaan,-- begerig maar niet zonder te laten liggen of hangen.

c.-- De derde dubbelgangster

Zij vertoont een roodachtige kleur.- Zonder hinder trekt zij in het etherische zielelichaam van de mevrouw (de band tussen het biologische lichaam en astrale ziel).

Bij nader aftasten blijkt dat het endoderma (*E.RF. 178*), d.i. de ingewanden, het mikpunt is (met als ervaarbaar resultaat dat de mevrouw een gestoorde spijsvertering heeft). Dat noopt de mevrouw ertoe een eigen voeding toe te passen (zeer weinig kan zij eten) en vooral zeer veel alcoholische dranken te drinken. Cfr. *E.RF. 162 (Geestrijke dranken)*. Zoniet lijdt zij aan een soms zware uitputting met treurigheids-aanvallen en dergelijke.

3.-- De uitzuivering (catharsis).

Eens dat de drievoudige dubbelgangster en haar mikpunten duidelijk zijn, grijpt de bezweerder in. Niet door uitdrijving (zoals b.v. de katholieke kerk dit doet) maar door opslorping-en-verwerking van het kwaad, -- dat én in de mevrouw én in het hele waaien en draaien rond haar getrokken is. De bezweerder trekt het in zich. Zo dat het uit de mevrouw en wat rond haar is, trekt.

Deze methode heeft het grote voordeel - althans indien de bezweerder sterker is dan (*E.RF. 215 (214); 220; 230; 239*) het kwaad - dat de grote weerbots door hem (en niet door de mevrouw of wat rond haar is) opgevangen wordt (*E.RF. 229*). Dat is zeker nooit het geval wanneer men enkel uitdrijft,-- zonder in zich te trekken.

Men ziet daarop de drieledige dubbelgangster, met het boze, wraakzuchtige aangezicht (o.m. reden van de gedachte van herstel van het kwaad) in de bezweerder trekken. Deze ervaart dan de kleine weerbots: koppijn en zeker druk in en rond het hoofd,-- veelal plots opkomende winterkwalen (plotse keelpijn, plotse vormen van neuslopen e.d.m., enz.). De grote weerbots gaat, indien de bezweerder echt in de H. Drie-eenheid gelooft, naar de drie goddelijke personen die het grote kwaad in zich trekken, waar het verzwindt.

Opm.-- Herlees van hier uit *Isaias 42: 1/9; 49: 1/6; 50: 4/9; 52: 13/53:12*: deze teksten geven de ebed Jahweh, de lijdende dienaar van de Heer weer. die, na een uitgieting van de geest van Jahweh, redder speelt,-- die al het kwaad van de wereld in zich trekt om het (in de Drie-eenheid) te doen verzwinden.

Want Jezus heeft zich als dusdanig gedragen. Hij “droeg onze zonden”! Vandaar dat Jezus’ uitdrijvingen en genezingen geen negatieve neveneffecten hadden.

4.-- De jongemeisjeshorde.

Maar eens dat de drieledige schim van de dubbelgangster verzwindt, komt iets nieuws bloot: men ziet eerst één meisje, dan twee, dan drie tot dertien meisjes achter de mevrouw opkomen.

Dertien, want zij vormen een ‘heksenkring’ (rond de helpster maar die is uitgeschakeld). Dan dagen telkens weer andere ‘groepen’ - kringen - op van dertien. Het lijkt een eindeloos aantal te worden.

Er zijn, behalve blanke vrouwen, ook negro-Afrikaanse bij.-- Allen zijn zij verbonden met de verzwonden dubbelgangster door een zilveren koord (*E.RF. 197*) dat zwart is van kleur.-- Dit zilveren koord trekt de bezweerder ook in zich zo dat de meisjes in hem trekken.

Eerst met veel weerstand, want zij zijn met de eeuwen “thessalische heksen” geworden, ook als zij aanvankelijk onschuldige wezens waren, wanneer zij onderworpen werden in een ritus (*E.RF. 250: Schaking enz.*). Zij werden opgevuld met de gedachten, de gedachtevormen, de kunstmatige elementalen van de zwart-magische helpster.

Terloops reïnkarnisten zullen u zeggen dat dit ‘karma’ (negatief resultaat uit vorige levens) of ‘erfzonde’ is (van de helpster).

Daarbij ondergaat de bezweerder met zijn vrienden, vooral de mevrouw, weerom én de kleine weerbots (waaraan een echt meeleven nooit ontsnapt) én de grote weerbots maar deze laatste trekt de bezweerder weerom in zich. Om hem in de hogere sterkere macht van de godheid te doen verzwinden.

Dit alles toont aan dat de helpster haar invloeden allerhande, het feit dat zij - zoals de mensen rond haar het uitdrukken - “alle geluk” heeft, te danken heeft in hoge mate aan haar vliegende geesten. Met name: de meisjes. De onderworpenen.

5.-- Moeder Aarde.

Wanneer de meisjes in de bezweerder getrokken zijn om aan het herstel van het kwaad mee te werken (catharsis), tekent zich ineen op de achtergrond, uit de aarde opstijgend, een logge massa af.

Harig als een harig dier. Het wezen - het zoveelste dat in de astrale of animistische wereld thuishoort - onderzoekt alles,-- kijkt naar de aanwezigen, -- behalve naar de mevrouw.

De bezweerder, de enige die ze kan zien, zegt: “Dat is Terra Mater, zoals de oude Romeinen de godin van de streek, onderdeel van de gehele aarde, heetten, Moeder Aarde. Normaal gesproken is zij “de godin van de jonge meisjes” die haar in vroegere culturen hebben vereerd.

En wel met erotiek, -- magische erotiek, liefst lesbische (*E.RF. 162*).

Opm.-- Er zijn “archaische venussen” - die doorgaan als afbeeldingen van Moeder Aarde - gevonden over heel grote cultuurgebieden.

Door dat bloot te trekken voelt Moeder Aarde zich verplicht zich te tonen,-- niet meer in harige vermomming maar als een zwaarlijvige maar kerngezonde vrouw, zeer moederlijk-goedaardig van verschijningswijze.

Zij is een figuur van groot formaat,-- zo tot tien-twintig meter hoog. Zeer indrukwekkend. Zodat primitieven, die altijd wel weer zeer beïndrukbaar zijn, er grote eerbied moeten hebben voor gekoesterd. Een eerbied die alleen het heilige oproept.

De bezweerder maakt haar duidelijk - door gedachteoverdracht - dat hij, met de Drie-eenheid liefst, het noodlot dat vanuit de helpster en haar “vliegende geesten” op de mevrouw woog, in zich aan het trekken is. Wanneer de godin vaststelt dat het noodlot én van de mevrouw én vooral van haar meisjes weggezogen is, wordt zij zeer vriendelijk, ook voor de mevrouw.-- Daarop verzwijnt zij geleidelijk. De aarde in.

6.-- Afgunst.

Wij weten het: iets in de diepe aard van de mens en liefst zo volgehouden mogelijk schept elementalen, mobiliseert via die elementalen “vliegende geesten”. -- Het viel op dat de meisjes eerst erg afwijzend stonden, vooral tegenover de mevrouw en nog meer tegenover de bezweerder. Waardoor? Doordat zij de kunstmatige elementalen van de helpster met de gedachten in zich dragen en uitwerken. Deze gedachten stonden diametraal tegenover die van de bezweerder, natuurlijk.

7.-- De hoofdgedachte

Dan valt er te zoeken. Welke hoofdgedachte bezielt de helpster? Totdat een innerlijke - wellicht goddelijke - verlichting doorkomt: de helpster koestert de geheime wil de mevrouw door ze uit te schakelen, te vervangen in de winkel. Want zij is de enige die echt superieur bekwaam is. Wanneer die gedachte doorkomt, spatten de zilveren koorden die nog naar de helpster verwezen, uiteen en verzwinden.

8. -- Onwil.

De helpster wil blijkbaar geen bekering. Want haar drieledige schim is verzonden. Maar laat een sfeer (*E.RF. 151; 186; 231*) achter die verstikt. Hoe onzichtbaar ook, zij straalt nog steeds haar onwil om haar mevrouw eerlijk te helpen uit. Een onbehagen blijft over.

Terug naar de winkel.

Daar, omtrent in het midden en dan nog wel juist voor de ingang (de drempel), zit de onzichtbare hoofdminnaar van de helpster. Gelukkig dat de vriend hem kent. Daardoor was het zoeken naar de ware identiteit van die dubbelganger zeer kort.

Rond die drieledige dubbelganger hangt een sfeer,

vuilblauw, roodachtig- en - blauw, roodachtig. Wij kennen de draagwijdte: leven, handelsgeluk en gezondheid van de mevrouw zijn er het mikpunt van.-- Maar die sfeer is meer dan dat. Men voelt een geheim genootschap.

Wanneer er over gesproken wordt door de bezweerder, zegt de mevrouw dat zij ook maar geen enkel teken heeft opgemerkt van het feit dat haar helpster tot “een organisatie” zou behoren. Wel spreekt zij regelmatig over uitzendingen op tv over occultisme en aanverwante. Ook leest zij alleszins over dezelfde materie in tijdschriften en zo.-- Zou dat erop wijzen dat zij meer doet dan louter informeren?

Dit blijft duister totdat eerst drie, dan zes dan negen ‘geesten’ opdagen. Het zijn natuurlijk met kunstmatige elementalen opgeladen dubbelgangers/ dubbelgangsters van de grote beschermgodheden (androgienen) die iedere vereniging - van een werkplaats tot een ministerie - beheersen.

Wanneer de bezweerder de namen “Vader/ Zoon/ H. Geest” uitspreekt, innerlijk, schrikken de ‘geesten’ “drie/ zes/ negen” op. Die namen werden verbonden, weerom innerlijk, met de vraag “Is de helpster lid van een geheim genootschap?”.

Onmiddellijk daarop spatten de drie dubbelgangers van de hoofdminnaar en de drie/ zes/ negen geesten uiteen. Wat erop wijst dat de helpster via de hoofdminnaar door een geheim genootschap geholpen wordt.

Opm.-- Geheime genootschappen bestaan sedert oeroude tijden. Cfr. *E.RF. 200 (Vodoe); 217 (Bwiti).*-- Recente sociologische onderzoeken - legden bloot dat in onze huidige grootsteden tientallen bekende geheime genootschappen, zeer verschillend van aard, actief zijn. Niet enkel in ons land maar ook elders. Zo b.v. in de stad Lyon, de tweede grootste stad van Frankrijk.-- Dit maakt dat het feit dat de helpster die in alle waters zwemt, niet zo ver van zo'n geheim genootschap zal gestaan hebben, begrijpelijker.

Besluit.-- En de diagnose én de therapie van “het kwaad” is niet simpel!

Steekproef 49-- Freud's 'oerhorde' (258/263)

Sigmund Freud (1856/1938), arts en stichter van de 'psychoanalyse' (één der mogelijke dieptepsychologiën, heeft, indertijd, veel belang gehecht aan wat men heet "de oerhorde".

Bibl.st.:

-- P.W. Schmidt, *Origine et évolution de la religion (Les théories et les faits)*, Paris, 1931, 147/154 (*Sigmund Freud et son Oedipuskomplex*).-- Steller bekijkt Freud's filosofie van religiehistorisch standpunt.

-- P. Ricœur, *De l'interprétation (Sur Freud)*, Paris, 1965;

-- id., *Le conflit des interprétations (Essais d'herméneutique)*, Paris, 1969, 99/ 207 (*Herméneutique et psychanalyse*), -- vrl. 133/134 (*Totem und Tabu*).

-- Steller bekijkt Freud's filosofie vanuit 'hermeneutisch' (duidingsleerstellig) en 'reflectief' (introspectief) standpunt.-- Alleen al het feit dat iemand als Ricœur zoveel belang hecht aan een analyse van Freud, bewijst welke invloed Freud op talloze intellectuelen gehad heeft en nog steeds heeft. Wat enigszins verwondering kan baren, wanneer men op sommige van zijn stellingen dieper ingaat. Zo b.v. zijn begrip 'oerhorde'.

-- 1913.-- S. Freud, *Totem und Tabu (Einige Uebereinstimmungen im Seelenleben der Wilden und Neurotiker)*, Leipzig, 1913-1.

-- Men ziet het al in de ondertitel afgebeeld: Freud, als atheïstisch-materialist, herleidt religie graag tot 'wildheid' (primitivisme) en 'zenuwziekte' (neurose).

-- 1927.-- S. Freud, *Die Zukunft einer Illusion*, London, 1927.

-- Nog steeds is voor Freud, vanuit zijn axiomata, religie 'Illusion' (begoocheling), onwerkelijkheid. Dat voor de axiomatische achtergrond die, het weze gezegd, zoals in alle andere gevallen, doorslaggevend is voor het oog, d.i. het fenomenologisch vermogen, van iemand, doordat de axiomata - zeker de onbewuste - het domein van het zien der gegevens en problemen afbakent.

Eén van Freud's bijzonder geliefkoosde (en voor zijn intiem zieleleven zeer betekenisvolle) themata is de oerhorde.-- Nog in 1927 geeft hij ze als volgt weer (*Die Zukunft einer Illusion, III*).

Freud werkt vanuit zijn psychanalyse, o.m. vanuit het Oedipuscomplex, een hele culturologie (cultuurtheorie) uit. Waarvan Karl Popper (1902/1994), de bekende epistemoloog (kennis- en wetenschapstheoreticus, in een vraaggesprek zei "dat zij, met zo weinig middelen, zoveel ineens 'verklaarde". Om van de kritieken der operationalisten te zwijgen.

De cultuur der mensen, vanuit atheïstisch-materialistisch standpunt, is weliswaar een verheffing boven het dierlijke stadium (zowel in de verhouding tot de natuur als in die tot de samenleving), maar zij is en blijft beheerst door een basisaxioma, nl. het “realiteits- en lustprincipe”.

Want om te beginnen is de mens, van nature, hedonistisch-utilitaristisch ingesteld: wat aangenaam is (hedonisme) en wat als nuttig aangenaam is (utilisme), is object van allerlei begeerten. Dat is het ‘lustprinzip’.

Maar de cultuur - door haar normen - drukt loodzwaar op onze lusttendensen: wij moeten met die ‘werkelijkheid’ rekening houden. Dat is het ‘Realitätsprinzip.-- Dit verklaart *Das Unbehagen in der Kultur* (Freuds werk van 1930).

De oerhorde.

Beelden wij ons in - aldus Freud - dat ineens alle verboden wegvallen! Dan zou men zich van iedere vrouw kunnen meester maken die bevalt. Dan zou men zonder aarzelen de rivaal of al wie hinderlijk is, kunnen doden. Dan zou men de medemens van om het even welk bezit zonder zijn instemming kunnen beroven.

Freud letterlijk: “Wat zou dat schoon zijn en welke reeks ‘voldoeningen’ zou ons - in dat geval - het leven bieden”.

Opm.-- Het is alsof iets in Freud het uitjubelt!

Doch - aldus Freud - de eerste moeilijkheid laat zich in feite snel ontdekken: mijn naaste koestert juist dezelfde begeerten als ik.

Opm.-- Dat is, na, het lustaxioma, het realiteitsaxioma.

Het logisch resultaat.

Freud redeneert door vanuit de axiomata. In de grond, indien de remmingen der cultuur wegvielen, dan zou enkel een enkel man kunnen genieten van een onbegrensd geluk,-- een tiran, een dictator. - Tot daar de oerhorde.

Freuds religiefilosofie.

Wat opvalt, in Freuds teksten, is:

- a. de man als ‘dictator’ over alles beschikkend,
- b. de vrouw als doorslaggevend bezit van “de man”.

Zelden komt bij Freud het vrouwelijk standpunt door. Wat hem vanwege feministes de naam ‘seksist’ heeft aangezet.

A -- De religiehistorische axiomata.

Deze kunnen herleid tot twee.

A.1.-- De oerhordehypothese.-- Darwin, de evolutionist, had ze reeds geformuleerd. Atkinson werkt ze uit.

In oeroude tijden leefden de mensen in kleine groepen die uit één volwassen man, een aantal vrouwen en een aantal (mannelijke) jongeren bestonden. Zodra de jongeren groot genoeg werden om de afgunst van de éne man uit te lokken, werden zij uitgestoten.

Opm.-- Men ziet het: Freud valt graag in die hypothese.

A.2.-- De offerhypothese.

Hier neemt Freud de axiomata van Robertson-Smith over.-- De wezenskern van alle religie is het offer.-- Met name. Het ene of andere totemdier was, in de ogen van één clan, de goddelijke voorouder (manisme en totemisme).

Het doden op profane wijze van het sacrale dier was, buiten de offertijd, taboe, verboden.-- Maar, eens in sacraal verband gezien, was het toegelaten, ja, plicht datzelfde dier te doden en op te eten als offerdier.

Opm.-- Onder meer W. Schmidt merkt aan:

a. wat betreft de oerhorde, stellen etnologen en primitivologen vast dat deze nergens aantrefbaar is. Er is b.v. wel een monogaam of polygaam (soms polyandrisch) huwelijksleven.

b. wat betreft het offer, stellen etnologen zoets zo goed als nergens vast, behalve enkele benaderingen -- in primitieve stammen.

Opm.-- Wij kunnen daar iets aan toevoegen.

R. Delorme, *Les vampires humains*, Paris, 1979, 45/61 (*Le cannibale écossais Sawney Beane*), vermeldt dat een werkelijke oerhorde bestond in West-Schotland, onder koning Jacob 1 (1394/1437). Zij werd in 1434 ontdekt, in een grot. De weergave van Delorme bevestigt totaal Freuds beeld van “de tiran” die alle vrouwen ‘bezit’ en alle rivale jongeren ‘uitschakelt’. Maar dat wordt gerekend tot “menselijk vampirisme” of bloeddorstigheid. En het is een unicum wellicht.

B.-- De psychoanalytische axiomata.

Onthouden wij uit het voorgaande: één man en een offerdier. Want daarop past Freud nu zijn psychoanalyse toe. Het oedipuscomplex verklaart zowel de oerhorde als het offer.

a.1.-- Het mannelijk kind vertoont - zeer vroeg en op normale wijze - een erotische begeerte naar zijn moeder. Meteen daagt de vader, als intiem met de moeder, op als rivaal.

Gevolg: tweeslachtige houding. Als beschermende macht houdt het kind van de vader, maar als rivaal bij de moeder haat het hem, desnoods dodelijk.

a.2. -- Hetzelfde kind vertoont een fobie (vrees) voor dieren maar het vereenzelvigd er zich toch ook mee. Wat weerom een tweeslachtige houding is.-

Opn.-- Wij zien hier het oedipuscomplex,-- een gedachte die eindeloos door psychoanalisten herhaald wordt zo dat zij een soort unanimistische of collectieve gedachtevorm geworden is in onze cultuur, ook al is dat complex niet zo universeel als geïnsinueerd wordt (*E.RF.* 226; 230; 251) en al is het blind voor de vrouwelijke zijde.

Het resultaat is dat vaak “het (mannelijk) kind” zijn vaderhaat overdraagt op een dier. M.a.w.: vader en dier lijken ineen te vloeien.-- Dit zou de freudiaanse duiding van het totemisme moeten waar maken.

b.-- De vader-, resp. dierdoding.

Machtswil kenmerkt “de vader”. Maar machtswil tot en met kannibalisme kenmerkt ook de zonen.

b.1 -- De mannelijke jongeren,

eens uitgestoten uit de oerhorde, verenigen zich om de vader te doden. Als archaische menseneters eten zij hem op en eigenen zich, natuurlijk, de vrouwen toe, die telkens weer de inzet bij uitstek zijn.

Want de mannelijke jongeren, in hun machtsbegeerte en geldingsdrang, koesterden én bewondering voor de machtspositie van) de vader, door vereenzelviging, èn afgunst (want zij wilden hem verdringen). Wat weerom tweeslachtig gedrag is.-- Door hem op te eten eigenen zij zich zijn macht toe. Maar, eens dat de vaderhaat en -afgunst zich uitgewerkt heeft, komt spijt en wroeging op. Wat twee ‘taboes’ uitlokt.

b.2.-- De vrouwen

Deze, door de vader voor de jongeren onbenaderbaar gemaakt - komen vrij en mogen, bij vrije onderlinge beslissing, niet meer binnen de clan (sibbe) worden ‘begeerd’ (endogamie): zij moeten dus buiten de clan gezocht worden (exogamie).-- Endogamie is taboe.

b.3.-- De doding van het totemdier

Deze wordt eveneens taboe verklaard. Doch het rituele doden en opeten is en blijft het teken én van de ontvoogding der zonen én van hun wroeging om de vaderdoding.

Het totemistisch offermaal is, in freudiaanse duiding, de tegenwoordigstelling van de eerste of oerdoding van “de vader”. Dit wordt dan het axioma bij uitstek waaruit Freud de organisatie der maatschappij en o.m. de religie ‘verklaart’.

Opn.-- God is in Freuds ogen niets tenzij de vergoddelijkte totemvader.-- De oer- of eerste zonde - en dus oorsprong der erfzonde - is de vader- (versta: dier-)doding.

‘God’ (het denkproduct van Freud dat hij meent ‘god’ te zijn) zelf wordt geslachtofferd.

Freud meent dat hij zo, met dergelijke fantasmatische en pseudowetenschappelijker axiomata, Christus’ dood kan duiden (Jezus immers noemde zich “de zoon van God”): zijn kruisdood, een bloedige offerdood, verzoent de oer- of eerste zonde.

Zelfs de christelijke communie stelt de vader- (versta: totemdier-)doding tegenwoordig op rituele wijze. De communicerenden eten het totemdier.

Opm.-- Indien wij daar zo uitvoerig bij stilstaan, dan is dit omdat zoveel ‘intellectuelen’ (de intellectuele voorhoede) daar nog ergens - al was het maar fantasmatisch - voedsel in vinden.

Reductionisme.-- ‘Reduceren’ betekent “iets herleiden tot” (iets anders).-- In deze context: iets echt sacraals of heiligs herleiden tot iets profaans. Wat typisch is voor het moderne rationalisme, waaraan ook Freud lijdt.-- Heel zijn atheïstisch-materialistisch opzet komt erop neer de Bijbelse, monotheïstische religie te ‘herleiden’ tot (pseudo-) religiehistorische en psychoanalytische entiteiten.

Beoordelingen.-- Schmidt schrijft: reeds in 1913 waren de religiewetenschappers er grootstendeels van overtuigd dat het totemisme (zelfs in de niet-freudiaanse duiding) niet het alomvattend axioma van religie was. Totemisme is hoogstens één element van religie, d.i. van het heilige.

L. Kroeber (uit de school van Franz Boas): “Reeds de opsomming van de wezenlijke elementen van de freudiaanse hypothese als verklaring van de samenleving over het algemeen en van de religie in het bijzonder is ruim voldoende om ze door om het even wie te doen afwijzen”.

W. Schmidt zelf: onder de theorieën omtrent de geschiedenis van de religie is de freudiaanse die welke met zekerheid het verst van de feiten afstaat.

Onze eigen duiding.

Wat opvalt, is dat Freud de mens een gedrag toeschrijft dat hedonistisch (genots-moraal) is. Dat uitgerekend treffen wij aan in de titanisch-olympische en satanische geesten en fluïda.

Herlees nu even *E.R.F. 156 (De kundalini, zonder trinitaire correctieven, is “harmonie der tegengestelden”* (W.B. Kristensen), een dooreenlopen van goed-en-kwaad (wat “de slang” aan Eva (en via haar aan Adam) voorstelt). In die zin heeft Freud zeer juist gezien. Hoe eenzijdig ook.

Opm.-- Luisa de Urtubey, *Freud et le diable*, Puf, 1983, beëindigt de hele studie met (o.c., 187) het volgende te besluiten.

Freuds werken, vanaf de brieven aan Fliess, vertonen doorlopend een tweeledige duiding van “de duivel”. Nu eens is hij het onbewuste of de verdrongen aandriften, dan weer is hij de verleidende vader (met de heks).-- Deze vereenzelviging van “de vader” met “de duivel” interesseert ons hier.

1.-- De duivel is aandrift, onwil,-- het onbewuste, de verdrongen aandriften ja, de doodsandrift. Maar hij is ook de verleidende vader.-

2.-- L. de Urtubey staat zeer uitvoerig en op teksten gesteund stil bij de vereenzelviging van Freud zelf met “de duivel” met “de tovenaar” (Faust), ja, met Mefistofeles (de tweeslachtige geest).

Het is alsof Freud, die zich zeer uitvoerig én met occultisme én met demonologie (theorie omtrent de duivel) ophield (om ze te herleiden tot ‘zijn’ psychoanalyse,-- wat hem nooit echt gelukte), ergens zelf de rol van de duivel in het zwarte occultisme wilde overnemen, maar vermomd met psychoanalytische begrippen.

Maar kijk wat L. de Urtubey zegt.-- In de autoanalyse wordt “de vader” snel verontschuldigd en, wat de verantwoordelijkheid voor de verleiding betreft, vervangen door de meid-als-heks.

Wij zagen *E.RF. 64* dat de echte heks met “de duivel”, als ‘dier’ gematerialiseerd, een paringsdaad pleegde: Freud moet dit geweten hebben.-- De meid-als-heks wordt uitgeroepen als ‘Urheberin’ (veroorzaakster) van de neurose die Freud bij zichzelf (autoanalyse) ontdekte.

In tegenstelling tot wat hij tot dan toe bij zijn patiëntes ontdekte (en ook tot wat later zal bloot komen bij Dora, “de rattenmens”, Schreber, “de wolvenmens”, enz.).

“Wij denken - aldus de Urtubey - dat deze heks, die slecht is, ineen bestaande gedacht wordt met de penis van “de duivel”, die ook boosaardig is, in een ogenblik van terugvallen bij Freud. Zij komt in de plaats van de verdorven vader-duivel. Of liever: zij gaat schuil in hem en komt bloot in een regressieve fase”. (O.c., 182). De Urtubey merkt op: Freud houdt niet lang een vereenzelviging met een vrouw uit.

Opm.-- M.a.w.: het oedipuscomplex weerspiegelt Freuds neurose. Hij weet zich ergens “de vader” en “de verleider” van “de vrouw” (meid-heks). Maar “wil dit niet geweten hebben” (verdringing/ onderdrukking) en ‘projecteert’ dit in “de meid-heks” om zijn gezicht te redden.

Steekproef 50.-- Een 'goëtie' : de Russische chlysti 's. (264/274).

In het antieke Grieks is 'goëteia' de naam voor dat type van, magie dat vanwege minstens één der deelnemers/ deelnemsters "het uitkrijten van onheimelijke toverformules" behelst. Cfr. *Herodotos, Hist.* 2: 33; 4: 105; *Platon, Gastmaal* 202e.

Het loopt nogal ineen met het aanmaken van toverproducten (dranken b.v., geneeskrachtige werkstoffen) en is dan 'farmakia' (*Platon, Gastmaal* 203d).

In onze moderne talen is de getuigerest 'goëtie' of "lagere magie". Zo b.v. 'goëtie' in: *A. Nataf, Les maîtres de l'occultisme*, Paris, 1999, 56: "Goè betekent, in het Grieks 'uitkrijten'. Dat om reden van de oproeper die de demonen uit hun 'grot' wil doen te voorschijn komen door zijn kreten". Volgens Nataf is dit het eigene van de 'grimoires' of toverboeken (*Clavicule de Salomon; Enchiridion du pape Leon III* (Rome, 1525); *Grimoire du pape Honorius* (1670); zelfs *Eliphas Lévi, Dogme et rituel de haute magie* (1856)).

Om reden van de grote verspreiding door de pers en de media over het algemeen van de lagere toverboeken, staan wij stil bij een historisch goed gekend type van goëtie.

Voegen wij daaraan toe enige literaire werken die dergelijke lage magieën allerhande als achtergrond hebben en die vrijuit gelezen, ja, in scholen aangeprezen worden:

H. de Balzac (1799/1850), die sterk occultistisch was; Charles Baudelaire (1821/1867) die een vergleden gnosticus was; Joh. Wolfg. Goethe (1749/1832), wiens leven en werken een soort hermetisme verraden; C.G. Jung (1857/1951), die op alchemistische achtergrond veel begrijpelijker wordt; W. Shakespeare (1564/1616), wiens werk hermetisme verraadt; August Strindberg (1849/1912), die, met de andere symbolisten, esoterisch van achtergrond is. Om van vele anderen te zwijgen.

Wij verontschuldigen ons voor de rauwe inwijdingsriten die wij nu weergeven.

Opm.-- Nataf vermeldt de term 'goè', maar deze is in ieder geval niet in het woordenboek van Bailly aantrefbaar.

Bibl.st.:

-- *P. Mariel, Sectes et sexe (La sexualité dans l'ésotérisme traditionnel)*, St.-Jean de Braye, 1978, 239/245 (*Les Khlystis*).-- Gekend is de Russische startz Grigori Raspoetin (1872/1916), die om reden o.m. van zijn gave om te genezen aan het hof van de tsaar zo'n grote invloed had dat men meende hem te moeten vermoorden. Niet zonder uren lang zijn enorme levenskracht te hebben moeten klein krijgen! Hij was niet een misdadiger of een gek maar een chlysti.

Grigori Raspoetin, immers, komt uit een verloren vallei in het verre Oeralgebergte waar het orthodoxe christendom een dunne bovenlaag vormt waarvan een oeroudheidendom de ondergrond is.

De chlisti's (chlysti's) of "zeer reinen" zijn de getuigerest van een archaïsche seksuele magie, die zich in de loop van de XVIII-de eeuw - om aan de politie van de tsaar te ontsnappen' - in geheime genootschappen (*E.RF.* 257) organiseerde.-- Na de Oktoberrevolutie in 1917 heeft een kommissie het wezen van Raspoetin's religie onderzocht.

Deel I. -- De eerstegraadsinwijding. (265/269)

Wij bevinden ons in een afgelegen isba, in één enkele zaal. Met naar het oosten toe - oriëntatie - een tafeltje en twee stoelen. Alle luiken zijn gesloten. Enkele kaarsen werpen een schraal licht.

Iedere zaterdag als "de nacht" (*E.RF.* 54; 67; 100; 106; 113; 217; 236) invalt, glijden een twintigtal boeren en boerinnen in doordeweekse kleren, de isba binnen. stilzwijgend nemen zij plaats: de mannen rechts, de vrouwen links.

Het oerkoppel.

De twee stoelen worden bezet door een koppel moesjiks, (boeren).-- Op het tafeltje ligt "de Bijbel" open. Twaalf lampjes worden aangestoken.

De "lieden van de godheid" rillen wanneer hun blikken met eerbied vallen op de twee uitgelezenen. Want dezen zijn de zichtbare tegenwoordigstelling van "de heer christus" (= "de goddelijke wijsheidsleraar" of "de vader") en "de heilige geest" (= de moeder). In chlysti duiding immers is God de Zoon (Jezus) mannelijk en is God de H. Geest vrouwelijk.-- Cfr. *E.RF.* 153 (*Man-en-vrouw schiep hij hen*).--

Opm.-- Het hele gebeuren met de axiomata toont duidelijk dat hier één der subtiele vormen van een tantrisme aantrefbaar is. Allen beginnen litanieën te murmelen t.e.v. de Heer Christus en de H. Geest - Maria.

Opm.-- Maria, als moeder van Jezus, de tweede persoon der H. Drie-eenheid, wordt, in de gevestigde theologie, vaak met de H. Geest verbonden.-- Maar, behalve de orthodoxe heilige namen, spreken zij bevreedende namen uit.

A.1.-- De Heer Christus herhaalt éézelfde hoofdmotief (*Opm.--* axioma)

En dit telkens weer: "Gij zijt bijeen om de stem van onze heilige moeder de aarde te beluisteren en ik zal u het zaligmakende geheim toevertrouwen dat zij mij meedeelde omtrent de heiliging door middel van "de zonde".

Opm.-- De term “de zonde” is duidelijk een orthodox-Bijbelse term. In de ogen van de chlysti's was dit een gewetensvolle daad. Vanuit de axiomata die hun kenmerk zijn, natuurlijk.

Opm.-- Moeder aarde.-- Vgl. *E.RF.* 255.-- De Bijbel staat niet zo ver van een welomschreven, Bijbels aanvaardbaar Moeder-Aardegeloof, zoals *Gen. 2:7; 3:19; Job 34:15; Ps. 104 (103):29; Sir. 16:30; 17:1; Spreuk. 15:24* enz. telkens weer verwoorden.

Dit loopt wellicht, oorspronkelijk althans, ineen met het feit dat in het Hebreeuws ‘ruah’ (‘roeah’), geest of heilige geest, vrouwelijk is (zoals in de Semitische talen): “De aarde was vormloos en leeg. Duisternis lag over de diepte. En ruah, geest van God, zweefde over de wateren”(Gen. 1: 2).

Opm.-- Bibl.st.:

-- *General Spiridowitsch, Rasputin*, Bern/ Stuttgart, s.d., 15ff. (*Chlysty oder Gottesmänner*);

-- *Grigol Robakidse, Der Ruf der Göttin* (Roman), Jena, Diederichs, 1934 (het werk is de weergave ofschoon in romanverhaal van een Georgische godinneverering);-

-- *J. Van Den Ouweland, Pacha Mama en haar kinderen*, Leuven, 1991 (een werkje van een katholiek missionaris die bij de indianen actief is en die hun geloof in moeder aarde, op zijn Peruviaans, goed kent);

-- *G. De Schrijver, Pachamama (Moeder Aarde en de strijd om de democratische rechten in Peru)*., in: *Streven* 54 (1986): 3 (dec.), 223/236.

-- De bredere achtergrond wordt ter sprake gebracht in werken als *Merlin Stone, Eens was god als vrouw belichaamd*, Katwijk, 1979 (// *The Paradise Papers*, London, 1976);

-- *Lynn V. Andrews, Femme de pouvoir (La chamane)*, Paris, 1985 (// *Medecine Woman*, New York, 1981 (Noord-Amerikaans-indiaans);

-- *B. Koole, Voorbij het patriarchaat (Tegenbeelden van de westerse cultuur)*, Kampen, 1989 (de androgynie is hoofdthema, maar sterk gnostisch);

-- *W. Lederer, La peur des femmes (Gynophobia)*, Paris, 1980 (// *The Fear of Women*, New York, 1968) (het werk van een psychiater).

Wij staan niet lang stil bij de theorieën omtrent “godheid als vrouw” en dergelijke. Wij verkiezen een tekst als die van Mariël: hij laat existentieel-fenomenologisch aanvoelen wàt juist een moeder-aardeverering zou kunnen zijn.

Wij verhalen verder. De ene na de andere - na het teken van de leider - ontdoen de ingewijden (*E.RF. 211: Telestiek*) zich van hun ...kleren en laarzen. Terwijl de zusters haar hoofddoeken losmaken en de haren over de schouders wild laten slingeren.

A.2.-- De moeder

Deze geeft een teken: de jongste aanwezige begint in het midden van de zaal rond te draaien (*opm.--* een fenomeen dat vooral in goëtische riten opvalt en dat de verwarring tussen ‘mania’ als concentratie en roestoestanden in hun wilde vormen in de hand werkt),-- het hoofd achterover, de armen in kruisvorm, de ogen rollend. Hij wordt tot een levende tol. Stoot plots een schrille kreet uit. Waarop hij meegesleurd wordt in een uitzinnige beweging.

Opm.-- Van hier uit verstaat men de antiek-Griekse term ‘goëteia’, magie met kreten.

Dit werkt besmettelijk: rillend over het hele lichaam beheersen de anderen zich niet meer. Zij doen de jongste na, als dieren kreten slakend.-- De inhoud van de kreten is duidelijk: “de h. geest is in ons”.

Opm.-- Versta “heilige geest” niet in de streng Bijbelse zin, natuurlijk, maar in de titanisch-olympische en zelfs satanische zin, zoals *E.RF. 156; 235; 243; 250 262*, ons al te zien gaven.

Terloops: wanneer de godsdienstfenomenoloog M. Eliade zo sterk de nadruk legt op wat hij heet “de oerchaos”, dan moet dit ongetwijfeld van hier uit begrepen worden: het wilde dansen-en-draaien en straks het wilde seks plegen zij de zichtbare tegenwoordigstelling van de wanorde (ethisch en vooral fluïdiek, d.i. astraal en (tussen aardse mensen) etherisch) die de bron van buitenbijbelse energieën is. Allerlei onzichtbare wezens komen af op zulke goëtische taferelen en mengen hun energieën - wildere meestal - met de betrokkenen.

Allen herhalen (*E.RF. 226: Voldoende lang volgehouden gedachten; unanimistisch aspect, zoals ook E.RF. 230 (Toeristisch centrum); 251 (Philip) 261 (Oidipous-herhaling)* ons leren) dat zo luid en zo snel dat de kelen vernauwen met als uitwerksele dat zij als kelende honden te werk gaan.

Plots, als de piekervaring bereikt is, geeft de moeder het bevel: de wilde dansen- en -draaiingen houden op; de kreten houden op. Onbewogen stilte volgt.-- Let wel: al die tijd bleven de vader en de moeder onbewogen.

Opm.-- Wat erop wijst dat de wildheid een gecontroleerde wildheid is, zoals overal in de goëtische orgieën. Het is rituele wildheid die welomschreven gedachte-vormen-en-energieën wil scheppen.

B.-- De orgiastische piekervaring.

Herlees *E.RF. 71 (Atargatisgewijden)*.-- Dit verloopt in twee tijden.

B.1.-- De goddelijke wijsheidsleraar

Deze begint te bewegen, te kwijlen, te grijnslachen (*E.RF. 237*), grimassen te maken. Hij uit een klaaglijk schreien als van een baby of stottert onsamenhangende woorden uit. Daarbij knielen allen neer en ‘aanbidden’ hem, want de heilige geest toont zich in en door hem heen.-- Waarop hij plots de Bijbel sluit, het tafeltje omver stoot. De twaalf lampen gaan uit. Algehele duisternis heerst in de heilige isba.

B.2. -- Een naakte ritus.

Daarop rukken alle heilige mannen en vrouwen - in dolle vervoering - elkanders kleren van het lijf om naakt (*opm.-- ritus paganus*) - “als in het aards paradijs” - te zijn.

a.-- Flagellantisme.

Zij geven elkander tot bloedens toe (*E.RF. 60; 119; 124; 145; 238*) met roeden uit berkenhout. Daarbij voelen zij geen pijn.

Opm.-- Dit aretalogisch element is van oudsher bekend: *E.RF. 71 (Ongevoeligheid)*.

b.-- Seksuele orgie.

Deze toestand groeit uit tot seksuele vervoerdheid.-- Eén der vrouwen kleeft tegen één der mannen aan en rolt met hem tegen de aarde (*opm.--* Het is een Moeder-Aarderitus, die kenmerkend is voor chthonische of tellurische aardvererende religies). Zij plegen beiden een soort liefdespel.-- Meteen volgen de anderen dit voorbeeld.-- Deze orgie duurt tot tegen het ochtendgloren.

c.-- Als iedereen thuis is,

Dan duikt de nachtelijke ritus onder. Maar een diep gevoel van levenskracht en geluk blijft over.-- Daarbij is iedere chlysti ervan overtuigd dat hij het peil van goed-en-kwaad heeft bereikt. Daarom zal moeder aarde - de heilige moeder aarde - hem/ haar, bij het levenseinde in “haar schoot” opvangen.

Opm.-- Mariel gaf dit als voorbeeld. Maar hij haalt *Julius Evola, Métaphysique du sexe*, aan.-- De Siberische chlysti-groepen verschillen wel inzake leiding en rituelen maar zijn eensgezinde aanbidders/ aanbidders van moeder aarde.

Evola aan het woord.-- De geheime rituelen worden om middernacht gevierd. Al wie deelneemt - mannen en jonge meisjes (*E.RF. 112; 148; 150; 252*) -, loopt naakt (“Ritus paganus”), enkel omhuld met een wit kleed.

Na een oproepingsformule begint een rondedans: de mannen - in het midden, - vormen een kring die snel beweegt met de bewegingen van de zon; de meisjes- daar rond - vormen een tweede kring en dansen in omgekeerde richting. De bewegingen worden steeds sneller en wilder. Totdat sommige leden zich afzonderen en afgezonderd dansen. Als de antieke 'vertiginatores' en de derwisjen (toldansers). Met een snelheid zo dat men het gelaat niet meer onderscheidt. Waarbij zij vallen en opstaan.-- Dat voorbeeld nemen de anderen over.

De onderlinge geseling volgt.-- Op het moment van de piekervaring komt het besef van de omvorming (*transformatie; E.RF. 211*) door de heilige geest gaat neerdalen. -- Op dat moment werpen allen de kledij af en plegen 'eenwordingen' dooreen.

Tot daar *Evola*, in zijn *Metafisica del sesso* (1958: *La métaphysique du sexe*).-- Men ziet dat de grondstructuur dezelfde is als in het model dat Raspoetin kende.

Deel II.-- De tweedegraadsinwijding: de strannik. (269/270).

Wanneer de chlysti de overduidelijke bewijzen van zijn overtuiging inzake Moeder-Aardeverering geleverd heeft, wordt hij 'strannik', d.i. zwerver.

1.a.-- R. Fülöp Miller - aldus Mariël - schetst als volgt.

"Wie de weg van het zwerven opgaat, verlaat zijn bezit, zijn woning en zijn gezin. (...). Mensen van iedere leeftijd laten op die wijze hun velden en hun isba achter en vertrekken naar een onbekende bestemming. Voor hun naastbestaanden zijn zij als de doden. Zij verliezen zelfs hun naam, verbranden hun paspoort, vergeten vrouwen kinderen. Nooit schrijven zij, laten nooit iets weten aan wie ook. Gedurende jaren horen gezinsleden of vrienden nooit over hen spreken".

1.b.-- Dit 'zwerven' was dermate verankerd in de Russische zeden.

Zelfs zo dat vele isba's een bijzondere kelder hadden om de "heilige mannen" een onderdak te bezorgen, om ze tegen de politie en de popes (orthodoxe priesters) te beschermen. Men heette ze dan ook 'podpelnik's' (holenbewoners).

Opm.-- De chthonische of tellurische erediensten verkiezen openingen in de aarde,- - verstaanbaar, want zij vereenzelvigen, tot op zekere hoogte, de materiële aarde met Moeder Aarde en haar bergende schoot.

2.a.-- Wanneer de nacht (E.RF. 54) ingetreden is.

Dan begeven de stranniki zich naar een afgelegen open plek in het woud. Daar leren zij dat de popes niet de ware goddelijke boodschap verstaan.-- Op het moment dat de maan (*opm.--* over de hele aarde werden lunaire erediensten vastgesteld) ondergaat, begeleidt de strannik “de zusters” naar het diepste van het wilde woud.

Hij ontkleedt zich (“ritus paganus”). Hij danst met haar. Zij hebben immers - net als hij - “de onschuld van Eden (= het paradijs)” teruggevonden.

2.b.-- Soms steekt men een laaiend vuur aan.

Daar rond draaien dansend de ‘gelovigen’ tot zwijmelens toe.-- Als de piekervaring bereikt wordt, geeft de zwerver, strannik, het bevel: “Vernedert u d.m.v. de zonde. Stelt dit ellendig vlees op de proef. Heiligt u d.m.v. het contact met de moederlijke aarde”. -
- De vernedering groeit uit tot een orgie.

Opm.-- Wanneer men de strannik vergelijkt met “de vader” - de verleidende vader dan - van Freud (*E.RF. 261: Oerhorde*), dan valt onmiddellijk een sterke gelijkenis op inzake bijeenzijn: de ‘vader’ - ‘strannik’ beheerst al wat vrouw(elijk) is. De nachtelijke bijeenkomsten rond de zwerver komen op een echte oerhorde neer. Marginaal, natuurlijk.

Een waardeoordeel. (270/274)

a. Het is evident dat de Bijbels denkende orthodoxe kerk dergelijke ritens, hoe goed bedoeld ook, niet kan dulden. Zij verklaren wat zonde is, ‘goed’, ja, nederdaling van (een soort) heilige geest.

b. Maar hoe vatten de stranniki zelf de zaak op? Want dat is de fenomenologische vraag (*E.RF. 33: Korrektieve*).

Markus Adamovitsj Lepantinov.

Mariel haalt deze Russische filosoof aan.

(1). Ritme.

Het antiek-Griekse woord ‘rhuthmos’ betekent geordend-doelgericht bewegen.-- Een ‘goede’ dans, in de ogen van de antieke Griek, was uitbeelding van ‘rhuthmos’, dat wij door ‘ritme’ vertalen.

Lepantinov: door zijn bewegingen aan ritme te onderwerpen keert de mens in zekere zin terug naar zijn “eerste oorsprong” binnen met heelal. Zo is hij/ zij opnieuw één-met-de-hele-schepping.

Opm.-- Dit is één van de mogelijke duidingen van “microkosmos/ macrokosmos” (die wij overigens reeds bij Platon aantreffen): de mens is de kosmos in het klein en in de mania, de vervoering - hier: al dansend -, wordt hij/ zij één met de heelalzielestof of macrokosmos.

Let wel: bij Aristoteles en andere denkers is ‘rhythmosis’ hetzelfde als ‘ep.an.orthosis’, terugkoppeling (herstel) van een afwijking.

Lepantinov knoopt blijkbaar bij deze betekenis aan: door in het diepe woud sacraal te dansen en erotiek te plegen “in dienst van de Aardmoeder”, wilden de vereerders de afwijkingen die zij vanuit de profane, dagdagelijkse wereld in zich droegen, “herstellen, terugkoppelen”. Het is een stuurkundig begrip (cybernetica).

(2). Aretalogie.

Machtvolle kosmische krachten - levenskracht - hopen zich in de dansende op die zich één weet met de bewegingen van de hemellichamen.-- Hier zij bij opgemerkt dat Lepantinov een astrologisch moment opneemt in zijn zienswijze.

Nu nog: al wie sterk denkend-geconcentreerd zich met één hemellichaam vereenzelvigd al dansend met de bewegingen van dat hemellichaam, zal zeer snel - indien hij/ zij het goed doet, d.i. desnoods onder deskundige leiding- energieën allerhande en zelfs psychosomatische fenomenen (warm krijgen, koud krijgen, diarree oplopen, koppijn krijgen, -- zich goed voelen,-- al naar gelang van de individuele persoon) ervaren op zeer duidelijke manier.

Dit energetisch aspect van de astrologie:

- a. is niet strijdig met de Bijbelse openbaring en
- b. is onweerlegbaar een feit.

Terloops: dit aspect wordt nog versterkt wanneer men planten en de hemellichamen waarop zij reageren, erbij betreft.

(3) mantiek.

Lepantinov.-- Op die wijze krijgt de Aardmoedervereerder/ vereerster een wichelende kennis van de onmogelijk met het dagdagelijks verstand te achterhalen wetmatigheden waaraan al wat geboren wordt en sterft, al wat groeit en doodgaat, (...) onderworpen is.

Onze Moeder de Aarde! Magna Mater! De Grote Moeder! Zij verleent aan de ingewijden, aan haar minnaars/ minnaressen buitennatuurlijke machten,-- laat ons zeggen onverklaarde machten die men moet vaststellen. Ze ontkennen zou er enkel op neerkomen dat men zich opsluit binnen een eng rationalisme (...) dat ononderbroken door de feiten weerlegd wordt (...).-- Aldus steeds de door Mariel aangehaalde Lepantinov.

Opm.-- Raspoetin oefende op alle mogelijke vrouwen een boeiing (fascinatie) uit. Waarvan hij als karikaturale starts zwaar en ergerlijk misbruik maakte.-- Lepantinov: hij werkte met de krachten van de Aardmoeder: “Vrouwen werden door Raspoetin aangezogen als vogels geboeid door slangen. Zij verloren iedere terughoudendheid, iedere moraal, iedere zedigheid”. (O.c., 245).

Vergelijken wij dit met Vaughn (*E.RF. 112; 148; 150;-- 252 (Horde);-- 263*).

Opm.-- Dit feit dat wereldbekend werd door een aantal filmen b.v., bewijst zonneklaar dat de Aardmoederkrachten harmonie der tegengestelden (W.B. Kristensen) zijn en dus én goed (Raspoetin was een goed volksgenezer dermate dat hij de tsarevitsj genas van de bloederziekte en zo gezag kreeg aan het hof) én kwaad (op moreel vlak vooral) behelst.

M.a.w.: de Aardmoederkrachten zijn titanisch-olympisch en zelfs - Raspoetin was orthodox opgevoed - satanisch (*E.RF. 161*). Wie de kundalini buiten het domein van de H. Drie-eenheid - niet in de gnostisch-ketterse zin, zoals door de Russische chlysti's, maar in de streng Bijbelse zin geduid - opwekt, komt in een tweeslachtig vaarwater terecht dat hij/ zij niet meer in handen heeft.

Opm.-- (272/274) -- De chlysti-methode is één der talloze vormen van oproepen van 'wezens'. -- Niet enkel de formele spiritisten roepen geesten op. Iedere beroering van de kundalini is ipso facto geestenoproeping. Vandaar dat weldenkenden en de kerken b.v. steeds streng gewaarschuwd hebben voor de gevaren.

Lezen wij Gen. 6:1/4 dan vernemen wij wat volgt.

'Godszonen' (= zeer machtvolle geesten) vonden dat "de dochters der mensen", d.i. meisjes, in hun smaak vielen. Zij namen al diegenen die zij wilden, tot 'vrouw'. De nefilim bevonden zich op aarde in die dagen dat de godszonen éénwording pleegden met de vrouwen op aarde en haar 'kinderen' schonken.

Deze kinderen waren "de helden van weleer", "die beroemde mannen".-- *La Bible de Jérusalem*, Paris, 1978, 36, f, zegt daarbij: het gaat om een volksmythe (wat niet zo zeker is) die het over 'nefilim' (vertaalbaar door 'reuzen' o.m.) heeft. Dit zijn waarschijnlijk oosterse titanen, geboren uit de geslachtelijke éénwording van vrouwen op aarde en "hemelse wezens".

Deze nefilim waren een schaamteloos ras van 'übermensen' (Nietzsche's term) die door hun zedenbederf vanwege Jahweh de zondvloed als godsoordeel uitlokten.

Tot daar de Bijbel en de commentaar van *la Bible de Jérusalem*.-- Men zou zeggen dat de chlysti' s die godszonen nabootsen, ja, ergens, occult gezien, nefilim zijn,-- met het zedenbederf daaraan eigen.

Een Soemerisch wijhuwelijk.

Dat in seksuele magie wezens actief aanwezig zijn - *E.RF. 70* ("Alsof de god er zelf was") - blijkt ook buiten de Bijbel. Zo zegt *M. Ruiz, Le temps des sumériens: mariages sacrés (Les premiers rites sexuels)*, in: *Les dessous de l'histoire* (Paris), No. 9 (1993: août), 42/50, wat volgt.

Een opschrift van het einde van het derde millennium voor Christus zegt dat Shulgi, de soemerische vorst van Ur, in Uruk, de oude hoofdstad van Soemer, door een stoet van wijmannen en wijvrouwen tot het Eanna, de tempel van de godin Ishtar, begeleid wordt. Hij wordt er ingewijd. Als ingewijde is hij de zichtbare tegenwoordigstelling van de god Dumuzi.

Daarop begeleidt men hem naar het gebouw waar een wijvrouw, de zichtbare tegenwoordigstelling van de godin Ishtar, hem opwacht. Shulgi spreekt de hem zo-even bijgebrachte magische woorden uit. Waarop de wijvrouw - in een lang gedicht - zegt dat de godin Ishtar hem binnen verwacht.

Daar stond een praalbed: de vorst, als hoofd van zijn volk, als bron van levenskracht van zijn volk (*E.RF. 49 (De sacrale heerser); 55; 142*), en de wijvrouw, bron van de vrouwelijke levenskracht om te kunnen regeren, pleegden er de zichtbare tegenwoordigstelling van de sacrale eenwording van Dumuzi en Ishtar.-- Deze ritus ging gepaard met een grote viering waarin het hele volk betrokken was.

Opm.-- Dit verhaal is de top van een ijsberg: archaische culturen waren ermee vertrouwd dat hogere of lagere wezens deelnamen aan seksuele handelingen, vooral wanneer zij ritueel voltrokken werden.

Bovenliggers/ onderligsters.

Alexandrian, Histoire de la philosophie occulte, Paris, 1983, 364/367 (*Les unions immatérielles*), brengt kort ter sprake de 'incubi' (bovenliggers) en de 'succubae' (de onderligsters.)

Wij gaan daar niet verder op in. Maar het thema heeft veel inkt doen vloeien. Het steunt op werkelijkheid: zo was de god Dumuzi, in en doorheen Shulgi, incubus en de godin Ishtar, in en doorheen de wijvrouw, succuba.

Opm.-- *Danielle Hemmert/ A. Roudène, Histoire de la magie*, tt. 1/8, Paris, 1968/1971, -- vertellen in t.-4, 241/349 (*La belle légende de Merlin l' enchanteur*), dat Merlin (Merlijn) ontvangen werd van een 'duz' of 'cambion', d.i. een incubus. Deze was een geest van het woud die hem verwekte in de schoot van een meisje, een wijvrouw der druïden, die zich steeds tot het woud aangetrokken voelde.

O.c., 422, zegt dat de incubus, voor wie hem direct waarnemen, een werkelijkheid is.

Slotwoord.-- *Alexandrian, Histoire de la philosophie occulte*, Paris, , 1583, 323/ 385 (*La magie sexuelle*)” vat het hele drama van de seksuele magie als volgt samen.

Seksuele magie is niet, tenzij zelden en in afwijkingen (waarvan sommige wraakroepend zijn, zoals de zwarte missen onder Lodewijk XIV (o.c., 355/364 (*La messe noire*)), een uitspatting vermomd in een liturgie. In feite gaat het over een zelftucht, met strenge gedragsregels (soms zo streng als die van de kerkvaders), om hetzij boven-menselijke vervoeringen hetzij ‘kosmische’ vermogens te bereiken.

Dit belet niet dat wij het houden bij de titanisch-olympische natuur, ja, bij de satanie ervan. Tenzij misschien in zeldzame gevallen. Dit is voldoende gebleken in vorige kapitels.

Opn.-- Dat wezens ingrijpen vanuit het onzichtbare in o.m. seksualiteit, vooral als zij magisch bedoeld is, mag blijken uit het feit dat - naar onze ervaring - in Vlaanderen een geheim genootschap van de verdorven Raspoetin een vliegende geest heeft trachten te maken. Herlees in dat verband *E.RF. 251*.-- Wij kunnen geen details geven gezien het privé karakter.

Bibliografie.

Er wordt, met de ontarding der zeden in ons postmodern en vooral postchristelijk klimaat, dat dan nog vooral door de media aangedikt wordt van dag tot dag, van langs om meer gepubliceerd omtrent seks-en-magie.-- Hier enkele werken:

-- *P.B. Randolph, Magia sexualis, St. Jean de Braye, Dangles, 1991 (1931-1)*;

-- *P. Manoury, Traité pratique de magie sexuelle*, Paris, 1989 (zeer technisch,-- met een hoofdstuk over het betrekken erin van Lilith (Isaïas 34:14; de godin van de puinen), o.c., 227ss.;-- wat zeer duidelijk op het titanisch-olympische wijst);

-- *Julie Henderson, The Lover Within (Opening to Energy in Sexual Practice)*, East Balmain (Australia) / New York, 1986 (eerder wat psychosomatisch);

-- *Starhawk, Wilde Kräfte (Sex und Magie für eine erfüllte Welt)*, Freiburg i.Br., 1987 (*// Dreaming the Dark* (1982 (seksuele magie in het kader van een gauchistische theologie));

-- *Claudia Müller-Ebeling/Chr. Rättsch, Le guide des aphrodisiaques*, Levallois - Perret, 1993 (*// Isoldens Liebestrank* (1986));

-- *D. Cellura, Les cultes de l'enfer (Le diable parmi nous)* , Paris, 1993 (een rauwe weergave van het Amerikaanse satanisme);

-- *Y. Verbeeck, La sexualité dans la magie*, Genève, 1978 (eerder historisch overzicht).

Steekproef 51.-- Het dier in het animistische systeem. (275/282)

Alfred Bertholet, *Die Religion des alten Testaments*, Tübingen', 1932- 2, 131.-- De profeet Daniël, in de tweede eeuw voor Christus, geeft het wereldoordeel van Jahweh weer'.

Dan. 7: 9/14.-- Daarin staat onder meer:

“Ik ‘zag’ (*opm.--* mantisch) in de loop van nachtelijke visioenen (en kijk): met de wolken aan de hemel kwam een mensenzoon (...). Hem werd gegeven macht en eer en heerschappij (...)

De term ‘mensenzoon’ betekent dat het een wezen geldt dat, als van een mens afstammend, de natuur van een mens heeft en dus “een mens” is.

In voetnota merkt Bertholet op: “Einem Menschen gleicht das Gottesreich wie die Weltreiche Tieren gleichen”. Het rijk van God, d.i. Gods machtvol optreden (hier: het eindoordeel), heeft als model “de mens” (en zijn gewetensvol peil van leven);

De kosmische of wereldrijken echter hebben als model “het dier” (en diens titanisch-olympisch, resp. satanisch peil van leven; *E.RF. 64* (“*Het sperma van de duivel*” en “*in de vorm van een dier*”); *156* (*Tantrisme*); *267* (“*als kelende honden*”; “*als dieren kreten, slakend*”).

Jezus heeft de term ‘mensenzoon’ systematisch op zichzelf toegepast, doch niet zonder eerst met “de dieren” in contact gekomen te zijn (en met Satan), zoals *Markus 1:12/13* duidelijk zegt: “Onmiddellijk dreef “de geest” (*opm.--* Gods levenskracht) Jezus naar de woestijn. Hij verbleef in de woestijn veertig dagen lang,-- door Satan op de proef gesteld. Hij verbleef te midden van de dieren. De engelen dienden hem (daarbij)”.

In een antieke (o.m. joodse) opvatting werden dieren en demonische wezens verbonden gedacht. Net als Lilith voelt Satan zich thuis in “de wildernis”: ook daar uitgerekend stelt hij Jezus op de proef.-- Onthouden wij goed dit ‘goëtische’ (*E.RF. 264*) aspect van dit hoofdstukje.

Dieren en spiritisme.

Dat het goëtische aspect niet te verwaarlozen is, blijke uit *Julia Pancrazi, La voyance en héritage*, Paris, 1992,193.

Schrijfster deed, met grote voorzichtigheid, aan spiritisme.-- Gedurende een zitting werd contact gelegd maar de tafel antwoordde op totaal onsamenhangende wijze.-- Ik ondervroeg ze daarop om te weten of in de kamer iets de aangeropen geest stoorde. Het antwoord was onmiddellijk bevestigend.-- Ik keek rap eens rond: alle aanwezigen waren mij bekend; geen enkele leek remming uit te oefenen.-- Ik zocht verder en merkte in een hoek mijn kleine teckel de zonder dat iemand het merkte, binnengeslopen was. Ik verwijderde hem: de tafel begon normaal te antwoorden.

Opn.-- Schrijfster voegt daar onmiddellijk aan toe: “Planten kunnen dezelfde invloed uitoefenen en om onbekende redenen de antwoorden van de geest storen”.

Opm.-- Aangezien een Pancrazi een voorname dame is die ver van iedere goëtie staat, zijn de entiteiten die zij oproept, van hetzelfde peil. Een teckel, een dier, straalt gemakkelijk lagere fluïda uit gezien zijn verhouding tot lagere natuurgeesten.

Similia similibus.-- Wij kennen het grote axioma: het kwaad kan enkel door een kwaad dat sterker uitvalt en het zwakke opslorpt, weggewerkt worden.-- Herlees nu *E.RF. 93 (Het genezende dier in de Siberische ongon of fetisj)*.

Bibl.st.:

-- *C.A. Meier, Antike Inkubation und moderne Psychotherapie, Zürich, 1949.*

De stad Epidauros hiëra, Epidauros de heilige, had een 'peribolos', een door grensstenen afgesloten domein, waar de godheid Asklèpios (Lat.: Aesculapus) als zichtbaar aanwezige genezend optrad.

Bekend is dat steevast een wijslang gecultiveerd werd.- Mettertijd wilde iedere stad, die naam waardig, een asklèpieion, een asklepiadisch geneescentrum, hebben. Dit geschiedde ritueel,-- o.m. door de overdracht van een van epidauros afkomstige heilige slang. Gewoonlijk toch. "Als des Gottes in seiner theriomorphen Erscheinung" zegt Meier.

M.a.w.: de slang gold als de zichtbare tegenwoordigstelling van Asklèpios zelf (o.c., 26).

Opm.-- Het goëtische is een goed tegengif tegen het fysische en morele kwaad. Het dier roept met gemak de goëtische oorzaken van b.v. een lichamelijke of psychische ziekte op. Het helpt degene die genezend, bezwerend, raadgevend optreedt - mens of godheid of liever de twee tegelijk -, in de afstemming op het probleem.

Herlees b.v. *E.RF. 78 (Waarneming d.m.v. vereenzelviging); 103 (Weergalm)*: het dier, in zijn lager statuut, is doorlopend 'goëtisch' afgestemd. De hogere mens niet. Om een probleem, dat steevast goëtisch veroorzaakt is, te vatten moet hij/ zij zich afstemmen, - in concentratie: een dier dat daarin betrokken wordt (en getraind is), kan daarbij hoge diensten bewijzen.

Similia similibus.-- *R. Peyrefitte, Les conquêtes d'Alexandre, Paris, 1979,361.--* De inwoners van de oud-Egyptische stad Mendes (in de Nijlvallei) zagen in de bok een 'heilig' dier en zij maakten het tot voorwerp van een aanbedding.

Eén exemplaar ervan werd in de tempel gekweekt. Die bok gold als de zichtbare tegenwoordigheid van de godheid. Met die bok pleegden Egyptische vrouwen - doordat zij het niet met de god zelf konden doen - eenwording.

Peyrefitte verwijst daarbij naar een tekst van *Herodotos, Hist.*, en naar een fragment van *een gedicht* van de Griekse lierdichter *Pindaros*: “Mendes, de Egyptische (stad), bij de steile oevers van de zee,-- laatste hoorn van de Nijl, waar de bokken -- echtgenoten van de geiten, met vrouwen eenwording plegen”--

Opm.-- Alleen al de term ‘heilig’ die op de wijbok werd gekleefd, doet ons aanvoelen dat het een animistisch fenomeen gold: een geest, -- een god(heid), bezielt de bok. Die geest, met de levenskracht van de bok op zich, straalt energieën uit. Lagere,-- goëtische, natuurlijk.

Maar de wijvrouw(en) die met de bok één werden, genazen, bezwoeren, gaven raad. Haar zo intiem contact met een lager dier vergemakkelijkte de afstemming op het goëtische probleem.

Doordat dergelijke vrouwen een grondige vorming doormaakten, -- ook doordat zij via de bok met hogere wezens communiceerden, vielen zij sterker uit dan (*E.RF. 214 inwijding*); *215 (sterker dan)*; *230*; *239*; *254*) het goëtische kwaad.

Opm.- Men vergete niet dat wij eerst aan fenomenologie doen - weergeven, door ‘begrijpen’, van wat werkelijk gegeven is, vooraleer een (Bijbels en dus zeer negatief) waardeoordeel uit te spreken.

Algemene bibliografie.

Het onderwerp is uitgebreid. Maar enkele werken kunnen aangehaald.

-- *J. Prieur, L'âme des animaux*, Paris, 1986 (over het feit dat ook dieren een (dierlijke) ziel hebben);

-- *L. Verlaine, L'âme des bêtes (Quelques pages d'histoire)*, Paris, Alcan, 1931 (steller was prof aan l' Université de Liège; hij geeft een degelijk historisch overzicht);

-- *R. Montandon, De la bête à l'homme (Le mystère de la psychologie animale)*, Neuchatel/ Paris, 1943 (Het dier vertoont alle paranormale vermogens die begaafden vertonen,-- uitvoerig toegelicht);

-- *Dennis Bardens, Dieren en hun zesde zintuig*, 's Gravenhage, (// *Psychic Animals (An Investigation of Their Secret Powers)*), London, 1987 (Over de biologische en paranormale gaven van dieren);

-- *M. Dekkers, Lief dier (Over bestialiteit)*, Amsterdam/ Antwerpen, Contact, 1992 (Over het seksuele omgaan van mensen met dieren).

Uitdieping van het probleem. (278/282)

Vóór alles willen wij een tekst aanhalen die de wezenskern van de copula van vrouw en dier weergeeft.

R. Ambelain, *Le vampirisme (De la légende au réel)*, Paris, 1977, 233s., zet uiteen wat volgt.-- Het fenomeen “passation d’ âme”, “(ziele(stof)ruil” - eigen aan vooral de Afrikaanse voedoe riten (*E.RF. 202 (Le ti bon ange of individuele ziel(estof))*) - toont dat men de ene dubbelgang(st)er (*E.RF. 245*) door de andere kan vervangen. Zo kan men de dubbelganger van een mannetjesdier omwisselen met de dubbelgangster van een meisje of een jongetje.

Indien men geen menselijk wezen kan als slachtoffer aanwenden - aldus Ambelain - , dan neemt men een dierlijk wezen. Doch, voordat men zo ‘n ritus aanvat, verwisselt men de dubbelgang(st)ers.-- Ambelain is niet mals voor de uitwerksels.

a.-- *Het kind of het jonge meisje.*

Het wordt van dan af stompzinig. Zo b.v. kan men noch het menselijk spreken of recht op lopen bijbrengen.-- “Zo lopen er in menig Afrikaans dorp idioten/ idiotes rond waarvan de oorzaak de ziele(stof)ruil is”.

b.-- *Het dier.*

Het dier echter, zodra het de menselijke dubbelgang(st)er in zich ingewerkt kreeg, vertoont altijd een gedrag dat, op bevreedende wijze, aan die van een menselijk wezen doet denken.

Opm.-- Men houde deze manier van vermenselijken van het dier en het verdierlijken van de mens, inzonderheid de wijvrouw die met een dier copuleert, vóór ogen wanneer wij nu verder ingaan op het probleem.

Het is meteen duidelijk dat er een grondig verschil is met wat Ambelain weergeeft: de wijvrouw is volwassen en begeeft zich vrijwillig, desnoods goed voorgelicht door b.v. een voorgangster, aan de ziele(stof)ruil. Zij beheerst m.a.w. veel meer de uitwisseling of liever cultiveert de eenwording. Toch is er een minimale ziele(stof) ruil.

Opm.-- Het fenomeen lijkt veel meer op de ziele(stof)ruil in de fallusreligie (*E.RF. 208: Een sacrale overdracht*) waarbij de jongen deelt in de ziel(estof) van de man en omgekeerd.

De moedergodinnenreligies (278 /281). Herlees eerst *E.RF. 255 (Moeder Aarde)*; *266 (De goëtische vorm van Moeder- Aardereligie)*.

C.J. Bleeker, De moedergodin in de oudheid, Den Haag, 1960, heeft het eerst over de “voorhistorische venussen”, dan over Moeder Aarde om uit te weiden over Ishtar (Babylonië), Isis (Egypte), Anahita (Iran), Athene (Hellas), Freyja (Germanië), Kubele (Frygië/Rome), Lakshmi en Kali(India). Waaraan wij b.v. Amaterasu (Japan) kunnen toevoegen.

Opm.:

-- Jean Shinoda Bolen, *Godinnen in elke vrouw* (Lemniscaat) wil een “nieuwe psychologie van de vrouw” invoeren o.g.v. karakterbeelden (‘archetypes’) die de godinnen ergens, traditioneel-religieus en/ of occult, vertonen.

-- Heleen Crul, red., *Uit naam van de godin* (Gottmer), beweert dat “de godin” - in zowel man als vrouw - “een bewuste krachtbron en stroom van ingevingen” is.

Dergelijke ‘verpsychologiseringsen’ geven wel iets weer van wat de godinnen eigenlijk waren, maar blijven beneden de echte en volle werkelijkheid.

Opm.-- Het is nu zo goed als mode: astrologie overspoelt alles! Zo: Special. -- *AstroErotik*, in: *Cosmopolitan* 1993: 8 (August), 131 / 143.

Men merke het op: men spreekt niet van de ‘mensenriem’ maar van de dierenriem. Zelfs sterrenbeelden als maagd, boogschutter, weegschaal, tweelingen zijn, astro(theo)logisch, dierlijk en harmonie der tegengestelden (W.B. Kristensen), d.i. titanisch -olympisch en zelfs satanisch (*E.RF* 156).

Wij gaan daar nu op in omdat men ook karakterbeelden toeschrijft aan de beelden van de dierenriem. Meestal verpsychologiseert men in gunstige zin (men spiegelt de mensen die van het heilige en het occulte niets of veel te weinig afweten, een vals ideaal voor) ,-- goed voor bladen en rubrieken op het tv-scherm.

Toch duikt ergens iemand op die de tweeslachtigheid van (de godheden en) de beelden van de dierenriem durft bloot te geven. Zo: *G. de Wargny, Astrologie noire*, Paris, 1977. Deze astroloog heeft de sinistere moed het tegengestelde bloot te geven. Zo b.v. geeft hij de demonologische duidingen aan alsook de immorele kentrekken.

De waterman - zo actueel naar het lijkt - heeft als topfiguur niemand minder dan Lucifer, gekarakteriseerd door de Wargny door zelfoverschatting.

De vissen spiegelen zich af in Leviathan, het diepzeemonster van de Bijbel (*Job* 3:8; 40:25),-- een ‘draak’ (versta: slang) die, o.m. in de Fenicische mythologie, een wangedrocht van de oerchaos is (*E.RF*. 267).

De ram b.v. is afgebeeld in Belial (als pure wreedaardigheid (zegt de Wargny”). Zo overloopt steller alle dierenriembeelden.

M.a.w.: de titanisch-olympische en satanische dierlijkheid is harmonie van goed-en-kwaad, -- zowel fysisch als ethisch.

Wat de Wargny zegt van de dieren van de dierenriem, geldt evenzeer van de archaische venussen, de Aardgodin en haar uitloopsters, de ‘moedergodinnen’.

Archaische Venussen. Aardmoeder en Moedergodinnen en dieren. ((280/281).

Bleeker, *De moedergodin in de oudheid*, 25, zegt: “De slang is, bij alle antieke volkeren, ook bij de Grieken, het dier dat bij uitstek de goddelijke aarde representeert”.

Herlezen wij nu *E.RF. 276: Epidauros wijslang!*

Van Mohenjo-Daro (India) en Irkoetsk (Siberië) tot de Franse Dordognevallei en Spanje werden mollige venusbeeldjes (soms waren zij slank) in prehistorische vorsingen ontdekt. -- Bleeker, o.c., 15: “Eén punt is opvallend: zowel de kleinkunstwerken als de grottekeningen vertonen zelden afbeeldingen van mannen. Blijkbaar heeft de figuur van de vrouw de verbeelding geprikkeld. Vermoedelijk als schenkster van nieuw leven.

Opm.-- Dit is niet zo verwonderlijk: algemeen heerste de overtuiging dat de sjakti, de vrouwelijke energie, doorslaggevend is, niet enkel inzake voortplantingsvruchtbaarheid bij planten, dieren mensen, maar ook en vooral inzake lotsbepaling.

Dat er getuigeresten zijn van de archaische venussen blijkt uit het feit dat - zoals Bleeker, o.c., 15, opmerkt - latere ‘historische’ voorstellingen van de moedergodin ook ‘primitieve’ kentrekken vertonen die van de prehistorische niet aanzienlijk verschillen. - M.a.w.: een lange traditie.

M. Ruiz, Le temps des sumériens: mariages sacrés (Les premiers rites sexuels) in: Les dessous de l'histoire No. 9 (1993: août), trekt de aandacht op het soemerische heldenepos Gilgamesj. Volgens Ruiz is het wijhuwelijk tussen Gilgamesj (zowel een mens als een godheid) en de godin Ishtar (via de wijvrouw) een getuigerest van de aardmoederreligie.

Ruiz: de prehistorie liet ons tientallen beeldjes in klei, been, ivoor of steen na die een vrouw weergeven, naakt, reuzegroot, met uitzonderlijk grote borsten en dijen, alsook opvallende geslachtsdelen.

Maar luister nu goed: “De vorsers in çatal-Häyük (Turkije) - waar zo’n venus werd aangetroffen - zijn de mening toegedaan dat, zesduizend jaar voor Christus, wijvrouwen in gieren verkleed de plechtigheden leidden”. (A.c., 44).

Wat op een duidelijk verband “godin (via wijvrouw) en dier(vogel)” wijst.

Maar ook Bleeker, o.c., II, zegt: op het eiland Malta werden beeldjes ontdekt met twee kentrekken:

a. het gezicht heeft enige uitdrukking.

b. zij maken de indruk van een persoon - een vrouw (naar men aanneemt) - die zodanig in het vel van een holenleeuw gekleed is, dat een kop het hoofd bedekt en de staart van het dier en de gestreepte huid zijn aangegeven.

Opm.-- Men vergelijk hiermee vele Egyptische beelden die zo'n dieren- of vogelkop boven het hoofd dragen.

Na het verband "godin (wijvrouw)/ dier" nu het tweeslachtig karakter van dergelijke godheden.

C.J. BLeeker, o.c., 27/28 (*Het tweeslachtig karakter van de aardgodin*), zegt dat "de godin" een 'allesgeefster' in antiek Grieks 'Pandora' - is. Dit behelst: zij schenkt goede gaven (leven, vruchtbaarheid, mantiek en magie), maar heeft toch altijd weer een ondergang van haar gaven voorzien. En omgekeerd.-- in Bijbelse termen: wie de godin kent, beschikt over "de kennis van goed-en-kwaad".

Het 'demonisch' karakter.

Bleeker praat er niet nevens: hij acht, o.c., 28, de godin een demonische figuur! "Niet zonder reden vertelden de oude Grieken dat Gaia (*opm.--* de naam van de aardgodin) allerlei monsters had voortgebracht die een gesel voor de mensheid en een bedreiging voor de godheden waren". -- Men kan het moeilijk duidelijker zeggen!

"Taaie gevallen". (281/282)

Het voorgaande kan nogal theoretisch lijken. Maar nu de praxis.

Geen beter opening der ogen dan *John Pearce-Higgins, Poltergeist, Haunting and Possession*, in: *J.D. Pearce- Higgins/C. Stanley Whitby, ed., Life, Death and Psychical Research*, London, Rider, 1973, 164/192. Vooral het gedeelte 'Devils' (o.c., 188/190).

Steller die behalve goed kenner van paranormologie is, is ook een anglicaans geestelijke die als bezweerder actief geconfronteerd wordt met 'zachte' maar ook met 'taaie' gevallen. De 'zachte' - kerkelijke - methodes lopen te pletter op een aantal gevallen.

Opm.-- Dat merken allen die ernstig met occulte fenomenen omgaan.

Zijn verklaring komt hierop neer:

- a. zo'n taaie gevallen zijn zwart-magisch veroorzaakt;
- b. zij verraden gevallen engelen (satanische geesten) als actieve wezens.

Maar zie hier hoe steller typeert.-- De in zo'n taaie gevallen betrokken entiteiten tonen zich als wezens met een uiterst lage intelligentie (herlees *E.RF.* 278 (*Stompzinnig*)).

Men kan nauwelijks uitmaken of zij niet ergens "elementale, subhumane schepselen" zijn.

O.c., 189.-- Verder, wanneer hij de gevallen engelen ter sprake brengt: "Zij blijken van een lager peil dan vele van de hogere dieren".

Pearce-Higgins wil zeggen: een huishond of huiskat, zelfs een gevangen wild dier laat zich gunstig antwoordend beïnvloeden door “licht en liefde”, maar de entiteiten (*opm.-- en levensenergieën*) in de ‘taaie’ gevallen, zijn voor geen enkele goedaardige invloed vatbaar. Zo stompzinig zijn zij!

Mantisch gezien.

Wij beschikken over een zekere controle. Sensitieven en/ of zienden merken het volgende op:

1.a.-- *Archaische venussen.*

Bij de confrontatie ermee daagt, op de achtergrond, een figuur op die inderdaad sterk gelijkt (soms is er degelijke afwijking, bij behoud van de grondstructuur) op de archaische beelden.

Maar - Bleeker legde er de nadruk op - wat opvalt, zijn de opvallende geslachtsdelen. Bij zeer nauwkeurig toezien vertoont de opgeroepen moedergodin niet vrouwelijke geslachtsdelen maar die van een of ander mannetjesdier! Paard, hond, kat, tijger, leeuw, ezel, stier (deze zeer vaak) - *E.RF. 205 (Wijstier)* - Zodat de vrouw eigenlijk theriomorf (diervormig) is tot op zekere hoogte.

1.b.-- *Wijvrouwen die met mannetjesdieren één worden.*

De wijvrouw van Mendes - ook de meisjes die een dierenziel(estof) kregen - vertonen, inzake zielelichaam (‘dubbelgang(st)er’), een vrouwenlichaam, vaak zeer mooi, als vele actrices, maar bij zeer nauwkeurig toezien, met de geslachtsdelen van een mannetjesdier.

2.-- Deze - voor ieder welopgevoed mens van heden wansmakelijke - structuur van de kundalini en de hele ziel(estof) komt ook bloot in de taaie gevallen.-- Wij kennen het geval van een vrouw die aan haar linkervoet “een soort” - wij zeggen wel “een soort” - eksteroog vertoonde.

Hoe de voetverzorging ook werkte, na enkele tijd keerde de dame weer met dezelfde kwaal.-- Bij nader toezien vanwege zienden/ sensitieven bleek dat zij, in een vorig leven, meerdere malen betrokken was in een ritus “vrouw-diercopula”. Werden opgemerkt rondom, ja, in haar - wanneer zij moe was of zich liet gaan - vele dierenzielen! Mannetjesdieren dan.-

Voor zo’n taaie gevallen - en als psychiaters, artsen, verplegenden, allerlei mensverzorgenden eerlijk willen zijn, - dan is een louter vakwetenschappelijke vaardigheid hier ... ontoereikend. Men zou iets van de genezeres-met-mannetjesdier-geslachtsdelen moeten hebben (*similia similibus*)!

Steekproef 52.-- Spiritisme. (283/287)

E. Maple/L. Myriny, Fantômes et lieux hantés, Paris, Hachette, 1980, 21, vertelt.

1. Napoleon Bonaparte (1769/1821) werd zeer vaak begeleid door een rood silhouet, volgens sommigen “de rode man” van de Tuileries. Zoals vele schimmen - ook zoals b.v. de innerlijke stem van Socrates’ daimonion - toonde de figuur zich op - wat antieke Grieken heten- ‘kairoi’, belangrijke keerpunten, b.v. vlak voor een militaire nederlaag.

2. Napoleon was ervan overtuigd - axioma - dat doden het verloop van het aardse leven kunnen beïnvloeden. Daarom raadpleegde hij dikwijls een medium. Daaruit trok hij mede besluiten voor zijn activiteiten.-- Men kan geen beter inleiding geven dan dit om het ware spiritisme te begrijpen.

1 Samuel 28: 3/25.

1 Chron. 10: 13; Sir. (Ekkles.) 46: 20.-- Men weet dat koning Saul (-1015/ ...), de eerste vorst der joden, ten einde raad en tegen zijn eigen wetgeving in, een necromantis, een dodenoproep(st)er in En-Dor raadpleegde. Zij roept de schim van de profeet Samuel op.

“Na gestorven te zijn, trad hij nog op als profeet en kondigde de vorst zijn levenseinde aan. Vanuit de schoot der aarde verhief hij de stem om te voorspellen, om de ongerechtigheid (gewetenloosheid) van het volk uit te roeien”. Aldus het boek *Sirach*, dat er niet aan twijfelt, zoals zovele commentatoren (vroeger en heden), dat de profeet werkelijk opgeroepen werd door het ‘medium’, een vrouw.

Bibl.st.:

-- *M. Parmentier, vert. Goddelijke wezens uit de aarde (Griekse kerkvaders over de ‘heks’ van Endor), Kampen, Kok, 1989* (zowel de joodse als de christelijke wereld heeft heftig gereageerd op het verhaal, doordat de Bijbel zeer afwijzend staat t.o.v. al wat paranormaal en occult is).

Let op de term “goddelijk wezen”, want, wanneer de vrouw de schim ziet opstijgen uit de onderwereld, roept zij uit: “Ik zie een elohim uit de aarde opstijgen”. Een elohim is een bovenmenselijk wezen (*Gen. 3:5; Ps. 8:6*).

Opm.-- Ook de Bijbel, sinds eeuwen voor Christus, kent het fenomeen.

Het moderne spiritisme. (283/287)

Bibl.st.:

-- *Jack Coutela, Le guide pratique du spiritisme, Paris, 1989* (een degelijke praktische inleiding);

-- *Gina Covina, The ouija Book, London, 1979* (een inleiding met zeer veel kritische zin);

--- *L’ autre monde* No. 135 (1993: nov.), *Esprit, es-tu là?* (een bijzonder nummer).

Behalve het oui-jabord en de draaiende tafel als infrastructuur is er het mediumnisme of, zoals men sedert New Age zegt, het channeling:

-- Joh. Verweyen, *Die Probleme des Mediumismus*, Stuttgart, 1928 (Verweyen is een denker van hoog peil);

-- Erik Pigani, *Channels (Les médiums du Nouvel Âge)*, Paris, 1989 (het beste werk tot nog toe).

Wat betreft transcommunicatie of het aanwenden van magnetfoon en tv-scherm, ordinator en telecopier in het contacteren van het hiernamaals of althans de andere wereld waarvan, in het Nederlands, b.v. *Dr. Konstantin Raudive, Paranormale stemmen (Gesprekken met overledenen via geluidsband)* Bussum, 1975, één steekproefje is.

Aangezien spiritisme met allerlei traditionele religies en levensbeschouwingen samengaat, is het aangewezen kennis te nemen van wat de culturen dachten over “de andere wereld” (hemel, vagevuur, hel e.d.m.)

-- Stanislav and Christina Grof, *Beyond Death (The Gates of Consciousness)* London, 1980.

Controlegeest.-- Het ‘medium’ of tussenpersoon is diegene die paranormale fenomenen van hoge, ja, uitzonderlijke graad, schept of helpt te voorschijn komen.

Nemen wij het (o.m. door de psycholoog William James grondig bestudeerde) medium Mrs. Leonora E. Piper (1857/1950), uit Boston, Mass. (VSA). Zij werd door vele vorsers onderzocht en nooit op bedrog betrapt. Verweyen, o.c., 148ff ..

Een ‘entiteit’ of ‘controlegeest’ noemde zich ‘Phinuit’, zagezegd de ziel van een Frans arts.-- Gewoonlijk verviel Mrs. Piper in diepe vervoering (*E.RF.* 72), waarbij haar vrouwelijk stem plots veranderde in een “ruwe, mannelijke” stem.

Deze Phinuit sprak doorheen haar met een griezelig mengsel van gallicismen, negerdialect, Amerikaanse platte taal, soms doorspekt van gemene vloekwoorden.-- Deze Phinuit werd opgevolgd door ene George Palham en ene imperator.

Opm.-- Dergelijke fenomenen lokken met recht en reden voorbehoud uit van weldenkende - humanistische en kerkelijke - mensen!

Channeling.-- Zoals de titel van *W. Kautz/ M. Sranon, Channeling (L'intuition du Nouvel Âge)*, Paris, 1990, het verraadt, is channeling typische mediumniteit voor New Age.-- Niet enkel gestorvenen maar gewoon buitenaardse wezens zonder meer (enkelingen of groepen (bij deze laatste denk aan *Mark. 5:9/10* (“Legioen”))) komen door langs een channel.

Een channel kan b.v. via zelfhypnose of meditatie of andere technieken het gewone (zelf)bewustzijn tussen haakjes zetten en met verruimd bewustzijn doorgavekanaal ('channel') worden in de vorm van b.v. mediaal (automatisch of niet) schrijven, schilderen, muziek maken, "mentaal dictaat" (teksten doorgeven).

Hoofdaxioma: "Het oude tijdvak is voorbij. De nieuwe tijd - New Age - is aangebroken" (Jack Purcell).-- Dit loopt ineen met spiritisme maar is toch weer nieuw.

Het moderne begin. (280/281)

Halfweg verleden eeuw, wanneer het atheïstisch materialisme (waarvan Marx, Nietzsche en Freud de vertegenwoordigers zijn tot in onze eeuw) aan universiteiten en bij de "intellectuele en artistieke voorhoede" hoogtij vierde, komt het spiritisme van de grond.

1847. -- Hydesville (VSA).-- De twee gezusters Fox komen in contact met een schim.

1852.-- De stroming is al in Parijs,-- in de salons.-- Zo b.v. komt de Franse schrijver Victor Hugo, in ballingschap op het eiland Jersey, via Delphine de Girardin, schrijfster en vriendin, met het Parijse spiritisme in contact (06.09.1853). Eerst Was Hugo sceptisch-weigerig.

1856.-- Bij de Rousten's, in Parijs, komen spiritisten bijeen. Mademoiselle Japhet, medium, contacteert er 'Zéphir', een geest met een neo-religieuze boodschap.

Denizard Hippolyte Léon Rivail (1804/1869) was een arts uit Lyon, die in het spoor van Johan Heinrich Pestalozzi (1746/1827; rousseau-achtig pedagoog) vanaf 1830 het onderwijs trachtte te vernieuwen en vele schoolboeken uitgaf. In 1856 was hij in Parijs directeur van le Théâtre Marigny.

Op 30.04.1856 was Rivail aanwezig bij de Roustan's. Zeer septisch. Maar Zéphir zegt zowat wat volgt tot hem (en de anderen): "De religie zal verder wegebben. Er zal een nieuwe, ware, grote, mooie en de Schepper waardige religie nodig zijn. -- De eerste grondslagen zijn er al. Rivail, uw taak situeert zich in dat kader". -- Rivail denkt na.

Op 07.05.1856 is Rivail weer in het gezelschap.-- Mlle Japhet roept de ziel van Samuel Hahnemann (1755/1843; *E.RF.* 213), de stichter van de homeopathie op. Rivail stelt hem vragen. Omtrent zijn zogenaamde roeping. "Ja - zegt Hahnemann - indien gij uw neigingen, uw strevingen nagaat en het voorwerp van uw meditatie, dan moet het u niet verwonderen dat gij moet uitvoeren wat gij allang droomt.

Laat de Voorzienigheid haar werk doen en gij zult tevreden zijn”. Zo omtrent klonk het: van dat ogenblik af was Rivail, i.p.v. sceptieker, spiritist.

Allan Kardec.

Enkele weken later komt Rivail in contact met een Keltische druïde (de naam van de wijmannen in de Keltische cultuur in Gallië en Engeland voor de Romeinse verovering), Kardec.-- Deze vraagt hem voortaan de naam “Allan Kardec” te dragen.

1857: *Le livre des esprits*.

1858: *La revue spirite* (nu: *Renaître* 2000).

1886: het eerste Spiritistisch congres te Brussel.

Opm.-- Het spiritisme is nog steeds een actualiteit. Maar in Brazilië is het tot een cultuurfactor van formaat uitgegroeid (in onderwijs, armenzorg enz.)

Spiritisme: een modern en postmodern animisme.

Volgens Kardec is ‘spiritisme’ een systeem dat staat of valt met het bestaan en zich openbaren van geesten.

Wat wij zagen *E.RF. 105*, inzake Tylor’s definitie van religie, past perfect op Kardec’s systeem.

1.-- Nieuw inzicht in de ziel.

Volgens Kardec zal het spiritisme de traditionele religies en kerken ertoe verplichten haar axiomata gedeeltelijk bij te werken en zo pas uit te groeien tot universele i.p.v. geografisch en etnisch eng beperkte religies.

2.-- evolutionair denken.

Het spiritisme moet zich alle wetenschappelijke ontdekkingen eigen maken en trachten zijn religie met die ontdekkingen tot een synthese - ‘holisme’ geheten nu - te brengen. Op natuurwetenschappelijk, biologisch en menswetenschappelijk gebied.-- Aldus Kardec.

In die zin begrepen is het één der mogelijke voortzettingen en herstichtingen van het aloude paleopythagoreïsme (-550/-300).

G. Covina, The ouija Book, 94: “De hetaireia (denkgenootschap) der pythagoreeërs kwam bijeen rond een ‘mystische’ (versta: occulte) tafel die op wielen draaiend naar tekens bewoog op een stenen plaat waarop de bewegende tafel werkte.

Pythagoras zou die methode geleerd hebben op zijn reizen in het oosten”. -- Nu, de pythagoreeërs stelden inderdaad de ziel centraal, in het kader van een ordeningsleer (harmologie). Zij bedoelden de ziel door een algemene, filosofische vorming tot een geëvolueerd wezen op te voeden.-- Het spiritisme van Kardec is een herstichting daarvan.

Opm.-- Vele fenomenen eigen aan het spiritisme gaan wij hier niet nader nagaan.-- Herlees *E.RF. 251 (Philip)*, want het gebeuren dat daar vermeldt wordt, brengt ons in de spiritistische sfeer.

De ABC-theorie hier toegepast.

Herlees *E.RF. 12.--* ‘A’ is het fenomeen of gegeven (met b.v. het gevraagde). ‘B’ is de axioma’s waarmee men ‘A’ benadert. ‘C’ is de eindreactie.

Gina Covina, o.c., 21f., legt een doorslaggevende nadruk op de axiomata in al wie aan spiritisme doet. Voordat wij de vraag stellen waarvandaan de antwoorden (van het ouija-bord, van het medium, van de draaiende tafel) komen, moeten wij ons afvragen waarvandaan onze vragen komen. Vooraleer ook maar aan oproepen van zielen of geesten te beginnen moet men trachten zo klaar mogelijk te zien in on(der)bewuste drijfveren en bewuste beweegredenen die ons tot spiritisme aanzetten.

Waarom? Omdat onze axiomata zich zullen afbeelden in de antwoorden! “Hoe klaarder gij ziet in uw overtuigingen, des te sneller gij ertoe in staat zult zijn de afwijkingen in de antwoorden op te sporen”. Aldus deze door en door ervaren spiritiste. Onderzoek dus uzelf, uw meningen, uw hele zijn in alle mogelijke details! Nothing is irrelevant (niets is zonder belang). De antwoorden zullen u doen letten op om het even welke verborgen vooropstellingen die gij in u draagt wanneer gij geesten contacteert.

Opm.-- Wat Gina Covina zegt van het spiritisme, geldt van al wat heilig is. Uiterst geslepen geesten, met de flair van een dier b.v., zullen onmiddellijk door hebben waar uw zwakke plekken zijn. Zij nemen u genadeloos, tenzij zij onder de formele leiding van de H. Drie-eenheid werken, bij uw zwakke plekken. En wel zo dat juist dat u ontgaat, onbewust blijft.

Om u te ‘hebben’ zullen zij geleidelijk kleine, onmerkbare afwijkingen van de waarheid en o.m. van de moraal invoeren maar zo dat gij dat “erbij neemt” en grondig blijft vertrouwen. Zo hebben geesten met een titanisch-olympische en satanische genialiteit (*E.RF. 156*) er tallozen “liggen gehad”.

Dat is het fameuze “onderscheid der geesten” dat de Bijbel en het christendom aanprijzen in het contact met al wat sacraal of neo-sacraal is.-- Gina Covina is één der zeldzame spiritisten die op dat punt grondige zelfkennis aanprijst. Graag meegenomen!

Steekproef 53.-- “Ontwaken in het hiernamaals”. (288/292).

Wij staan nu stil bij een Bijbels ‘spiritisme’.

-- *Helene Möller, Erwachen im Jenseits*, Liestal (CH), 1955, is een werk dat zich aandient als door de aartsengel Rafael ingegeven.

Terloops: *Möller, Einsamer Weg zu Gott (Autobiographie)*, Liestal, 1960, geeft ons een inzage in de zeer eigenaardige, zeer Bijbelse levensloop van schrijfster.

Ter inleiding.-- De term ‘engel’ - in de godbevriende zin althans - betekent, in de Bijbel:

a. Gods zichtbare verschijningswijze (“de engel van Jahweh” is Jahweh voor zover Hij zichtbaar tegenwoordig zich toont),

b. een geest, door God geschapen, gewetensvol en heilshistorisch gelovig, die zich vrijwillig in Gods dienst stelt.

Een gedeelte van de engelen maken Gods ‘hofhouding’ uit, d.i. een medewerk(st)ersgroep op zeer hoog niveau.-- Men vindt een aanduiding van die hofhouding - die meer is en heel anders dan een cultuurbepaalde beeldspraak - in *Job 1:6* (“Opwachting bij Jahweh”).

God zoekt zich te omgeven van verantwoordelijke, zelfstandige wezens die hem in zijn heelalbestuur bijstaan, ja, tot op zekere hoogte vervangen. -- Nog in de werken van Sint Thomas van Aquino, de grote middeleeuwse scholastische denker, vindt men een uitgebreid hoofdstuk over dergelijk ‘heelalbestuur’.

Nu eens worden ‘engelen’ - boodschappers, opdrachtuitvoerders - uitgestuurd met een vernielingsopdracht (*Exod. 12:23; 2 Kon. 19:35; Ezek. 9:1; Ps. 78:49*). Dan weer spelen zij een hoge, godnabije rol als beschermgeesten van volkeren of van enkelingen (*Exod. 23:20; Dan. 10:13*). Of bemiddelen zij boodschappen (*Ezek. 40: 3; Dan. 8: 16; Zak. 1:8; 2:2; Hand. 1:1; 10:1/11*).

Benamingen.-- Nu eens heten zij “zonen van God” (*Job 1 :6; Ps. 29:1*), dan weer ‘heiligen’ (*Job 5:1*) of “dienaren van God” (*Job; 4:18* (waar hun onbetrouwbaarheid om reden van geschapenheid benadrukt wordt). Als gegroepeerd heten zij b.v. “het leger van de hemel” (hemels heir: *1 Kon. 22: 1 9; Ps. 103:21; Ps. 148:2*).

Rafaël.-- De Bijbel heeft het over zeven engelen van God onder wie Michaël, Gabriël en Rafaël.-- Deze laatste wordt vermeld *Tob. 5:4; 3:17* (reisbegeleider); *3:17* (genezer); *12:12* (gebedsbemiddelaar).

Of nu de vele vele teksten van Frau Möller werkelijk van de aartsengel Rafael zijn, lijkt zeer onwaarschijnlijk gezien de verwarde totaalindruk die ervan uitgaat.-- Wel staat vast dat de geest die haar ingever was, een puriteinse ‘verheven’ geest is.-- Doch, als fenomenologen, laat ons luisteren.

Het oordeel van God.

Om de volgende teksten te kunnen Bijbels situeren, eerst dit.

Ben Sira(ch) - Ekklesiastikus -- 15:11/20 zegt: “(...) God in den beginne heeft de mens gemaakt en heeft hem/ haar aan zijn/ haar vrij oordeel overgelaten.-- Gij beslist erover of gij de geboden gaat onderhouden (...).-- De mensen kunnen kiezen tussen het leven en de dood. Wat zij beslissen, dat wordt hun gegeven”.

Opm.-- ‘Leven’ en ‘dood’ zijn fluïdieke begrippen: de ziel mèt haar astraal zielelichaam haalt zich de dood, d. i. een louter titanisch-olympisch en satanisch zielelichaam, op de hals, of het leven, d.i. een verheerlijkt zielelichaam (*E.RF. 141 (Verrijzenislichaam)*).

Beide soorten zielelichamen zijn reeds ongemerkt in dit leven - als voorafname - aanwezig maar komen volledig bloot in het leven na de dood. St.-Paulus, *Galat. 6:7/8*, legt dit nader uit: “Misgrijpt er u niet aan: God laat niet met zich spotten. Want, wat men zaait, dat zal men ook oogsten: wie zaait in het ‘vlees’ (versta: armzalige menselijkheid van titanisch-olympische en zelfs satanische aard), zal daaruit verderf oogsten; wie echter zaait in de ‘geest’ (versta: Gods verheerlijkende levenskracht), zal uit die geest eeuwig leven oogsten’.

Opm.-- Deze zaai-oogstwetmatigheid - die in andere vormen ook in niet-Bijbelse religies gekend is - wordt in de benadering van verdwaalde zielen in de andere wereld door Frau Möller en haar ‘Rafaël’ duidelijk verwoord. In die zin is haar tekst echt Bijbels.

De term “oordeel van God”

Deze behelst dus de schifting der mensen o.g.v. hun keuze voor of tegen Jahweh (H. Drie-eenheid), voor of tegen de decaloog (Tien geboden), voor of tegen Jahweh’s heilsdaden (Jezus’ dood-en-verrijzenis èn de tweeledige nederdaling van de H. Geest (Jerusalem en huis van de heiden Cornelius)),-- schifting die zich duidelijk maakt in de ziel,-- merkbaar in het zielelichaam ten dode of het zielelichaam ten eeuwigen leven in heerlijkheid.

De bimedijniteit.-- Frau Möller vertoont een tweeledige medijniteit, waardoor zij b.v. sterk verschilt van een Leonora Piper (*E.RF.* 284).

Eenzijds vertoef Helene Möller, zoals ieder mens op deze aarde, te midden van de “aardse sfeer” van het hiernamaals, d.i. te midden van onrijpe, ja, boze wezens die louter titanisch-olympisch of satanisch leven. Men denke aan de profeet Samuel, die als een elohim uit de aarde opsteeg, net als iedereen die “uit moeder Aarde geboren” is (*E.RF.* 283) en nog niet de nederdaling van de verheerlijkte Jezus heeft gekend.

Jezus, onmiddellijk na zijn kruisdood, daalde als verheerlijkte (niet als uit Moeder Aarde geborene die naar de aarde terugkeert) in de onderwereld (‘hellevaart’), zoals duidelijk *1 Petr. 3:18/22* zegt, neer. Om ook dààr de blijde boodschap te verkondigen.

Anderzijds blijft zij het medium van een hoge geest uit de sfeer van de hemelse ‘godszone’ of ‘heiligen’ (die zich voordoeft als de engel Rafael). Deze begeleidt haar met een innerlijke stem die zij door en door duidelijk blijft vernemen, ook als zij in direct contact is met zielen die zeer troebel zijn en normaal een medium vertroebelen.-- Zij is dus een tweewaardig medium.

De tekst.

Erwachen im Jenseits, 172f. -- Eerst stelt zij zich open - mania (*Concentratie : E.RF.* 68) - voor lagere wezens.

Een stem van een geest, een ziel, uit “de duisternis” zegt: “In mijn huidige situatie blijft het voor mij een raadsel waarom/ waardoor ik al maar door het gekke, opwindende, zelfingenomene gepraat van andere geesten moet aanhoren. Ongelooflijk armzalig komen mij deze geesten over: hun gepraat is totaal zinloos.-- Geef mij raad omtrent de oorzaak van het feit dat ik mij hier bevind en van hier niet weg kan”.

Daarop de boodschap van de engel: “Op uw vraag wil de geest die u tot mij bracht (‘Rafael’), zelf antwoord geven. Ziehier wat hij zegt.

Zonder enige kracht (*opm.*-- levenskracht) levend voelt gij u uitgeleverd aan “het gepraat van armzalige geesten”, want gij ontkomt niet aan hun gezelschap. (...).

Bezin u over de wijze waarop gij op aarde geleefd hebt. Met nutteloos en zinloos gepraat - om ermee de tijd te verdrijven - hebt gij uw kostbaar aards leven verbeuzeld. (...). Gij vindt immers voor het doordenken op en bespreken van werkelijk gewichtige vragen, geen tijd.

Volkomen ingebed in de banale gedachtengangen van de armzalig levende, denkluiemens hebt gij uw leven doorgebracht.-- Weliswaar hebt gij uw aardse plichten niet verwaarloosd: gij hebt immers voor de mensen die u waren toevertrouwd, gezorgd.

Maar het ordentelijke, krachtgevende tot God omhoog voerende gebedsleven bleef daarbij achterwege. Gevolg: in uw huidige situatie mist gij de wereld der hoge ideeën - - Zo b.v. bestonden voor u ideeën als 'God' of "het rijk der hemelse geesten" niet.-- Immers God heeft,- als doeltreffende methode om uw verstand en uw voorstellingswereld op de juiste wijze te vormen, aangeraden op dergelijke hoge ideeën in te gaan. Uitgerekend dat hebt gij nu eenmaal niet gewild. Integendeel: de vormingsmethode van de ziel hebt gij verworpen.

Gevolg: Juist om die reden ondergaat gij nu het geestdodende, inhoudloze, verwarde gepraat,-- eigen aan dat soort geesten die net zoals gij er niet voor zorgden hun ziel te vormen,-- met het oog op het contact met hemelse geesten wier taak het is de weg naar God toe te wijzen.

M.a.w.: de huidige toestand die gij nu ondergaat, is slechts één toepassing van de wetmatigheid waarmee het gelijke het gelijke aantrekt".

Opm.-- Herlees nu *E.RF. 50* (Gelijkeniswet- en - samenhangswet: "Qui se ressemble, s'assemble"). Herlees vooral *E.RF. 226* (Het unanimistisch aspect van onze gedachtenwereld).

De tekst.-- Wij vertalen nu het slotwoord van *Erwachen im Jenseits*. Het typeert het hoge type van 'entiteit' of begeleidende geest in het contacteren van de onderwereld of de "aardse sfeer" van de andere wereld.

(A).-- In de dialogen zoals zij in het boek te lezen zijn, nl. met zielen van doden, werd van Godswege een leergoed (*opm.--* een stel axiomata) ter beschikking gesteld omtrent de wijze waarop de op aarde levende mens kan vaststellen hoe hij in contact gebracht wordt met geesten uit de aardse sfeer van de andere wereld.

Vele types van zielen wie het aan kracht ontbrak nodig om zich boven de aardse sfeer te verheffen, konden (...) a.h.w. aanschouwelijk gemaakt worden juist doordat zij nog steeds boordevol aardse gedachten en aandriften zijn. -- Uitgerekend haar nog aan de aarde gebonden gedachtenwereld maakte een overdracht van gedachten die een op aarde levende mens begrijpelijk acht, mogelijk.

(B).-- Doch de zielen die tot de hoge sfeer van Gods lichtwereld zijn opgestegen, vermogen slechts ongemeen zelden zich aan een op aarde levende mens kenbaar te maken. De reden: de aardse gedachten en aandriften zijn in haar uitgedoofd. Immers in Gods lichtwereld verandert de verlostte geest dermate “het aardse wezen in hem” dat hij er als wedergeboren uitkomt, -- als “engel van God”.

Een gebeurlijke terugkeer naar de aardse wereld verwerpt hij dan ook als ‘onwaardig’ want van God aftrekkend.-- Slechts op grond van een opdracht van Godswege keert een geest van dat type tijdelijk terug in de aardnabije sfeer. Toch verliest hij daarbij Gods lichtwereld in zich niet, aangezien hij onder de invloed van Gods kracht aan het werk is.

Overigens: zijn werkdadigheid binnen de aardnabije sfeer verraadt steeds ergens dat hij rechtens tot de lichtwereld van God behoort.

Ziedaar wat ik (= Rafael) als toelichting m.b.t. mijn activiteit d.m.v. het werkvermogen eigen aan een aan mij aangesloten mens (= Frau Möller) wilde zeggen.

Overigens deze mens zal over kort uit de aardse wereld verzwinden (*opm.*-- door te sterven), waardoor mijn activiteit op aarde haar einde zal bereiken. (...). Ikzelf zal, na de dood van deze mij dienende mens, terugkeren naar de lichtwereld van God waarin ik thuishoor (...).

Tot daar de twee aanhalingen.

De beide teksten - en zo is het werk van Helene Möller vol van dergelijke teksten - komen als verheven over: ietsje oosters, zeker Bijbels. Overigens: Helene Möller heeft met haar mediaal geschreven teksten getracht, jarenlang, kerkelijke mensen aan te spreken die haar werk moesten beoordelen. En dit in opdracht van die ‘Rafael’.

Zij heeft daarbij zeer pijnlijke ervaringen opgedaan, zoals dat altijd gebeurt wanneer mensen met boodschappen uit “de andere wereld” voor de dag komen. Men verdenkt ze van velerlei.

Doch, wanneer men fenomenologisch, d.i. zich zonder vooroordelen openstellend, ingaat op een aantal teksten van haar, dan moet men toegeven dat zij een verheven indruk maken.

Steekproef 54.-- Vampirisme. (293/302).

Wij blijven in het domein van de doden. Maar nu gaan wij in op een vaak al te sensationeel voorgesteld maar werkelijk fenomeen. Zo kort maar wezenlijk mogelijk. Want indien er een thema is dat de titel ‘balladesk’ verdient, dan is het wel het vampirisme.

De dood van koning Achab.

1 Kon. 22: 29 / 38.-- Achab, vorst van Israël, besluit tot een veldtocht tegen Aram. Hij raadpleegt - zo’n vierhonderd in aantal - profeten die niet erg Jahwegelovig zijn. Zij voorspellen een goede afloop. Maar de Jahwegelovige Micheas voorspelt het tegengestelde.

Terloops: Jahweh laat toe dat, onder zijn engelen (zijn hofhouding), er zijn die Achab bedriegen (*2 Kon. 22:19/23*).

Niettegenstaande voorzorgen (verkleiding b.v.) wordt Achab - door iemand die op goed geluk af zijn boog richt - tussen de voegen van zijn harnas getroffen. Maar, doordat de strijd toen juist op zijn hevigst was, moest de vorst in zijn wagen rechtop blijven staan, ofschoon het bloed uit zijn wonde in de bak van de wagen neersijpelde.

Tegen de avond stierf hij. In Samaria aangekomen begroef men de vorst. Toen men de wagen uitspoelde bij de vijver van Samaria - waar lichtekooien aan het baden waren - likten honden zijn bloed op.-- “zo werd het woord dat Jahweh gesproken had, werkelijkheid”.

Maar letten wij op de vertaling van *la Bible de Jérusalem*: “Honden likten het bloed op en de prostituees baadden er zich in, volgens het woord dat Jahweh gesproken had.-

Opm.-- Het zou wel eens kunnen zijn dat de prostituees in kwestie zeer goed (zwarte) magie kenden, want niemand baadt zich in bloed om het pure genot! Het Was koninklijk bloed en het fluidum gold dus als bijzonder ‘krachtig’ (*E.RF. 60; 119; 124; 145; 268*).-- Dit ter inleiding.

Mircéa Eliade, Mademoiselle Christina, 1989 (// Domnisoara Christina (1935)), is een jeugdroman van de beroemde religiewetenschapper. Het is de geschiedenis van een vampiere. Een jonge vrouw sterft en openbaart zich als vampiere.

Eliade heeft, met deze Roemeense folklore, geen wetenschappelijke pretentie. Maar iedereen die weet te lezen, voelt dat er tussen wat de strikte wetenschapper schrijft en deze roman een verband bestaat. Roemenië, het land van Éliade, is een streek die bekend is met het fenomeen vampirisme.

Een Oudegyptische mythe.

Zij is wereldberoemd, die mythe.

-- R. Villeneuve, *Loups-Garous et vampires*, Bordas, 1991, 135s., vat ze als volgt samen.

Isis, de godin, pleegde eenwording met het na veel inspanningen weerom bijeengebrachte stoffelijk overschot van Osiris,-- dat ten andere van een kunstmatige penis voorzien was. Zo bewees zij dat “de liefde” het op de dood kan halen.

Deze mythe is niet zonder verband,-- oorzakelijk verband dan, met de dodeneredienst die als iets wezenlijks en overweldigends in het oude Egypte bestond.

***Karl-Ferdinand von Schertz, Magia posthuma*, Olmutz, 1716.**

R. Villeneuve, o.c., 7, vat één der vele feiten samen aan de hand van *Dom Augustin Calmet, Dissertation sur les revenants en corps, les excommuniés, les oupires ou vampires, brucolaques etc.*, Paris, 1751-1,-- Ed. J. Million, 1988. Calmet leefde 1672/1757 en schreef een bizar werk maar dat de moeite loont. Van hem bestaat ook *Traité sur les apparitions des esprits et sur les vampires ou les revenants de Hongrie, de Moravie etc.*, Paris, 1751-2.

Ziehier hoe Calmet een geschiedenis uit *Magia posthuma* samenvat.

Een vrouw, in een dorp, sterft, voorzien van alle sacramenten en als iedereen wordt zij ter aarde besteld.-- Vier dagen na haar overlijden horen de inwoners grote herrie en uitzonderlijk rumoer. Zij zagen een schim die zich nu eens als hond dan weer als mens toonde,-- niet enkel aan één persoon maar aan vele personen. Zij veroorzaakte grote overlast: zij kneep de keel dicht; drukte de maagstreek samen met als uitwerksel een soort verstikking. De schim radbraakt bijna het hele lichaam. Zij leidt nl. het lichaam tot uiterste verzwakking zodat de getroffen en er bleek, mager en uitgeput uitzagen.

Opm.-- Niettegenstaande het zeer grote verschil vergelijk toch maar met *E.RF. 246* (*Een zenuwlijdster*). Want er is slechts graadverschil.

Bibl.st.:

-- T. Faivre, *Les vampires*, Paris, 1962, waarin o.c., 31., het verhaal van de ‘empousa’; die Menippos Lukios, een jongeman van omtrent vijftientig, ontmoet onderweg van Kenchreai naar Korinthos, in de gedaante van een mooie vrouw, die zich als een Fenicische voordeed: de lange verloving loopt uit op “het feest van vlees en bloed” waarin zij hoopte te zwelgen na huwelijksviering.

Een ‘empousa’ is een door Hekate (in latere tijden de godin van de zwarte magie) gestuurde spookverschijning.

Verdere Bibl. st.:

-- *Dudley Wright, The Book of Vampires*, New York, 1914-1; 1973-3;-- B.J. Hurwood, *Vampires*, New York/ London, 1981;

-- *Robert Ambelain, Les vampires (De la légende au réel)*, Paris, 1977 (het beste werk).

Naar een definitie.

De term ‘vampier(e)’ wordt in eigenlijke en overdrachtelijke zin gebruikt. Hier gaat het om de eigenlijke zin.

Met Robert Ambelain kan men stellen: “Een vampier is een wezen dat het bloed van andere wezens hetzij uitzuigt hetzij drinkt om er zich mee te voeden”. Die definitie omvat zowel de vleermuis van die naam als de psychopaat e.d.m..

1.-- *Plantaardig type.*

De welbekende paarse schubwortel - *lathrea clandestina* - is een parasietplant in vochtige schaduwrijke plekken,-- met purperrode bloemen; de stengel is heel en al ondergronds. Hij bezit geen bladgroen en leeft dus van de gastplant. - Ook de bremraap, - orobanche (met vele varianten), is een bladgroenloze parasietplant.--

Wij vermelden dit omdat men, inzake natuur geen naïef-idyllische vooroordelen mag koesteren: “de natuur” is soms genadeloos parasitair. Ook wanneer het om “mooie bloemen” gaat.

2.-- *Dierlijk type.*

In Zuid-Amerika (en elders) leven grote vleermuizen die het bloed van (mensen en) dieren - van de kudden b.v. - uitzuigen. Zij heten ‘vampieren’, met de beeldrijke Latijnse naam “*vampirus spectrum*” (‘spectrum’ is ‘spook’).

Weerom: de natuurgeesten die én met planten én met dieren verbonden zijn, hebben de natuur van de plant en het dier. Zij staan model voor de menselijke vampier(e).

Let erop dat de honden én de prostituees het bloed van koning Achab ‘waarderen’, -- dat de schim waarover von Schertz het had, én als hond én als mens verschijnt,-- dat de chlysti’s als honden kelen en tot bloedens toe mekaar geselen (*E.RF.* 267v.). De titanisch-olympische en zeker de satanische mens is in zekere zin “een dier”.

3.-- *Menselijk type.*

Hier bestaan varianten.

3.1.-- *De epidemie van 1650 tot 1750.* (295/297). Hier gaat het om het post- mortem-type.-- Is een ‘vampier(e) een mens die eens begraven het graf verlaat om het bloed van levenden uit te zuigen.-- Het massieve fenomeen situeerde zich in Pruisen (Danzig = Gdansk), Silezië, Oostenrijk, Hongarije, -- Wit-Rusland, Oekraïne, Roemenië, Bulgarije, Zuid-Slavië, Griekenland, Albanië. Om de bijzonderste streken op te sommen.

1732.-- Ziehier het verkorte verslag van een heekundige en twee officieren van het leger omtrent ene Arnold Paole die kort nadat hij begraven werd in een dorp niet ver van Belgrado, onderzocht werd.-

1.-- Paole had zijn verloofde verteld dat hij, in de loop van zijn legerdienst in het Griekse leger, gebeten werd door een ‘vampier’: hij vreesde dat hij op zijn beurt - de transitieve of overgankelijke structuur “van a naar b over c” (a = degene die de bijter tot vampier maakt; c = Paole’s bijter; b = Paole) - bloeddorstig zou worden.-- Kort daarop loopt Paole, bij een val uit een wagen, de dood op.

2.-- Hij was pas begraven als vampierendaden het dorp teisterden. Zoals hierboven weergegeven.-- Daarop ontgraven - dat was gewoonte - de drie het lijk: het was gaaf en roze; twee stroompjes bloed liepen nog van de lippen.-- Men heide een paal van meidoorn doorheen het hart (een traditionele methode): het lijk stootte een ijselijke kreet uit. Tientallen en tientallen gelijkaardige gevallen werden zo gemeld tussen 1650 en 1730.-- Telkens weer werden de graven onderzocht en behandeld,-- met enige varianten.

Terloops: knoflook gold als afweermiddel en men beweerde dat een zilveren geweerkogel een vampier kan doden (dit is het thema van een recente Amerikaanse film *Silver bullet*, waarin een katholiek priester vampier bevonden wordt in een Amerikaans dorp).

Verklaringen.-- Er zijn er meerdere.

a. De kannibalistische.-- Vampirisme is een getuigerest van de archaische menseneterij.

-- Vgl. R. Villeneuve, *Le cannibalisme (Mesures et démesures de l’anthropophagie)*, Verviers, 1973;

-- Reay Tannahill, *Vlees en bloed (De geschiedenis van het kannibalisme)*, Amsterdam, 1975 (// *Flesh and Blood*, London, 1975).

Opm.-- Deze hypothese is mogelijk.

b.-- De psychiatrische.-- Richard von Krafft-Ebing (1840/1902), *Psychopathia sexualis*, 1886. Steller steunt zich o.m. op zijn kennismaking met Vincente Verzeni die een - we bespreken dat straks - een juridisch vampier was. Verzeni dronk het bloed van jonge meisjes en jonge vrouwen (*E.RF.* 60). Hij beet ze in de dijen en in de nabijheid van de geslachtsdelen.

Wat op de erotische inslag van het vampiriseren wijst. Daarna rukte hij ze de ingewanden uit.

c.1.-- De religieus-kerkelijke.

Voor de clerus van die streken - katholieke, orthodoxe, protestantse, joodse, islamitische clerus - waren vampieren/ vampires ofwel mensen die een pakt met “de duivel” gesloten hadden ofwel verdoemden die hun boosaardigheid uitwerkten ofwel magiërs/ magiëringen die aan zwarte magie deden.

c.2.-- De occultistische.

Deze weerspiegelt het archaische animisme. -- De vampier die aan een graf gebonden is, is een uittreding of “astrale projectie” van de schim van een dode die zich materialiseert om bloed(zielestof) te zuigen en op te stapelen in het stoffelijk overschot zo dat het fris en roze blijft en bloedvloeijing verwekt.

J.-J. Rousseau.

De verlicht-rationalistische XVIII-de eeuw vond in de golf van onweerlegbare vampiriseringsen een uitdaging van formaat die niet paste in haar axiomata.

Rousseau is tenminste eerlijk: “Indien er ooit in de wereld een geschiedenis is die gewaarborgd en bewezen is, dan is het die van de vampieren. Niets ontbreekt: officiële verslagen, getuigenissen van gekwalificeerde personen (heelkundigen, priesters, rechters). De evidentie is totaal”.

3.2.-- De juridisch vampieren. (297/298).

Uitstekend werk is *Roger Delorme, Les vampires humains*, Paris, 1979.-- Het is hier dat van Krafft-Ebing's beschrijving thuishoort.

De vampier van de gerechtshoven is iemand die vrouwen bijt om haar bloed te drinken, ze verkracht en doodt. Dat is het frequentste geval.

Het fenomeen is verwant met necrofilie, d.i. seks uitgeoefend op een lijk (denk aan Isis' mythe), zoals o.m. *le marquis Donatien de Sade* (1740/1814), in zijn *Les 120 jours de Sodome* weergaf; -- met nekrosadisme, dat wreedaardigheid op lijken behelst,-- met nekrofagie, dat het eten van lijkenvlees en het drinken van dito bloed behelst.

Terloops: de vrouwelijke juridisch vampieren zijn veel minder in aantal dan de mannelijke.

Typologie.

Delorme heeft het eerst over *Vlad Tepez (Dracula) IV* (1430/1477), in Roemeens Walachije,-- berucht gemaakt door *Bram Stokers Dracula* (1891),-- een werk dat in de kunstwereld allerlei sensatiemakende griezelstukken deed ontstaan.

Ander type: Elisabeth Bathory (1560/1614), “die Blutgräfin” die omtrent zeshonderd meisjes lesbisch benaderde en dan doodde om dankzij het drinken van hun bloed eeuwig jong te blijven.

In het dorp waar zich dat drama jarenlang afspeelde, was het pas de derde dorpspastoor die de vorst van Hongarije verwittigde.

Het geval van Sawney Beane (XV-de eeuw) in Schotland kwam reeds ter sprake wanneer wij het over Freud’s lievelingskind, de oerhorde, hadden (*E.RF.* 260), waarmee menseneterij gemoeid was.

Peter Kürten (1883/1931) was de “vampier van Düsseldorf”. Nadat hij verscheidene vrouwen had gevampiriseerd, werd hij gevangen gezet. Nu geschiedde iets merkwaardigs: zodra hij in de gevangenis zat, kreeg, hij - tot grote ergernis van het bewakingspersoneel - vele brieven, -- liefdebrieven, bloemen, geschenken van ... vrouwen!

Misschien - om dat verbijsterend feit te ‘verklaren’ - is het lezen van *Erica Jong, Nana Blues* (Roman), Paris, Grasset, 1990 (// *Any Woman’s Blues*, Harper/ Row, 1990), volstrekt aan te raden, waarin “de man-zonder-genade” beschreven wordt alsof *Ps. 69 (68):4* van hem geldt: “Ik put mij uit in roepen. Mijn keel brandt. Mijn ogen zijn verteerd van het wachten op “mijn heer”. Dermate zijn een aantal vrouwen ertoe bereid zich te laten (desnoods juridisch) vampiriseren!

Of een gedicht van Gabriël Smit: “Je bent mij zo nodig.-- Ik weet wel dat de Heer mijn herder is en dat Hij het mij aan niets laat ontbreken. Maar wanneer jij mij dat niet bent, weet ik niet wat mijn leven nog kan zijn.-- Wanneer Hij jou niet geeft, geeft Hij mij niets. Want wat mij niet wordt gereikt door jouw hand, is dood voordat ik het ooit krijgen zou. (...). (Omschrijvingen van de liefste).

Merkwaardig type was Vera Renczi (1900/1939), “de zwarte weduwe” een blondine die haar minnaars vampirizeerde.

Merkwaardig zijn de woorden van Kuno Hoffmann, “de kerkhofvampier” van Nürnberg, 1971+, die zei: “Ik dronk het bloed van dode vrouwen omdat ik het wilde voelen in mij vloeien”.

Beroemd geworden is sergeant François Bertrand die 1847+ op kerkhoven lijken vrat (maar nooit iemand doodde), door *Guy Endore, Le loup-garou de Paris* (Roman), 1987 (// *The Werewolf of Paris.* (1933), een meesterwerk in het genre.

Opm.-- De aandacht zij even gevestigd op *Rol. Pécout, Les mangeurs de momies (Des tombeaux d’Egypte aux sorciers d’Europe)*, Paris, 1981; op een uitzending van de BBC, dinsdag 06.09.1994, om 20.40 h., betiteld “*Sadhus: India’s Holy Men*”.

Deze uitzending betrof de verering in India van de godin Sheeba, de godin van de dood. Aghoris - zo heten de vereerders - planten zich in een territorium in nabij de Ganges waar de doden lijkverbranding ondergaan. Zij vissen o.m. een perfect bewaarde schedel uit de Ganges, bewerken hem magisch en eten en drinken eruit.

Dagelijks smeren zij zich in met de as van de lijkverbrandingen (het hele lijf behalve handpalmen en voetzolen). Die assen beschermen hen tegen de zon maar vooral zijn een infrastructuur om de goede en boze geesten van de doden in zich op te nemen.

Bij volle maan - lunaire eredienst - steken de aghoris met de resten van het brandhout een vuur aan, dansen er rond, luid gebeden ter ere van Sheeba schreeuwend (*E.RF. 264; 267 (Goëtie)*).

Aangezien niet alle lichamen heel en al zijn verbrand, eten zij enkel en alleen menselijk vlees (bij volle maan). Waarbij zij dan in weenbuien uitvallen, -- onder de invloed van geesten - van overledenen en andere - het hele lijf bewegend.

Dag en nacht bidden zij (*E.RF. 54: Smeekgebed*). Slapen niet tussen middernacht en drie uur ‘s morgens (*E.RF. 168: Acupunctuur*); 231: Weerbots doordat dan - zo zeggen zij - de geesten het actiefst zijn en het sterkst voelbaar.

Terloops: de aghoris zijn ook raadgevers, genezers en bezweerders.

Opm.-- *Pater Trilles, Chez les Fang (Quinze années de séjour au Congo français)*, Lille, 1912, geeft o.c., 190/196 een verslag van de inwijding van de ‘ngil’ (de zwartmagiër in West-Afrika (Kameroen)) waarin de vlees-en-bloedpraktijken zeker een hoofdrol spelen als toegang tot een geheim genootschap.

3.3.-- De fluïdiek vampieren. (299/303)

Dat zijn levenden als gij en ik maar die klaarblijkelijk op onmerkbare wijze de bloedziel(estof) in hun omgeving wegzuigen.

R. Ambelain, Le vampirisme, 205, geeft volgend model.

Dr. Fortin, een arts, vertelt over een jong meisje, Eugénie, die in Giney (nabij Bordeaux) woonde, verleden eeuw. -- Zij leefde jarenlang enkel van koel water b.v.. Was een zeer goede zienster en verwekte naar willekeur allerlei paranormale fenomenen, waaronder, behalve het zo goed als niet eten, ‘verschijningen’ (*E.RF. 247: Réant*).

Haar ‘gaven’ hadden haar de faam van “la sainte” gegeven: van alle kanten van het departement brachten moeders hun kleine kinderen naar Eugénie om ze te laten ‘zegenen’.

Maar bij die gelegenheden wierp zij zich letterlijk op die kleine wezens, omhelsde ze als waanzinnig op de lippen, de keel, het hoofd “comme si elle se fût abreuvée de leur sang” (alsof zij zich aan hun bloed verzadigde).

Een seizoenritme viel op: vooral wanneer het zomer was, bracht men kinderen tot haar. Uitgerekend dan herstelde zij zeer duidelijk en herleefde.-- Men vergeet niet dat zij, wanneer zij ongeveer 35/40 jaar was, een gezwollen buik vertoonde en de benen van een waterzuchtige.

Maar ‘s winters waren de bezoeksters, om reden van de slechte wegen, zeldzaam. Dan werd Eugénie ‘ziek’ en zelfs bedlegerig. Haar faam was mettertijd wijdverspreid: zelfs minister Adolphe Thiers (1797/1877; geschiedschrijver en staatsman) en meerdere vooraanstaanden, een groot aantal artsen kwamen ze bezichtigen.-

Zo kwam het dat Dr. Fortin, een snugger man, bekend met magnetiseren, ze leerde kennen.-- Op zekere dag kreeg hij een ingeving: plots, zonder ze te verwittigen, magnetiseerde hij ze (*E.RF. 97: Magnetiseren; 190: Etherisch en astraal zielelichaam magnetiseren*). Daarop volgde onmiddellijk - tot stomme verbazing van de aanwezigen - een ernstige baarmoederbloeding. Na een aantal emotionele overgangen stond zij op en genas op korte tijd.

Opm.-- Fortin had dus door dat zij, n.a.v. de van levenskracht boordevolle moeders en (sommige) kinderen, zich verzadigde aan de bloedziel(estof; *E.RF. 60; 119; 124; 145; 238; 268; 293*) om haar zielelichaam in stand te houden.

Opm.-- Het moederaarde-zielelichaam.

Wanneer een kind ontvangen wordt in de moederschoot dan stijgt uit de diepten der aarde (*E.RF. 283: "Ik zie een schim - elohim - uit.de aarde opstijgen"*) een schim op, die de toekomstige volwassen gedaante van de ontvangene is en zet zich vast in en rond de bevruchte cel. Om rond de zeven jaar (de jaren van discretie of verstand) volledig in de mens in te dringen.

Welnu, deze levensschim situeert zich in het totale animistische systeem:

Via het biologisch lichaam in het hele ecosysteem van al wat biologisch levend is, via het zielelichaam (etherisch en astraal; *E.RF. 150 (196)*: de gedaante van de persoon).

Het animistische systeem - zo zagen wij, vooral sedert de onthulling ervan in het tantrisme (*E.RF. 154* (Wereld- of heelalzielestof) - is grondig titanisch-olympisch en satanisch (*E.RF. 156*),-- zeker wanneer men de kundalini- of geslachtskracht wakker maakt buiten de H. Drie-eenheid om.

De afstammingsgeschiedenis (E.R.F. 63 (Tôlodôt); 86; 156; 308);-- 83 (Conceptionistisch totemisme)) behelst dat, behalve de voorouders (biologisch gesproken), ook godheden - koppels - mede de natuur van de moederaardeschim bepalen.

Welnu, in de mate dat én voorouders én godheden-verwekkers/ verweksters ('Urheber' zei N. Söderblom) leven buiten ja, tegen de H. Drie-eenheid in, in diezelfde mate zuigen zij vlees-en-bloedziel(estoffen) uit. En dus creëren zij vampirisme.

Het animistisch systeem, buiten het bovennatuurlijke leven dat met Maria en Jezus die onbevlekt ontvangen zijn (d.i. die hun zielelichaam niet uit de aarde kregen maar uit de H. Drie-eenheid rechtstreeks), aanvangt, is in de grond een vampiristisch systeem. Vooral wanneer het aan occultisme (d.i. de buitennatuurlijke of gedynamiseerde graad van levenskracht) doet.

Gevolg: een Eugénie die sterk occult begaafd is en dit ook actief uitoefent, moet noodzakelijkerwijze ofwel zeer trinitair leven (wat evidenterwijze niet waar is) ofwel uitzuigen! Wie de animistische axiomata kent, kan de deducties maken! Dat is de ware reden waarom b.v. de kerken, met de Bijbel, zo sterk tegen occultisme waarschuwen.

R. Villeneuve, *Loups-garous et vampires*, Ed. J'ai lu, 1970-2, 77/144 (*Le vampirisme*), zegt wat volgt.-- O.c., 78.

Een definitie.-- De enkeling hetzij levend hetzij gestorven die, d.m.v. uitstraling of osmose (*opm.*: onmerkbare uitzuiging), het leven van een ander levend wezen opsloopt om het zelf te bezitten hetzij om zelfzuchtige redenen hetzij om altruïstische drijfveren/ beweegredenen, is een perfecte vampier(e).

Deze definitie blijkt zeer juist te zijn. Wat kan verwonderen, is het feit dat altruïstische mensen ook uitzuigers/ uitzuigsters kunnen zijn: inderdaad, met de levenskrachten van medemensen die zij onbewust uitzuigen, doen zij soms veel goed!

***S. Franciscus Xaverius* (1506/1552)**

Hij was een der eerste jezuïeten, “de apostel van Indië en Japan”, sterft op 02.12.1552. Het lichaam wordt in een nogal ruime kist vol met ongebluste kalk, op zijn chinees, geborgen. De kalk dient om het lijk snel te doen ontvlezen zodat het loutere gebeente naar Goa kon vervoerd worden.

Op 17.02.1553 opent men de kist: het lichaam was fris en roze als van iemand die slaapt. Geen enkel verderf vaststelbaar. Bij het wegsnijden van een beetje vlees komt vers bloed vrij! Het lijk gaf een zeer aangename “geur van heiligheid” af.

In 1612 was het lijk nog even soepel en roze en bloed vloeide eruit.-- Dit vermeldt *R. Ambelain, Le vampirisme*, 112/113.-- Hoe dan ook: de heilige jezuïet deed veel goed maar heeft blijkbaar de medemensen uitgezogen net als de vulgairste vampier in de Balkanlanden.

Ambelain, o.c., vermeldt in dezelfde zin de maronietische heilige monnik Charbel Makhlof (1828/1898) wiens graf steeds, jarenlang een stroom vers bloed afgaf.

Opm.: Mensen die het animistisch systeem zoals het nog steeds werkt, niet voldoende kennen, besluiten wel wat snel tot “tekens van heiligheid” waar het tekens van vampirisme geldt.

Gestigmatiseerden.

R. Ambelain, o.c., 150/186.-- Men kent de katholieke figuren als S. Franciscus Van Assisi (1182/1226; stichter van de franciscanenorde), de eerste bekende gestigmatiseerde in het westen, of dichterbij ons een Therese Neumann of Bernadette Soubirous, de zienster van Lourdes.

Definitie.-- Een man of een vrouw krijgt, op zekere dag, plots en met veel pijn, de stigmata, d.i. de vijf wonden van Jezus (handen, voeten, linkerborst (speersteek) bloeden,-- soms het voorhoofd (de doornenkroon)). Uit die wonden vloeit bloed, schoon roze bloed dat na een half uur begint ros te worden.- Bij vele gestigmatiseerden is een onzichtbare figuur (engel, heilige,-- zelfs Jezus) schijnbaar aanwezig.

Opm.: De vraag is: “Waarvandaan komt dat bloed?”. De vraag luidt: “Wie is eigenlijk de onzichtbare figuur?”. En het feit is: ook niet-heilige, hysterische mensen krijgen plots de vijf wonden.

M.a.w.: alles wijst op een vampirisch fenomeen. Deze indruk wordt nog versterkt door het loodzware gevoel van vermoeidheid en uitputting dat het al te directe contact met zo'n wezens nalaat.

Het oerkoppel Shiva/ Shakti als top van de animistische ijsberg.

Herlees even *E.RF. 153 (Tantrisme)*.

-- *C.J. Bleeker, De moedergodin in de oudheid*, Den Haag, 1960, 133v. (Kali) zegt wat volgt:

1.-- *Shiva.*

Deze god is 'demonisch', d.i. het leven schenkt en vernietigt hij (= harmonie der tegengestelden (cfr. W.B. Kristensen)). Enerzijds is hij een vruchtbaarheidsgod; anderzijds is hij de verstorvene, half naakt, met as besmeerd (*E.RF. 305*), omgeven van doodskoppen mediterend.-- Nu eens is hij afgebeeld als orgiastisch danser; dan weer staande op een overwonnen demon in een kring van vlammen dansend als wereld-vernietiger.-- Dit loopt ineen met de wederkeer van hetzelfde (opgang/ ondergang).

2.-- *Durga / Kali.*

Zijn shakti, d.i. vrouwelijke energiebron, is Durga, de godin met een blauwe lotusbloem in de hand, een jong meisje. Dan heet zij 'Uma', de goedgunstige, of 'Gauri', de goudgele.-- Maar het titanisch-onstuimige overweegt - zegt Bleeker - dat is dan Kali, de zwarte, of Cendi, de onstuimige. Als Kali wordt zij uitgebeeld als een lelijke oude vrouw, met vier armen, met slangen en schedels rond de hals.-- "Kali bevecht en overwint - als bezweerster - de demonen". (O.c. 134). Dat is dan volgens het axioma "similia similibus".

Maar - zo zegt Bleeker verder - in wezen is zij een gruwelijke godin die behagen heeft in oorlog en vernietiging,-- die bloedige offers eist. De cultus die het volk haar wijdt, heeft een duister en griezelig karakter. Tot daar Bleeker.

In de grond zijn alle buitenbijbelse hogere wezens van juist dezelfde aard. Maar de mythen verbergen het soms. Of een clerus. Of zwart-magiërs/ magiëringen die de gruwelijke waarheid niet aan het daglicht willen laten komen.

Of naïeven die niet grondig ingaan op de ware natuur die harmonie der tegengestelden is.

Alleen met Jezus, de zoon van Maria, toont zich, als een donderslag in de heldere hemel van het animistische systeem, de godheid als enkel goed.

Besluit. De eucharistie.- Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, bezit eeuwig leven en ik zal hem/ haar doen opstaan op de laatste dag" (*Joh. 6:54*).

Na het bizarre kapittel over het vampirisme verstaan wij nu duidelijker Jezus' taal. Wie het vlees (versta: de levenskracht van het vlees) en het bloed (versta: de levenskracht van het bloed) eet/ drinkt van Jezus, de Godmens, vindt pas een echt eeuwig leven, zonder op- en neergang.